

Yêu Thương Đối Thủ Một Mất Một Còn

Contents

Yêu Thương Đối Thủ Một Mất Một Còn	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	24
12. Chương 12	26
13. Chương 13	29
14. Chương 14	31
15. Chương 15	34
16. Chương 16	36
17. Chương 17	39
18. Chương 18	41
19. Chương 19	43
20. Chương 20	46
21. Chương 21	48
22. Chương 22	51
23. Chương 23	54
24. Chương 24	56
25. Chương 25	58
26. Chương 26	60
27. Chương 27	62
28. Chương 28	65
29. Chương 29	67
30. Chương 30	69
31. Chương 31	71
32. Chương 32	74
33. Chương 33	76
34. Chương 34	78
35. Chương 35	80
36. Chương 36	82
37. Chương 37	85
38. Chương 38	88
39. Chương 39	90
40. Chương 40	93
41. Chương 41: Phiên Ngoại 1	96

42. Chương 42: Phiên Ngoại 2	98
43. Chương 43: Phiên Ngoại 3	101
44. Chương 44: Phiên Ngoại 4	103

Yêu Thương Đối Thủ Một Mất Một Còn

Giới thiệu

Editor: Hoại BăngBeta: Den ShìThể loại: Hiện đại đô thị, oan gia, quỷ súc muộn tao tình anh công x không được tự nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-thuong-doi-thu-mot-mat-mot-con>

1. Chương 1

Tiêu Khánh Nam hôm nay gặp hạn.

Đầu tiên một tay cầm điện thoại di động, một tay bóp tờ chi phiếu đứng trước một đồng phế liệu.

Không chỉ như thế, hắn chính là cân nhắc làm sao có thể đến nhà bằng hữu được.

Vẫn là nên trực tiếp tìm bằng hữu đến hỗ trợ ngay chỗ này.

“...”

Quay đầu nhìn mọi thứ lộn xộn đến rối tinh rối mù, nhất thời trong lòng lửa giận dâng lên.

Chuyện này bắt đầu từ nửa giờ trước.

Đương nhiên, nửa giờ trước đồng phế liệu trước mặt vẫn là chiếc xe thể thao mới tinh của hắn.

Mà hắn trong lòng đầy khắp khổi hẹn gặp bằng hữu lâu ngày không gặp.

Xe mới mua thật tốt, một đường chạy tới không tự giác liền đột nhiên tăng tốc.

Ven đường vừa lúc có một lão thái bàng qua đường, hắn nhìn nhìn liền gia tốc từ bên người bà mà chạy qua.

Ai biết lão kia thể nhưng lại bị hắn dọa sợ mà ngã nhào xuống đất. Hắn ngẩng đầu nhìn đường thăm dò, bất đắc dĩ dừng xe lại nhìn tình huống của lão bà.

Lão bà ngồi dưới đất nhu nhu đầu gối, thấy hắn lại gần liền bắt đầu quở trách.

Hắn thấy lão bà này ăn mặc bình thường, lại đối với mình dài dòng tư tưởng giáo dục bảo hắn đi quá nhanh gần đâm chết bà, trong lòng liền có chút phiền não.

Vì vậy câu kia “Đâm chết lão thì thế nào, còn không đáng giá bằng xe của tôi” liền như thế bị quăng ra ngoài.

Ai biết lão kia nghe hắn nói thế, thể nhưng lại gật đầu, đột nhiên một phen giữ chặt quần áo hắn, “Cậu đừng đi.”

Lão nhìn hắn chăm chú không nhanh không chậm rút điện thoại ra, cũng không biết nói với ai bà bị đụng phải, còn nói bà không bằng giá một chiếc xe.

Điện thoại nói rất ngắn, Tiêu Kính Nam nhăn mày giờ cổ tay lên nhìn đồng hồ một chút. “Tôi có thể đi rồi chưa.”

“Cậu không thể đi.” Lão rất kiên trì, vì vậy chung quanh cũng dần dần tụ tập người vây xem.

“Lão bà muốn tôi như vậy chờ bao lâu a.”

Tiêu Kính Nam nhìn nhìn chung quanh, nghĩ thầm một lão bà có thể làm được gì, cùng lắm thì bồi thường ít tiền, lại nói ta là không cố tình a.

Mười lăm phút sau, một chiếc xe ngoại tại đám người đứng ngoài dừng lại, từ trên xe bước xuống một người đàn ông nghiêm nghị, phía sau còn theo hai người.

Người đàn ông đi đến chỗ bọn họ liền liếc hắt một cái, cúi người đem lão bà nâng lên, khoác chiếc áo bành tô trong tay lên người bà, “Chính là hắt?”

Lão bà gật gật đầu.

“Lên xe trước, bên ngoài lạnh lẽo.”

Người đàn ông sai một người đỡ bà lên xe, nhìn nhìn xe của hắt, rồi mới từ trong túi áo ra một tờ chi phiếu, xoát xoát viết xuống một vài chữ, lưu loát đưa đến trước mặt hắt.

Tiêu Kính Nam không rõ ràng tiếp nhận, nhắm mi nhìn con số trên mặt: hai trăm năm mươi vạn.

“Cái này ý gì?” Tiêu Kính Nam hỏi người đàn ông kia.

“Giá trị nó như vậy.” Người đàn ông nhìn xe của hắt, đột nhiên nói, “Đập nát nó.”

Không đợi Tiêu Kính Nam kịp phản ứng, hai nam chàng trai phía sau đã lấy gậy bóng chày hướng xe hắt đập loạn một trận.

Mà hắt liền như thế mở to mắt nhìn, mắt mở trừng trừng nhìn xe thể thao mới mua của mình biến thành một đồng phế liệu, trong tay còn nắm chi phiếu hai trăm năm mươi vạn.

Chờ hắt hoàn hồn, bọn họ đã hoàn thành công việc – đập nát xe hắt.

Người đàn ông đứng trước mặt hắt lộ ra một tia khinh miệt tươi cười, phủ bụi trên quần áo.

“Anh dám phá xe tôi?” Tiêu Kính Nam cuối cùng mở miệng.

“Lần sau nói chuyện nhớ đúng chừng mực,” người đàn ông lạnh lùng, “xe của cậu trong mắt tôi không đáng giá bằng một sợi tóc của người ngồi trong xe kia, cậu hắt là may mắn không có đụng vào bà.”

“Anh...” Tiêu Kính Nam một hơi không nói gì được, mặt trướng đến đỏ bừng.

“Chúng ta đi.”

Người đàn ông căn bản không nhìn đến hắt liền xoay người rời đi, chung quanh mọi người như trước đối Tiêu Kính Nam chỉ trở, thậm chí có người lấy điện thoại di động ra chụp cái xe thể thao đã biến thành xe sắt vụn.

“Nhìn cái gì mà nhìn!” Tiêu Kính Nam rống lên một tiếng, khoé mắt miết đến nam nhân tao nhã rời đi.

Vì vậy liền như thế, Tiêu Kính Nam liền ở trong trạng thái này.

Lại qua hơn mười phút, xe tải đến đây, bằng hữu cũng tới, nghe xong sự tình liền ôm bụng cười to.

Tiêu Kính Nam trợn mắt người nọ một cái, vì vậy người nọ thức thời xoa xoa ánh mắt, vỗ vỗ bờ vai của hắt. “Không có việc gì, cậu coi như đổi xe mới, dù sau hắt cũng có đưa chi phiếu đi.”

“Chó má!”

Tiêu Kính Nam lần đầu tiên trong đời chửi bậy, nghĩ thầm rằng người đàn ông kia nhất định cũng là có uy tính danh dự, nếu như gặp mặt mà nói chuyện... nhất định sẽ rất tốt.

Lời editor: Ha, gặp mặt ẩn tượng, em Nam là cái miệng hại cái thân (

2. Chương 2

Nếu như gặp mặt nói chuyện, nhất định sẽ rất tốt.

Những lời này giống như nguyên rửa, tràn ngập ô tảo hương khí.

Đó là lúc Tiêu Kính Nam đem xe đi sửa chữa ngày thứ năm. Đồng thời hắn cùng bằng hữu đến bãi ôn tuyền (suối nước nóng) hảo hảo ngâm. Mới vừa ngâm không đến hai giờ, bên ngoài liền có nhân viên thập phần lễ phép mà nói cho hắn biết. Bên ngoài có vị tiên sinh so với bọn hắn giá gấp đôi bao cả bãi.

Cả đám người liền nhìn nhau, quyết định cộng tiền lại mà bao với giá gấp đôi.

Bọn họ đều là thiếu gia bị người trong nhà làm hư, nào có thể bị đuổi đi không đạo lý như vậy được.

Nhân viên nghe bọn họ nói xong, ra ngoài không bao lâu lại tiến vào: “Bên ngoài vị tiên sinh kia nói gấp ba.”

Gấp ba... Đây cũng không phải là bọn họ vài người có thể gánh vác được.

Cho dù trong nhà có tiền, nhưng trong tay phạm vi sử dụng vẫn là có hạn.

Tiêu Kính Nam sắc mặt đen một chút, bên người bạn gái xinh đẹp trên mặt cũng có chút xấu hổ.

“Đi đến nhà tắm của câu lạc bộ nhà tớ đi.” Trần Thiên Gia ngồi ở bên cạnh Tiêu Kính Nam đứng lên vỗ vỗ bờ vai của hắn, lấy khăn phủ lên người bạn gái, quay đầu nói với hắn. “Đi thôi, Kính Nam.”

Tiêu Kính Nam kéo bạn gái đứng lên, mới vừa khoác khăn mang dép lê vừa nhắc đầu, liền thấy một người đàn ông đi ra từ cầu thang.

Cơ hồ là liếc mắt một cái, hắn liền nhận ra người kia, mà người đàn ông kia cũng hướng bọn họ nhìn qua.

Tầm mắt trên người bọn họ đảo qua đảo lại, dừng lại trên người hắn, sợ là cũng đã nhận ra.

A, thật sự là oan gia ngõ hẹp.

Dưới loại tình huống này còn tiếp tục nhìn nhau, thật sự là... đối mặt với người Ấn Độ quần khăn còn tốt hơn đi. (Ấn Độ thì liên quan gì hả em =,=)

Ngay tại khoảnh khắc ngắn ngủi ít hơn một phút, nhân viên lại từ bên người người đàn ông trở về, đi đến bên cạnh bọn họ.

“Thang tiên sinh nói các người có thể ở lại ngâm.” Nhân viên mỉm cười nói xong, lại hướng Tiêu Kính Nam nhìn lại, “ngoại trừ vị tiên sinh này.”

Tiêu Kính Nam sắc mặt một trầm, vừa muốn bảo nổi thì đã bị Trần Thiên Gia bên cạnh một phen giữ chặt, “Ừừừ Kính Nam.”

Quay đầu nhìn nhân viên, “Người nói Thang tiên sinh, là Thang Đông Trì tiên sinh sao?”

Nhân viên gật đầu, “Àn.”

“Kính Nam, người này chúng ta tốt nhất không đụng nha.” Trần Thiên Gia bắt lấy cánh tay Tiêu Kính Nam. “Trong nhà chúng ta đều có vài người cùng người này lui tới, hơn nữa...”

Trần Thiên Gia lại gần sát một chút, tại bên tai hắn nói: “Người này bối cảnh không sạch sẽ, cậu tốt nhất đừng đụng vào, là bằng hữu nên tớ nhắc nhở cậu.”

Tiêu Kính Nam bất khả tư nghị quay đầu trừng mắt nhìn hắn, “Ý cậu là gì?”

Trần Thiên Gia thở dài, “Thật có lỗi, chúng tớ không thể cùng đi.”

“Các người...” Tiêu Kính Nam đảo mắt qua vài người một lần, “Hảo, tôi đi.”

Đem khăn tắm trên người kéo xuống ném đi, kéo bạn gái bên cạnh hướng cầu thang rời đi.

“Ada!” Trần Thiên Gia hô một tiếng, bạn gái bên cạnh Tiêu Kính Nam quay đầu lại nhìn hắn, “Em tốt nhất cũng nên lưu lại.”

Tiêu Kính Nam nhìn bạn gái thần sắc do dự, lại nhìn người đàn ông đứng ở cầu thang, bỏ tay bạn gái ra, xoay người tiếp tục hướng lên trên đi.

“Chúc anh nhanh xuất bệnh tim.” Thời điểm cùng gặp người đàn ông, Tiêu Kính Nam trừng mắt người đàn ông liếc một cái, nhin không được như thế liền nói ra miệng.

Cơ hồ là trong nháy mắt, Tiêu Kính Nam chỉ cảm thấy trên cổ đau xót, lại mở mắt liền phát hiện mình đã bị áp đến lan can.

Gương mặt người đàn ông phóng đại trước mắt, ánh mắt lạnh đến mức khiến hân hô hấp đều ngừng, chỉ mở to hai mắt nhìn người kia.

Trần Thiên Gia vừa thấy, bước hai bước muốn qua, lập tức liền bị bảo tiểu của Thang Đông Trì phía sau ngăn dưới cầu thang.

Thân trên cơ hồ treo ngoài trời, thất lưng bị lan can gõ đè đến rất đau.

Tiêu Kính Nam nhăn mày đưa tay đẩy tay y ra khỏi cổ mình, nhưng cổ tay trên cổ dường như không nhúc nhích.

Hân tốt xấu gì cũng thường xuyên đi phòng tập thể thao, tố chất thân thể vẫn tốt, thể nhưng lại ở lan can này bị áp không thể động đậy.

“Giải thích.” Người đàn ông nói.

Tiêu Kính Nam rũ xuống mí mắt hướng người đàn ông nhìn.

Trên cổ ngón tay nắm thật chặt, Tiêu Kính Nam phát ra tiếng rên rỉ ngán ngùi, xuất phát từ bản năng giờ chân đá, liền bị người đàn ông cản một phen, đầu gối thật mạnh chen vào giữa, đem hai chân hân tách ra.

Đứng một chân, hơn phân nửa cơ thể ở bên ngoài, mất đi cân bằng, cơ hồ toàn dựa vào thất lưng chống đỡ. Thời gian một lúc lâu, thất lưng đã bắt đầu rung lên.

“Nhìn cậu có thể chống đỡ bao lâu” người đàn ông gọi lên khoe miệng, thân thể có kỹ xảo đặt trên người Tiêu Kính Nam, “Tôi có chính là nhần nại.”

Trần Thiên Gia nhìn hai người trong tư thế quỷ dị, trong lòng khó hiểu toát ra một câu: các người chẳng lẽ không cảm thấy thân thể quá sức thân cận sao!!

Tiêu Kính Nam trên người còn chưa kịp lau khô, làn da trắng dưới ánh mặt trời chiếu xuống trở nên sáng long lanh.

Thang Đông Trì hé mắt, niết trụ thất lưng Tiêu Kính Nam, “Không sợ sao?”

Bị hân niết thất lưng như thế, Tiêu Kính Nam cơ hồ lập tức thả tay đang nắm lan can ra.

Ánh mặt trời chiếu lên gương mặt hoảng hốt của Tiêu Kính Nam, hân thật không nghĩ tới người đàn ông nhìn qua nhă nhận nho nhă sẽ có đại khí lực như vậy.

Nhanh tay giữ chặt lan can, hân bắt đầu dồn dập hô hấp.

Thang Đông Trì nhìn ngực hân không ngừng phập phồng nhanh hơn chỉ biết cố gắng chống trụ, mỉm cười chậm rãi bò lên khoe miệng.

“Nói...”

Tiêu Kính Nam có chút thất bại mà mở miệng, mới phát ra một âm tiết liền bị năm ngón tay ở yết hầu siết đến ho khan.

Thang Đông Trì nhìn hân ho đến mặt đỏ như heo mới hơi hơi buông tay, “cái gì?”

“Nói... Không nói...”

Trên cổ nhẹ nhàng buông tay, thân thể bị kéo vào trong, Tiêu Kính Nam ngã trên mặt đất, sờ yết hầu ho mạnh một trận mới dừng lại.

Chờ hẩn lại ngẩng đầu, người đàn ông đã choàng khăn tắm rửa bước vào trong ôn tuyền.

Trần Thiên Gia chờ người cũng lục đục trong ôn tuyền ngồi xuống, bào trì khoảng cách lễ phép.

“Thang tiên sinh nói nếu người muốn cũng có thể ở lại.” Bảo tiêu nhìn chăm chú Tiêu Kính Nam nói.

Tiêu Kính Nam quay đầu nhìn người đàn ông đang ngâm mình trong hồ, y hồ cảm giác tầm mắt của hẩn, hướng hẩn nhú mảy.

“Cút ngay.” Tiêu Kính Nam lập tức đứng lên, đẩy bảo tiêu hướng phòng thay đồ đi đến.

Ai muốn ở lại với hẩn mới chính là heo!

3. Chương 3

Thang Đông Trì dự đoán được Tiêu Kính Nam sẽ không xuống lại hồ, hừ cười nhắm mắt lại.

Cùng lúc đó, Tiêu Kính Nam có chút phiền toái đến phòng tắm, tắm xong lau người thay y phục.

Ra cửa ôn tuyền trong lòng có chút không cam, lại nhìn đến mấy chiếc xe song song đậu bên cạnh cửa trước, phiền não trong lòng tăng lên cấp độ hẩn không thể tha thứ.

Nhìn nhìn xung quanh, ngoại trừ xe Trần Thiên Gia cùng vài người tới cùng mình, còn lại một chiếc... Hẩn là chiếc xe của nam nhân kia đi.

Tiêu Kính Nam nhìn chăm chú chiếc xe kia một hồi lâu, tay nhiều lần vuốt phẳng chìa khoá xe trong túi áo, dần dần lộ ra tươi cười.

Xe cảnh báo vang lên ngắn ngủi ba tiếng, bảo tiêu bên trong liền rất nhanh chạy ra, lại chỉ kịp nghe thấy tiếng động cơ cùng mơ mơ hồ hồ thấy được đuôi xe.

Tiêu Kính Nam ở trong xe hoan hô vài tiếng, đặc ý sờ sờ cổ bị đau.

Có thù không báo không phải quân tử.

“Phát sinh chuyện gì?” Thang Đông Trì hỏi.

“Thang tiên sinh, xe của ngài bị rạch xước.” Bảo tiêu hơi cong cong thắt lưng đáp.

Đem xe kiểm tra từ trong ra ngoài mấy lần, bọn họ mới dám xác định xe kia quả thật chính là bị trầy xước, không bị gì khác.

Thang Đông Trì nghe gật gật đầu, câu khoé miệng không hề phát ra thanh âm.

Bảo tiêu đợi trong chốc lát, hơi hơi khom người chào, thối lui đến đứng bên cạnh.

Kết quả, một buổi tối ngày nào đó, khi Tiêu Kính Nam ăn mặc nghiêm trang chững chạc theo ba hẩn đến tiệc rượu, hẩn mới chính thức hiểu được cái gì gọi là oan gia ngõ hẹp.

Tình huống bây giờ là, hẩn nhìn thấy nam nhân kia luôn bị người khác tiến lên bắt chuyện, mà người không ngừng bị bắt chuyện kia còn không có thấy hẩn.

Tiêu Kính Nam từ trong khay lấy ra một ly rượu nho, tận lực không gây chú ý, xoay người sang chỗ khác, đứng đối lại nam nhân.

Nghĩ lại nếu công khai người kia có thể làm được gì hẩn, vì vậy xoay người lại, hơi hơi ưỡn ngực đứng thẳng bên cạnh người ba hẩn.

Nam nhân thật vất vả nói chuyện liền bắt đầu đánh giá người xung quanh.

Tiêu Kính Nam cảm giác trong nháy mắt bản thân ngừng lại hô hấp, thẳng đến ánh mắt nam nhân hướng lên người hẩn mới ý thức được chính mình biểu hiện đến quá khẩn trương.

Lễ phép hướng nam nhân gật đầu, hơi hơi nâng ly, Tiêu Kính Nam khẽ cười tính toán liền như thế mà bỏ qua.

Nhưng nam nhân nhìn chăm chú hẳn hẳn nhiên không nguyện ý, từ phục vụ lấy ly rượu, liền như thế một đường hướng hẳn đi tới.

“Tiêu tiên sinh.” Thang Đông Trì đứng bên cạnh Tiêu Kính Nam cùng lão tiên sinh tiếp đón, dẫn tới người bên cạnh hữu ý vô ý hướng bọn họ nhìn.

“Thang tiên sinh ngài hảo.” Tiêu Phân Nghĩa lễ phép đối.

Tiêu Kính Nam từ trên mặt cha mình nhìn thấy một tia thụ sủng nhược kinh thần thái, hẳn có một chút hối hận mấy ngày nay không có hảo tra danh tính của nam nhân Thang Đông Trì này.

“Kính Nam.”

Phụ thân vỗ nhẹ cánh tay Tiêu Kính Nam, hơi trách cứ thúc giục hẳn khiến hẳn lập tức định thần.

“Thang tiên sinh ngài hảo”

Tiêu Kính Nam vừa dứt lời, chợt nghe thấy phụ thân hẳn tiếp lời nói: “Khuyến tử tuổi còn nhỏ, hi vọng Thang tiên sinh thứ lỗi.”

Thang Đông Trì nhìn nhìn Tiêu Kính Nam thoáng cứng nhắc thần thái, tự tại phát tay.

“Con trai của ngài cùng ta rất hữu duyên.”

“A?”

“Chúng ta có cùng chung sở thích.”

Thang Đông Trì lại đến gần một bước, cùng Tiêu Kính Nam khoảng cách không đến một thước khiến trái tim hẳn cơ hồ nhảy ra khỏi cổ họng.

Không đợi Tiêu phụ tiếp lời, Thang Đông Trì tiếp tục nói: “Chúng ta đều rất thích xe.”

“Ha ha, Thang tiên sinh nói đùa.” Tiêu Kính Nam phản ứng cực nhanh, cảm giác nắm ly rượu trong tay đã toát mồ hôi.

“Ân.” Thang Đông Trì cũng cười, quay đầu nhìn Tiêu Phân Nghĩa, “Tiêu công tử nghiên cứu xe vẫn tốt hơn ta, Tiêu tiên sinh người không để ý nhượng Tiêu công tử ngồi trong xe ta thay ta giải thích một chút nghi hoặc?”

Tiêu Phân Nghĩa cho tới bây giờ cũng không biết con mình đối với xe cộ có trình độ nào, nhưng đối với Thang Đông Trì đề xuất hẳn tự nhiên là rất thích ý tiếp thu.

Tiêu Kính Nam nhìn hai người có cảm giác phụ thân muốn đem hẳn bán đi, cơ hồ muốn hô ra tiếng.

Chính là trước mắt bao người, Tiêu Kính Nam vẫn cứ là cương khoé miệng khuất phục.

Ba người ly rượu nhẹ nhàng chạm vào, ngửa đầu uống một hơi, đem ly thả lại trong tay phục vụ, Tiêu Kính Nam dưới ánh mắt mong chờ của phụ thân theo Thang Đông Trì rời khỏi đại sảnh tiệc rượu.

“Lên xe.” Thang Đông Trì nói.

Bảo tiêu duỗi tay thay bọn họ mở cửa xe, Tiêu Kính Nam do dự trước cửa một chút đột nhiên nói: “Anh sẽ không keo kiệt như vậy đi.”

Thang Đông Trì ngồi ở trong xe ngẩng đầu nhìn hẳn, “Còn muốn xem đối với ai, đối với cậu, không cần quá lớn đi.”

Tiêu Kính Nam giãy giụa một cái, xoay người ngồi vào trong xe, cửa xe đóng lại, không còn ai lên xe nữa.

Không khí có chút quỷ dị, Tiêu Kính Nam như ngồi trên chông, cuối cùng vẫn nhẫn nhịn không được: “Anh...”

Mới phun ra được một chữ, một vật lạnh lẽo liền dán lên cổ hẳn.

Tiêu Kính Nam nhất thời tóc gáy đều dựng đứng, môi run lên hai cái liền nuốt nước bọt, phát ra tiếng vang thật lớn.

Thang Đông Trì nhìn nhìn yết hầu hần cao thấp lẫn lộn, vươn tay kéo cà vạt của hần, cởi bỏ nút áo thứ nhất, rồi nút thứ hai, nút thứ ba...

“Anh muốn làm gì...”

Dao đặt trên cổ khiến Tiêu Kính Nam khấn trương mở miệng, Thang Đông Trì trượt dọc theo cổ áo, dừng ở bụng, Tiêu Kính Nam càng gắt gao chăm chú nhìn cây dao trên cổ.

Không khí như muốn đóng băng, Thang Đông Trì tựa hồ là chơi đủ rồi, đưa tay vỗ vỗ bả vai Tiêu Kính Nam, hơi hơi tiến sát vào, ghé vào lỗ tai hần nói: “Nếu có lần sau tôi sẽ giống như cậu rạch xe tôi một dạng mà rạch thân thể của cậu, còn có... nơi này.”

Tiêu Kính Nam phản xạ nhanh, hai chân toàn thân cứng ngắc.

Thang Đông Trì nghiêng ngẫm vỗ vỗ hai má Tiêu Kính Nam, lại đưa tay gõ vài cái lên cửa xe.

Cửa bên cạnh Tiêu Kính Nam đột nhiên mở ra, không đợi hần phản ứng, bảo tiêu liền kéo hần xuống xe.

“Gặp lại lần sau.” Nam nhân nói.

Bảo tiêu theo thứ tự lên xe, sau khi đóng cửa, dần dần ly khai tầm mắt của hần.

Tiêu Kính Nam quần áo xộc xệch nhìn đuôi xe biến mất tại chỗ ngoặt, “Con mẹ ngươi còn có lần sau!”

Sau khi hần rống vài tiếng, bước vài bước liền phát hiện nguyên lai chân mình nhuyễn đến không đi được.

“Kháo!”

Tiêu Kính Nam dựa vào vách tường chỉnh lại y phục, nam nhân kia quả thực là biến thái!

“Ha ha.”

Ngồi ở trong xe, Thang Đông Trì sờ sờ qua lại con dao găm, tâm tình rất tốt.

4. Chương 4

Từ mức độ nào đó mà nói, Tiêu Kính Nam hiện tại như thế “chăm học khổ đọc” hoàn toàn là bởi vì một câu “lần sau gặp lại” của Thang Đông Trì.

Vốn là có cha hần chống đỡ, cái gì cũng không lo lắng, ít nhất hần cảm thấy có thể ăn chơi hai năm.

Kết quả bởi vì Thang Đông Trì, hần chỉ có thể trước tiên huỷ bỏ kế hoạch hai năm này.

Tiêu Phân Nghĩa thấy nhi tử mỗi ngày theo hần đến công ty học tập ngược lại yên tâm không ít, Thang Đông Trì chủ động đề xuất cùng bọn họ gia tăng hạng mục hợp tác, nhưng lại chỉ định muốn con của hần phụ trách liên lạc.

Vì vậy rốt cuộc có gút mắt gì trong đó cũng không rõ ràng lắm, hỏi nhi tử cũng áp ứng không chịu nói, nhưng là trong thời điểm kinh tế này, có sinh ý chủ động đưa lên cửa, không nhận thì quả không có đạo lý.

Thời điểm Tiêu Kính Nam cùng bộ phận giám đốc lần đầu mang sản phẩm đến công ty Thang Đông Trì, tiểu bí thư đối phương lễ phép nói bộ phận giám đốc ở lại phòng nghỉ, còn ân cần pha trà.

Như thế, Tiêu Kính Nam chỉ có thể lần thứ hai căng da đầu đi vào phòng họp một mình, đối mặt với tên nam nhân biến thái kia.

Chống lại ánh mắt của nam nhân, hần nghĩ đến cây dao kia, bụng theo bản năng căng thẳng, cơ hồ rút gân, lại vẫn giả vờ bình tĩnh mà ngồi xuống.

Hội nghị mở đầu thật ngắn gọn, thời gian còn lại liền để hấn giải thích sản phẩm của mình.

Tiêu Kính Nam hắng giọng một cái, thân thể nhích lại gần, chuẩn bị lời thoại muốn nói ra, thậm chí miệng cũng đã mở ra.

“Chờ một chút.” Nam nhân nhìn chuẩn thời cơ đánh gãy hấn, nửa giây cũng không kém.

“Thang tiên sinh?” Tiêu Kính Nam hận đến nghiêng rằng, trên mặt vẫn bảo trì tươi cười.

“Thỉnh Tiêu tiên sinh đến trên đài nói, như vậy các vị ở đây đều có thể nghe rõ ràng hơn.”

Thang Đông Trì cười đến thập phần tự nhiên, nhưng trong mắt Tiêu Kính Nam, cảm thấy y là ảm hiềm cười.

Các vị còn lại... Nơi này cùng hấn chỉ có ba người.

“Hảo.” Tiêu Kính Nam lấy bản ghi chép đi lên phía trước, bước qua Thang Đông Trì liếc y một cái.

Chỉnh bởi vì lúc này đang phân tâm, hấn căn bản không chú ý tới chân Thang Đông Trì.

Vì vậy hấn như thế hoa hoa lệ lệ vấp một cái, tuy rằng không té xuống, nhưng phát ra thực vang! Một tiếng cũng đầy đủ mất mặt.

Hấn đột nhiên lại có chút may mắn khi nơi này chỉ có ba người.

Chờ hấn đứng thẳng trên bục, Thang Đông Trì vẽ mặt quan tâm hỏi hấn, “Sao vậy, không có việc gì chứ?”

Tiêu Kính Nam nhìn tiểu bí thư ngồi bên cạnh hấn vẽ mặt muốn cười nhưng cố nhịn biểu tình quả thực khoa trương, nhưng tâm mắt chuyển tới Thang Đông Trì y lại rất thần nhiên.

Khéo léo lời kéo quần áo, “không có việc gì, chúng ta tiếp tục đi.”

Sau khi tiếp tục Tiêu Kính Nam mới hiểu được cái này căn bản mới là mở màn, tiếp theo mới là phong ba bão táp tấn công.

Cơ hồ cứ nói hai ba câu, Thang Đông Trì liền “lễ phép” đánh gãy một chút, mấy ý tưởng Tiêu Kính Nam đã chuẩn bị tốt đều trở nên lộn xộn, ý nghĩ càng ngày càng hỗn loạn, vốn là chưa đủ quen thuộc với sản phẩm, Thang Đông Trì càng muốn cắt ngang hấn nhiều lần sửa lại cùng hỏi ý kiến.

Chờ Tiêu Kính Nam nói xong, phát hiện sau ót mình đều đổ mồ hôi, mà Thang Đông Trì lại lạnh mặt lặng yên nhìn hấn.

Hấn trong đầu không biết vì sao liền toát ra một câu ca từ: “Nếu thâm tình chuyện cũ người đã không hề lưu luyến khiến thì cho hấn theo gió bay xa...”

Rồi mới đem chính mình đã run lạnh lấy lại tinh thần, phát hiện Thang Đông Trì vẫn là nhìn hấn.

Vì vậy hấn hắng giọng một cái: “Thang tiên sinh?”

Thang Đông Trì cuối cùng có động tác, vươn tay rút một tờ khăn giấy trên bàn hội nghị đưa hấn, “...Đem nước mũi lau một chút.”

Tiêu Kính Nam tiếp nhận nhanh chóng che cái mũi, trên mặt nóng đến đỏ bừng, nhất thời liền muốn chết tâm.

“Thật có lỗi.” Tiêu Kính Nam đem khăn giấy ném vào thùng rác, rồi mới bảo trì vẽ mặt bình tĩnh hỏi Thang Đông Trì, “xin hỏi Thang tiên sinh còn có vấn đề gì sao?”

Thang Đông Trì nhìn cái mũi hấn vì mạnh mẽ ma sát mà đỏ bừng, hơi nhếch khoé miệng, “Cảm ơn cậu giới thiệu, hợp tác sản phẩm nếu có tư liệu kỹ càng tỉ mỉ thì hi vọng lưu lại cho tôi một bản, tôi đối với yêu cầu còn hơi lo lắng một chút, thời điểm tất yếu có khả năng sẽ còn phiên đến Tiêu tiên sinh.”

Cái gì?! Còn muốn tìm ta?!

Tiêu Kính Nam thần kinh đại não liên lập tức trều khẩn, thấy chết không ngại từ trong túi tiếng lấy ra một tờ giấy cùng một cây bút, viết xuống một dãy số đưa cho Thang Đông Trì, “Ngại ngần, danh thiếp còn chưa có in xong, đây là số của ta, có yêu cầu sự việc gì Thang tiên sinh có thể tùy thời mà gọi điện thoại.”

Quả nhiên... Sau một tuần, Tiêu Kính Nam đều vì những lời này mà sám hối không thôi.

Hắn thật không nghĩ tới Thang Đông Trì không chỉ biến thái còn là một tên cuồng công tác, nhiều lần giữa đêm hôm khuya khoắt hoặc là thời điểm rạng sáng gọi điện thoại cho hắn hỏi vấn đề sản phẩm.

Tiêu Kính Nam cảm thấy Thang Đông Trì làm ra vẻ ta đây thật nghiêm cẩn, nhưng cứ thế này thật khiến thần kinh hắn suy nhược, vẫn không thể tắt máy, sợ bỏ qua công việc quan trọng.

Cứ thế cứ rạng sáng một ngày, Tiêu Kính Nam theo thói quen tỉnh lại phát hiện Thang Đông Trì cũng không có gọi điện, hắn bị mất ngủ.

Mà hết thấy đều là bởi vì tên Thang Đông Trì kia.

Tiêu Kính Nam trong đầu đem y chém thành tám khối, sau đó thành mười sáu khối, rồi ba mươi hai khối, cuối cùng biến thành một đồng thịt vụn.

Mặc dù như thế, hắn vẫn là bị kịch mở mắt thấy được ánh sáng mặt trời đầu tiên vào sáng sớm.

Cho nên hai ngày cuối tuần bí thư Thang Đông Trì hẹn hắn lần thứ hai gặp mặt, thời điểm nói chuyện hợp tác, hắn cơ hồ muốn ra ngoài cửa bắn pháo hoa.

Khi Tiêu Kính Nam mang cặp mắt gấu mèo (panda đó:3) mang tư liệu đi vào phòng họp đối ngược thần thái sáng láng của Thang Đông Trì, hắn bỗng nhiên hiểu được cái gì gọi là yêu quái biến thái.

Tiêu Kính Nam vẽ mặt bình tĩnh ngồi xuống.

Có lẽ nam nhân này căn bản là khối thạch đầu đi.

Nếu không hắn làm sao có nhiều tinh lực bảo trì bộ dáng thoải mái khoẻ mạnh như vậy?!!!

5. Chương 5

Toàn bộ quá trình hội nghị, Tiêu Kính Nam đều bảo trì trạng thái mộng du thanh tỉnh qua lại không ngừng.

Nói tới cuối cùng, Thang Đông Trì thế nhưng lại muốn hắn giải thích một cái hợp đồng điều khoản.

Tiêu Kính Nam vốn là muốn nói nhượng luật sư giải thích, nhưng như vậy chẳng phải sau này phải gặp hắn một lần nữa?

Vì vậy đành phải trình tự giải thích điều khoản, còn muốn dựa vào ý kiến Thang Đông Trì sửa chữa ghi chú.

Chờ bọn hắn đem điều khoản đều giải thích xong, Tiêu Kính Nam đột nhiên tỉnh ngộ: đối với đề xuất đối với điều khoản hợp đồng cùng sửa chữa ghi chú của Thang Đông Trì, hắn vẫn là phải thông qua luật sư xét duyệt không có vấn đề gì mới được a!

“Tiêu tiên sinh, sắc mặt của cậu không tốt lắm?” Thang Đông Trì nói.

Đúng vậy, ta chính là dạ dày mốc meo.

Tiêu Kính Nam quay đầu hướng Thang Đông Trì cười: “Haha, hai ngày nay không nghỉ ngơi tốt.”

Đó còn không phải vì anh quá rầy, biến thái!

“Nếu như vậy liền đồng thời cùng ăn cơm rau dưa đi.” Thang Đông Trì quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, ” ngày cũng đã tối.

Uy! Không cần tự quyết định ăn cơm sự tình được không, ta muốn được về nhà ngủ.

Tiêu Kính Nam vừa nghĩ vừa cười gật đầu: “Hảo, Thang tiên sinh tiêu pha.”

Thang Đông Trì nhú lông mày, “Tôi có nói mời khách sao?”

“...” Kháo! Chẳng lẽ còn muốn ta mời khách? Đồ vất cổ chày ra nước!

Tiêu Kính Nam đã cười đến co giật, rồi lại không biết nên tiếp lời sao, kết quả Thang Đông Trì biến thái còn nói: “Haha, chỉ đùa một chút, Tiêu tiên sinh không nên tưởng thật.”

“Ha ha ha...” Bệnh thần kinh a!

Vì vậy Tiêu Kính Nam nhìn Thang Đông Trì quay đầu phân phó nữ bí thư giúp hắn đặt chỗ, còn có bãi tắm mát xa.

Cái gì?! Bãi tắm mát xa?!

“Thang...” Tiêu Kính Nam há mồm.

“Chúng ta đi thôi.” Thang Đông Trì đứng lên hướng cửa phòng họp đi đến, lưu lại cho Tiêu Kính Nam một bóng dáng vô cùng tiêu sái.

Này đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra....

Quá trình ăn cơm vô cùng an tĩnh, hai người đều không nói chuyện, tựa hồ là cảm xúc khác nhau, chỉ lo ăn uống.

Tiêu Kính Nam mấy lần ngẩng đầu nhìn Thang Đông Trì đều thấy nam nhân kia cầm đĩa bộ dạng cẩn thận tỉ mỉ, hơi có điểm không được tự nhiên.

Các món ăn đều rất tốt, cho nên bữa cơm này cũng coi như ăn có tư vị.

Tiêu Kính Nam tương đối để ý hành trình bãi tắm kế tiếp.

Nghĩ đến bãi tắm liền liên tưởng đến ôn tuyền lần trước, mà hồi ức ôn tuyền đó cũng không tốt đẹp.

Tiêu Kính Nam sờ sờ cổ, cảm giác bị chèn ép vẫn còn khá mới mẻ.

Thang Đông Trì thấy hắn sờ cổ nhẹ nhàng hừ cười một tiếng, lập tức lại khôi phục bộ dáng bình tĩnh, mở cửa xuống xe.

Tuỳ tay cho tiền bo, Thang Đông Trì cùng Tiêu Kính Nam đến phòng thay quần áo,

Theo phụ thân nói, Thang Đông Trì hiện tại ba mươi sáu tuổi, không thích đăng báo, cũng không thích tham gia bất luận tiệc rượu cùng thăm hỏi nào, thần long kiến thủ bất kiến vĩ mà tồn tại. (rồng thấy đầu ko thấy đuôi, đại ý là 1 người rất ít xuất hiện và khó gặp mặt. Cảm ơn Thuỷ Tiên vì chú thích này nhé <3) ngoài=” giới=” đối=” y=” bình=” luận=” khen=” chê=” không=” đồng=” nhất=” đương=” nhiên=” rất=” nhiều=” chuyện=” vốn=” cũng=” chỉ=” là=” nghe=” nói.=” tỷ=” như=” y=” làm=” cho=” cha=” mình=” nhảy=” lâu=” tự=” sát,=” tỷ=” như=” y=” lãnh=” huyết=” trên=” thương=” trường=” thân=” tâm=” huyết=” của=” người=” khác,=” đem=” người=” khác=” bức=” đến=” nông=” nổi=” mười=” phần=” nghèo=” túng=” thê=” thăm....=” lấy=” thủ=” đoạn=” đạt=” được=” ví=” trí=” hiện=” tại=” này,=” thật=” khiến=” người=” vừa=” kính=” vừa=” sợ.=” đó=” cũng=” là=” nguyên=” nhân=” tiêu=” kính=” nam=” không=” dám=” tùy=” ý=” làm=” bậy.=” hắn=” tưởng=” cả=” đời=” không=” có=” khả=” năng=” cùng=” người=” như=” thế=” giao=” tiếp,=” cố=” tình=” doạ=” đến=” mẹ=” người=” ta...=” ngày=” đó=” hắn=” xuất=” môn=” không=” xem=” hoàng=” lịch,=” bây=” giờ=” nghĩ=” lại=” ngày=” đó=” nhất=” định=” là=” đại=” hung,=” kỵ=” lái=” xe=” xuất=” hành.=” thang=” đông=” trì=” đáng=” người=” rất=” tốt,=” động=” tác=” hơi=” hơi=” xoay=” người=” cũng=” thật=” tự=” nhiên,=” khom=” lưng=” cúi=” xuống=” tạo=” nên=” đường=” cong=” cùng=” với=” thắt=” lưng=” không=” có=” một=” tia=” sẹo=” lỗi,=” mà=” ngày=” cả=” cái=” móng=” cũng...(chưa=” gì=” soi=” móng=” người=” ta=” rồi=” -.-)=” tiêu=” kính=” nam=” không=” tự=” chủ=” được=” đánh=” giá=” hơn=” vài=” lần,=” thời=” điểm=” hoàn=” hồn=” phát=” hiện=” chính=” mình=” nhìn=” chăm=” chăm=” móng=” người=” khác,=” nhất=” thời=” xấu=” hổ=” vô=

cùng,=" vôi=" vàng=" nghiêng=" người,=" nhanh=" chóng=" cối=" đồ.==" kết=" quả=" bởi=" vì=" động=" tác=" quá=" nhanh,=" thời=" điểm=" cối=" quần=" lót=" nâng=" chân=" không=" đủ=" cao=" bị=" vấp=" ngã.==" bình=" thường=" cùng=" bằng=" hữu=" đi=" chơi=" cũng=" sẽ=" không=" cổ=" ky=" nhiều=" như=" vậy,=" vì=" vậy=" hấn=" một=" chân=" nhảy=" hai=" bước=" đến=" tử=" quần=" áo,=" xoay=" người=" lôi=" kéo=" đem=" quần=" lót=" thoát=" xuống=" dưới.==" vừa=" nhắc=" đầu,=" phát=" hiện=" thang=" đông=" trì=" nhìn=" hấn.==" mà=" hấn=" bảo=" trì=" trạng=" thái=" chính=" diện=" lộ=" ra=" tròn=" vện=" đối=" diện=" thang=" đông=" trì...=" trong=" tay=" còn=" cầm=" quần=" lót=" màu=" đen.==" thang=" đông=" trì=" nhú=" mày,=" tầm=" mắt=" tại=" bộ=" vị=" trọng=" điểm=" phía=" dưới=" quét=" vãi=" cái.==" tiêu=" kính=" nam=" không=" biết=" tại=" sao=" mặt=" liền=" đỏ,=" vôi=" vàng=" đem=" quần=" lót=" ném=" vào=" tử=" quần=" áo,=" lấy=" quần=" bơi=" sạch=" sẽ,=" chốt=" dạ=" thấp=" đầu,=" liền=" hướng=" người=" nọ=" nói=" "có=" cái=" gì=" xinh=" đẹp..."=" thang=" đông=" trì=" khoan=" tay=" nhìn=" tai=" hấn=" đỏ=" bùng,=" "ân,=" kích=" cỡ=" câu=" như=" vậy=" cũng=" không=" có=" cái=" gì=" xinh=" đẹp..."=" tiêu=" kính=" nam=" còn=" trầm=" trong=" không=" khí=" xấu=" hổ,=" trì=" độ=" đem=" những=" lời=" này=" tiêu=" hoá=" một=" chút,=" phần=" nọ=" ngẩng=" đầu:==" "anh..."=" người=" đã=" quần=" khăn=" tắm=" xoay=" người=" rời=" đi=" rời.==" người...=" mẹ=" hấn=" đi=" tìm=" chết=" đi!==" dưới=" đáy=" lòng=" thật=" sâu=" mắng=" một=" câu,=" tiêu=" kính=" nam=" vẫn=" là=" ngoan=" ngoan=" quần=" khăn=" tắm=" đi=" ra=" phòng=" thay=" đồ.==" ...=" không=" thể=" kiếm=" củi=" ba=" năm=" thiêu=" một=" giờ.==" bởi=" vì=" động=" tác=" hấn=" chậm=" một=" tí,=" cho=" nên=" hiện=" tại=" hấn=" phải=" ở=" trước=" mặt=" tâm=" mắt=" thang=" đông=" trì=" mà=" cối=" khăn=" tắm=" xuống=" bể.==" may=" là=" thang=" đông=" trì=" chỉ=" liếc=" hấn=" một=" cái=" liền=" nhắm=" hai=" mắt=" lại,=" vì=" vậy=" hấn=" bình=" yên=" tiêu=" sai=" xuống=" bể,=" cách=" thang=" đông=" trì=" một=" khoảng=" cách=" ngồi=" xuống.==" nhưng=" ngược=" lại=" hấn=" cảm=" thấy=" đáng=" người=" hấn=" so=" với=" thang=" đông=" trì=" cũng=" không=" kém,=" có=" biết=" bao=" tự=" tại.==" ô=" suy=" nghĩ=" như=" vậy=" hơn=" nữa=" độ=" ẩm=" trong=" bể=" khiến=" người=" an=" tâm=" thoải=" mái,=" tiêu=" kính=" nam=" chậm=" rãi=" duỗi=" thẳng=" tứ=" chi,=" vẽ=" mặt=" cũng=" dần=" dần=" trầm=" tĩnh=" lại.==" "ngồi=" gần=" lại=" đây,=" vị=" trí=" này=" có=" mát=" xa."=" thang=" đông=" trì=" nói=" tiêu=" kính=" nam=" đương=" nhiên=" biết=" nơi=" đó=" có=" mát=" xa,=" nhưng=" như=" vậy=" cũng=" là=" biến=" thái=" đi.==" có=" lẽ=" bởi=" vì=" tiêu=" kính=" nam=" chậm=" chạp=" không=" có=" động=" tĩnh,=" thang=" đông=" trì=" mở=" mắt.==" trong=" nháy=" mắt=" đó,=" thang=" đông=" trì=" tựa=" hồ=" bị=" đông=" lạnh,=" cứng=" ngắc=" hắc=" hắc=" cười,=" chậm=" rãi=" di=" chuyển=" đến=" bể=" đầy=" bong=" bóng=" ngồi=" xuống.==" nhưng=" hấn=" trăm=" triệu=" lần=" không=" nghĩ=" lần=" này=" ngồi=" xuống,=" lại=" sắp=" phát=" sinh=" một=" sự=" kiện=" mất=" mặt=" nhất=" từ=" khi=" hấn=" sống=" đến=" bây=" >

6. Chương 6

Bể mát xa đối với Tiêu Kính Nam rất quen thuộc, cùng bồn tắm mát xa lớn nhà hấn cũng không có khác gì nhau.

Dòng nước phía sau lao tới mát xa lưng cùng thất lưng rất thoải mái.

Tiêu Kính Nam nhắm mắt lại, cảm giác hơi nước bao lấy làn da mình, giống như đem một nhọc tích lũy mấy ngày nay đều mang đi.

Khó trách bọn Trần Thiên Gia thích đến nhà tắm, hấn hiện tại mới lĩnh hội được ảo diệu bên trong.

Trước kia, so với nhà tắm hần thích tennis hay phòng tập thể thao rèn luyện hơn, hơn nữa hần cảm thấy nhà tắm chung thật bẩn.

Dòng nước đánh vào lưng giảm lại một chút, Tiêu Kính Nam mặc kệ tiếp tục nhắm mắt, ngẩng đầu tựa vào thành bể bên cạnh.

Sự tình liền trong nháy mắt phát sinh tại đây.

Muốn nói hần một chút cảm giác cũng không có là gạt người.

Ngay từ lúc dòng nước xông vào cái mông, hần không thể mặc kệ, ánh mắt hơi mở điều chỉnh lại tư thế ngồi.

Sau đó, dòng nước đánh vào dần mạnh hơn.

Cả người hần bị dòng nước phía dưới đột nhiên đánh mạnh ngửa về phía trước, hần đem khuỷu tay chống thành bể phía sau.

Động tác này dẫn đến ảnh hưởng trực tiếp, tuy rằng hần không có bị dòng nước đánh đến ngã xuống, nhưng là dòng nước trực tiếp từ phía sau đánh mạnh vào vật giữa hai chân cùng cả hai khối cầu.

Tốc độ dày đặc cùng mạnh mẽ tạo nên cảm giác chấn động, Tiêu Kính Nam ngẩng người, rồi mới liên tục hai lần điều chỉnh tư thế ngồi đều không có thành công.

Bất đắc dĩ cùng xấu hổ, hần rõ ràng đem thân thể hướng một bên rồi mới ngồi thẳng người.

Mà dòng nước kia từ giữa hai chân hần mà vọt ra, giống một đài phun nước nhỏ, không ngừng phun bọt.

Dục vọng trong đùi cảm giác như được người âu yếm, có chút ngứa... lại có điểm thoải mái.

Tiêu Kính Nam đối với trạng thái hạ thân thoải mái có chút xấu hổ, vì vậy lặng lẽ nghiêng đầu nhìn Thang Đông Trì, rồi mới từ tầm mắt Thang Đông Trì nhìn đến giữa hai chân mình.

Vì vậy phát hiện Thang Đông đang nhìn nước thoát ra giữa hai chân mình.

Mặc dù biết ánh mắt của y không có ý tứ gì, nhưng bị nhìn chăm chú như thế cũng khó tránh khỏi ý tưởng “người này sao đáng khinh đến thế.”

Tiêu Kính Nam bĩu môi thở một cái, “Làm gì?”

“Bên này phía trên có hai cái tay vịn, phía dưới là dòng nước mát xoa xương cụt (=.=),” Thang Đông Trì lại xem xét giữa hai chân hần một cái, “Cậu hần là nên đi đến phía trước ngồi một cái.”

“Tôi đương nhiên biết,” Tiêu Kính Nam đảo cặp mắt trắng dã, “Không cần anh dài dòng.”

Toàn bộ bể mát xa thập phần an tĩnh, chỉ có thanh âm dòng nước.

Thang Đông Trì nhếch khoé miệng, nhắm mắt lại quả nhiên không dài dòng nữa.

Dòng nước mát xa đánh vào xương cụt cùng cặp mông rất là thoải mái.

Chính là Tiêu Kính Nam không biết vì sao, tâm trí luôn lặp đi lặp lại cảm giác mãnh liệt dưới hạ thể lúc này.

Luôn luôn cảm thấy dòng nước đánh vào mông lại không đánh đến trọng điểm thật khó chịu.

Đang không ngừng phỉ nhổ chính mình, Tiêu Kính Nam nhiều lần khuyên bảo chính mình quên đi cảm giác lúc này.

Nhưng càng muốn quên thì ông trời càng bắt nhớ, quần bơi phía dưới thoáng rộng thùng thình, dòng nước theo ông quần chảy vào đùi, từ dưới hướng lên, quần cũng giống như bị phồng lên.

Tư tưởng của hần không nhận được bắt đầu lao nhanh.

Nữ nhân xinh đẹp, tư thế gợi cảm, thờ dục... Mặt của Thang Đông Trì.

Cái gì?! Mặt của Thang Đông Trì!?

Tiêu Kính Nam cả người run lên, sợ tới mức mở to hai mắt nhìn.

Dòng nước phía dưới đã bắt đầu ngừng, dòng nước phía sau cùng hai bên lại bắt đầu đánh sâu vào thắt lưng và cột sống.

Dòng nước phun lên, phi thường thoải mái trong nhà tắm, thân thể hắn nổi lên phản ứng, quần bơi bên dưới nước cũng sưng lên một cục.

Hoàn hảo dòng nước không ngừng tuần hoàn.

Tiêu Kính Nam có chút khấn trương nắm chặt tay vịn phía dưới bồn rửa tay.

Không bằng nói đi WC, chính là vạn nhất đứng lên trông thấy thật rõ ràng thì chẳng phải...

Tiêu Kính Nam cắn răng, ngồi chờ đợi.

Đáng tiếc hắn quên dòng nước phía dưới sẽ lần thứ hai phun mạnh lên, vì vậy trong lúc hắn vất vả đem trời trong mây trắng cỏ xanh hoa thơm trong đầu, cùng cái mộng ngồi xuống, nước lại một lần nữa phun lên, từ nhỏ biến thành lớn.

Tiêu Kính Nam cơ hồ ngửa mặt lên trời thét dài.

Nửa phút sau đó, tay không nhịn được mà chạm đến phần giữa hai chân.

Dù sao nước cũng không ngừng phun, động tác dưới nước căn bản không thấy rõ.

... Thang Đông Trì, lần này cho lão tử xin lỗi anh.

Nhưng anh cũng thiếu tôi rất nhiều đi.

Tiêu Kính Nam vừa nguy biến vừa bắt đầu động tác.

Ngay từ đầu hắn còn thật cẩn thận, sợ hãi Thang Đông Trì sẽ nhìn ra cái gì khác thường, kết quả phát hiện Thang Đông Trì vẫn luôn nhắm mắt, hắn cũng dần dần thả lỏng, tăng cường biên độ trong tay, nhưng tâm mắt vẫn bắt đầu dĩ dấn chặt chẽ trên mặt Thang Đông Trì, phòng ngừa thời khắc hắn mở mắt.

Hoàn cảnh lạ lẫm kích thích hết tất cả cảm quan của thân thể, tâm tình Tiêu Kính Nam thực high(nguyên bản tiếng anh nhá =))), nhưng lại muốn tốc chiến tốc thắng, mâu thuẫn nhanh chóng tăng tốc độ bộ lộng.

Muốn bắn muốn bắn muốn bắn...

Tiêu Kính Nam nhìn mặt Thang Đông Trì, thân thể bắt đầu mãnh liệt ám chỉ chính mình.

Hắn căn bản không ý thức được hành động của mình có gì không đúng.

Trên thực tế hắn chính là nhìn chăm chú mặt một nam nhân mà thẩm du, trong bể tắm mát xa. (cười chết ta =))))

Hơn nữa, càng không xong chính là thời điểm cuối cùng, Thang Đông Trì ho khan mở hai mắt, lập tức cảm giác được ánh mắt của hắn.

Có lầm hay không!

Tiêu Kính Nam trừng mắt nhìn Thang Đông Trì, khẽ nhíu mày lặng yên nhìn hắn.

Dục vọng trong thân thể còn đang tán loạn, nóng lòng muốn phát tiết, Tiêu Kính Nam lại đột nhiên kịp phản ứng, che dấu tính khí từ trong nước vươn tay ra sờ trán, “Rất nóng”

Thang Đông Trì gật gật đầu, “Ngâm lâu lắm cũng không tốt, tôi hẹn hai chuyên viên mát xa, cũng đến lúc đi lên mát xa rồi...”

7. Chương 7

Sau đó, Thang Đông Trì từ trong bể đứng lên, rời khỏi bể, lấy khăn tắm xoa xoa thân thể, rồi mới lấy một cái khăn khác phủ lên vai.

Quay đầu vừa thấy, Tiêu Kính Nam vẫn ngồi lại trong nước.

“Đi thôi.” Thang Đông Trì nói.

“Anh đi trước.” Tiêu Kính Nam ngẩng đầu cười, “Tôi cảm thấy thoải mái, lập tức tới.”

Thang đại gia anh đi đi, đừng nhìn nữa.

Bên dưới bể mát xa lại bắt đầu phun nước, Tiêu Kính Nam bị mắc kẹt cơ hồ dùng khí lực toàn thân đè nén lại dục vọng bành trướng bên dưới hạ thân.

Đi ra ngoài đi a, ngàn vạn lần phải nhịn xuống!!

...

A a a... Sướng không chịu được!!

Tiêu Kính Nam nhẫn nhịn đến mức gần chết, Thang Đông Trì cuối cùng cũng quay đi.

Trong lòng hân vui vẻ trào dâng liền bắn ra.

Thình lình đạt cao trào khiến Tiêu Kính Nam vừa quần bách vừa sướng khoái vô cùng, hân vội vàng vươn tay khuấy động mặt nước.

Bất đồng với tiếng nước mát xa khiến Thang Đông Trì quay đầu.

Dục vọng đã không còn, nhìn nhìn lại mặt nước cũng không để lộ cái gì. Tiêu Kính Nam nhẹ nhõm hé răng mỉm cười, xoay người đứng lên.

Vừa làm động tác “đứng lên” này, vừa nói, “Đi thôi, mát xa đi.”

Sau đó, quần bơi rời khỏi mặt nước trong nháy mắt, cũng rời khỏi cơ thể hắn.

Tiêu Kính Nam cơ hồ lập tức vươn tay đến bắt, nhưng vừa mới phát tiết thân thể cũng không có linh hoạt như hân tưởng tượng, vì vậy hân một lần nữa ngã về trong bể, mông trực tiếp chạm đất, có chút đau.

Mẹ hân... nguyên lại vừa rồi cảm giác giống như quần bơi tuột xuống không phải là “giống”, mà thật sự là tuột xuống.

Hơn nữa ở dưới nước vận động, dây lưng lỏng lẻo, hân cũng không nhận thấy được.

“Cậu tựa hồ rất thích đem cái kia ra khoe với người khác.” Thang Đông Trì đứng ở bên bể, trên cao nhìn xuống nói.

Tiêu Kính Nam ngồi ở trong nước kéo quần lên, lấp bắp: “Quần bơi có chút rộng.”

Thang Đông Trì nhìn lưng cùng cổ hân, “Là kích cỡ cậu nhỏ.”

Tiêu Kính Nam cuối cùng nhịn không được, ba bước lên bờ, tay mới đụng lấy khăn tắm trên người Thang Đông Trì, đã bị Thang Đông Trì quay người theo phản xạ đá một cú, tay uốn éo.

Tiêu Kính Nam chỉ cảm thấy hoa mắt, sần nhả nhanh chóng phóng đại ngay trước mắt, bản năng nhắm mắt lại, nhưng cơ thể không rơi xuống đất đau đớn như dự đoán, rồi không biết có đồ vật gì rơi trên đầu của hân, đem tầm mắt của hân chặn lại.

Thang Đông Trì nhìn khăn tắm bên trong không ngừng đưa lên nảy sinh ý đồ, đột nhiên cảm thấy rất thú vị.

Vì vậy y cách khăn tắm dùng sức xoa nhẹ mấy cái, rồi mới buông tay ra.

Thang Đông Trì đỡ một chút, Tiêu Kính Nam gối chạm đất nhưng mà không có rất đau.

Cảm giác đối phương buông ra, hần cơ hồ thô bạo giật lấy đồ vật trên đầu, lộ ra đầu tóc bù xù như ổ gà.

“Chơi vậy vui lắm sao?” Đại khái là cảm xúc có chút kích động, Tiêu Kính Nam phát hiện che tầm mắt hần là khăn tắm từ trên người Thang Đông Trì rơi xuống, tùy tiện ném một tay, thanh âm cũng cao lên tám quãng.

Thang Đông Trì quay đầu nhìn khăn tắm bồng bềnh trong bể, lại nhìn mặt hần đang tức giận hồng hộc: “Rất vui.”

Tiêu Kính Nam trừng lớn mắt, mặt biểu tình vặn vẹo: “Anh là trả đũa!”

“A?” Thang Đông Trì tùy tiện lấy một cái khăn tắm phủ lên người, “Bây giờ cậu mới biết?”

Tiêu Kính Nam bị y nói một câu suýt nghẹn, yên lặng cơ hồ có thể nghe thấy tiếng hít thở rối loạn của chính mình.

“Tôi đi về.” Dù sao điều nên nói cũng đã nói xong.

“A.” Thang Đông Trì nói, xoay người đi phía trước, “nếu để cho người khác biết Tiêu thiếu gia ở trong bồn tắm tắm du, không biết sẽ ra làm sao.”

Tiêu Kính Nam đang dùng khăn lau người, nghe tiếng quay đầu lại, “Nói hươu nói vượn.”

Thang Đông Trì lắc đầu, chỉ chỉ bể tắm: “Phía dưới có cameras, cậu không biết đi.”

“Cho dù có cameras, làm sao anh lại biết..”

Tiêu Kính Nam đột nhiên ý thức được mình đang nói gì, ngậm miệng lại, nhiệt độ toàn thân đều tập trung lên mặt, muốn nói cái gì đầu óc lại trống rỗng, lắp ba lắp bắp đầu lưỡi cũng vuốt không thẳng.

Thang Đông Trì liếc mắt nhìn hần, ra lệnh, “Đi mát xa.”

...

Tiêu Kính Nam rũ đầu tóc, giống như gà đấu thua trận liền cách một thước đi theo Thang Đông Trì, trong thang máy cũng lui vào một góc.

Đêm dài từ từ, ngọn đèn mờ nhạt trong phòng mát xa khiến người muốn ngủ.

Tiêu Kính Nam sau khi tắm rửa, tâm tình phức tạp mà nằm lên giường mát xa.

Nam nhân nằm bên cạnh hần, khiến tâm tình hần càng thêm phức tạp.

Mà trong đầu toàn là việc phát sinh trong bể tắm, ảo não cùng thất bại.

Nếu thật bị người khác biết, hần không còn mặt mũi nào mà xuất hiện...

Kỹ thuật thợ mát xa thực sự không tồi, nhưng hần thủy chung cơ bắp căng chặt, hơi trướng đau.

Nam nhân nằm bên cạnh không biết từ lúc nào nghiêng đầu nhìn hần.

Tầm mắt chạm nhau, Tiêu Kính Nam tỏ vẻ khinh thường xoay đầu.

“Tôi sẽ không nói cho người khác biết.” Thang Đông Trì nói.

Tiêu Kính Nam hừ một tiếng, không có trả lời.

Chậm rãi, cơ bắp dần buông lỏng, ngón tay vuốt ve giống như có ma lực khiến hần bớt phiền não, mí mắt cũng nặng nề khép lại.

Thang Đông Trì nghe hần thoải mái “ân” vài tiếng, trong chốc lát cũng không còn thanh âm.

Thời điểm có tiếng ngáy rất nhỏ vang lên, y dở khóc dở cười.

Đập vào mắt là một đầu tóc rối bù thất loạn bát tao, còn có làn da dưới ánh đèn mà sáng bóng, vừa vặn cơ bắp cùng đường cong.

Thật sự là rất thú vị a.

Thang Đông Trì phát phát tay, ý bảo thợ mát xa rời đi.

Thợ mát xa của Tiêu Kính Nam trước khi rời đi không cẩn thận làm đổ tinh dầu trên bàn, Thang Đông Trì liếc nàng một cái rồi mới quay đầu nhìn Tiêu Kính Nam.

Gia khoa kia “ân” một tiếng, giật giật đầu, không có tỉnh lại.

Xem ra hai tuần vừa rồi khiến hần mệt mỏi đến ngất ngư.

Thợ mát xa của Thang Đông Trì cũng lùi ra ngoài, trong phòng triệt để an tĩnh, chỉ có hương thơm mơ hồ lượn lờ bên mũi, cũng thoải mái.

Nhìn Tiêu Kính Nam bộ dáng mở miệng ngủ thoải mái, Thang Đông Trì nghĩ có lẽ lát nữa sẽ thấy hần chảy nước miếng.

Mang suy nghĩ buồn cười này, y trong tiếng thở quy luật của đối phương cũng rơi vào giấc ngủ.

8. Chương 8

Thang Đông Trì cảm thấy lần này y ngủ so với tưởng tượng lâu hơn nhiều.

Chờ sau khi y tỉnh lại, đã phát hiện Tiêu Kính Nam không ở trong phòng, mà cái khăn tắm trên người y đã bị cắt nát đến không thể nhận ra hình dạng, rải rác khoác lên người hần.

Thang Đông Trì nhặt mảnh vải lên nhìn trong chốc lát, nhất nút gọi phục vụ.

Thợ mát xa nhìn mảnh vải trên người Thang Đông Trì lộ ra thần sắc khác thường, Thang Đông Trì liền đem mảnh vải để qua một bên.

Thợ mát xa vẽ mặt khiếp đảm hỏi y có cần báo cảnh sát hay không.

Thang Đông Trì sững sốt nghĩ nghĩ mới hiểu được, thì ra thợ mát xa này cho rằng hần bị người trói lại đánh cướp.

Đại khái biết một chút thời điểm Tiêu Kính Nam rời đi, lại hỏi hần trước khi đi có đến nơi nào khác trong bãi mát xa không, Thang Đông Trì cho thợ mát xa một ít tiền boa.

Nguyên lai y ngủ đã nằm tiếng, cũng khó trách người không thấy.

Bất quá nhưng dùng phương thức cắt nát khăn tắm này, có thể thấy được người kia là có nhiều bất đắc dĩ.

Thang Đông Trì đi vào phòng hay đồ đổi quần áo, sau khi ăn mặc chỉnh tề phát hiện điện thoại di động có hai cuộc gọi nhờ.

Trong đó một cuộc là Tiêu Kính Nam gọi tới.

“Thật ngại ngần Thang tiên sinh, tôi có chút việc, nhìn anh ngủ rất ngon lành nên đành đi trước.”

Thang Đông Trì cong người ngồi vào trong xe, đóng cửa xe, “Thuận tiện đem khăn tắm của tôi cắt nát.”

“Không có a, cái gì khăn tắm cắt nát?”

Ý cười che dấu rõ ràng từ micro bên kia truyền đến, Thang Đông Trì thậm chí còn nghe được tiếng cười của nữ nhân.

Có ý yên lặng một trăn, quả nhiên lại nghe thấy tiếng nói từ đối phương: “Khăn tắm của anh. Sao có chuyện như vậy a?”

“Tôi bị cướp.”

Thang Đông Trì mặt không đổi sắc nói xong liền cúp điện thoại, bình tĩnh nhếch khoé miệng một cái, tháo pin điện thoại ra, ném một bên.

Thang Đông Trì trong lòng thoải mái, nhưng Tiêu Kính Nam thì không.

Khăn tắm kia đúng là hần cắt, chẳng lẽ bởi vì hần cắt khăn tắm, có người lợi dụng đem Thang Đông Trì trói lại... rồi cướp?

Hần không phải là có vệ sĩ sao? Hơn nữa bãi tắm kia có rất nhiều cameras, cũng không phải người nào cũng có thể đi vào.

Lại nói phòng kia không phải chỉ có thợ mát xa giỏi đi vào sao? Chẳng lẽ là thợ mát xa...”

“Uy, phát ngốc cái gì a, đến phiên cậu.”

Vài bằng hữu thấy Thang Đông Trì hợp tác với hần cũng cân nhắc sôi nổi làm thân, Tiêu Kính Nam trong lòng hứng khởi đối bọn hần cũng ôn hoà.

“Đến đây.” Tiêu Kính Nam trả lời, bạn gái bên cạnh cộc cọ cánh tay hần, khiến hần có chút phiền, vì vậy, mượn cớ chơi xúc xắc, đẩy bạn gái ra

Nhưng bởi vì tư tưởng không tập trung, tiền thua ngày càng nhiều.

Trong đó một người liền bảo không chơi, đi khiêu vũ.

Tiêu Kính Nam đi theo đến sàn nhảy một trận, phần nộ trở lại chỗ ngồi.

Nghĩ trước nghĩ sau, thế nhưng vẫn vô pháp hoà vào hoàn cảnh âm ỉ chung quanh.

Để cho người khác phiền toái chính là, hần biết rất rõ ràng Thang Đông Trì đang nói dối, lại vẫn nhin không được nghĩ khả năng kia có thể xảy ra, “vạn nhất..”

Tiêu Kính Nam cầm điện thoại vào nhà vệ sinh, lật nhật ký cuộc gọi, số đầu tiên là của y.

Đấu tranh tư tưởng trong chốc lát, quay số điện thoại kia, kết quả là: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.”

“ ... ”

Tiêu Kính Nam nắm điện thoại lập tức thả ra, như là “may mắn không gọi được” cùng “sao lại không gọi được” ý tưởng không ngừng đến đi, thật là đáng ghét.

Tiêu Kính Nam rời đi trước, ngay cả bạn gái cũng không có chào hỏi mà đi.

Sau khi về đến nhà, Tiêu Kính Nam bắt đầu chơi vòng du, liền bị bang phái đối đầu chém chết mấy lần mới ngừng chơi.

Tốt, đi ngủ!

Sau khi tắm rửa hần nằm trên giường đắp chăn.

... Kỳ quái, đồ vật gì đang sờ lưng hần?

Hần mở to mắt nhìn nhìn, phát hiện mình vẫn ở căn phòng mát xa kia, một đôi tay từ vai hần vuốt ve xuống, rất hấp dẫn.

Hần biết mình cái gì cũng không có mặc, phía dưới không có khăn tắm cũng không có quần bơi, mà cái tay kia rất nhanh đụng đến bộ vị nhạy cảm, đầu ngón tay ở nơi đó qua lại vô về chơi đùa.

Hần không biết tại sao chính mình không hề động, còn hơi hơi hướng về phía trước nâng cái mông lên.

Cái tay kia cũng không có tạm dừng, nhẹ nhàng từ phía sau tiến giữa hai chân ấn nhu hai khối cầu, cại loại cảm giác này thật thoải mái, thoải mái đến mức hần nhắm mắt lại, lần thứ hai đem mông nâng lên một tí, để cho cái tay kia dễ dàng chạm đến phía trước.

Tay kia thì duỗi đến trước mặt của hần, hần nhìn nhìn, hút ngón tay trước mặt.

Ngón tay kia đột nhiên dùng sức vói vào trong miệng hần, thậm chí lôi kéo đầu lưỡi hần

Hắn nhú nhú mày muốn cắn, cánh tay phía dưới lại đột nhiên nắm chặt bộ vị kia, cái tay trong miệng cũng rời đi.

Hắn thoải mái hừ hai tiếng, phát hiện thị giác thay đổi.

Hắn đột nhiên có thể thấy mình nằm trên giường bị người vuốt ve, tay người kia thậm chí còn muốn đưa vào hạ huyết

Hắn thấy chính mình giật giật, nhưng không có bài xích.

Rồi mới thấy hai chân tách ra, thân thể quỳ xuống, dưới tư thế đó có thể thấy được một nam nhân.

Mà nam nhân kia đang có ý đồ đem lão nhị cắm vào thân thể hắn.

Tiêu Kính Nam gấp đến độ toát mồ hôi, hắn kinh hoảng cảm giác đến độ ẩm phía sau, cố gắng nâng tầm mắt lên để thấy rõ người kia là ai.

Kết quả hắn thấy mặt Thang Đông Trì, đồng thời cũng thấy chính mình bị đè.

Phía sau đau xót, Tiêu Kính Nam mãnh liệt mở mắt.

Đầu đầy mồ hôi, chuyện đầu tiên hắn làm là thở dốc sờ cái mông của mình.

9. Chương 9

Sau khi đem mông tỉ mỉ sờ soạn một lần, Tiêu Kính Nam lại bắt đầu nhìn cảnh vật xung quanh, xác định đây vẫn là nhà mình mới thở ra một hơi, dùng sức nhu nhu hai mắt của mình.

Mộng cái loại này thật sự là quá kém, tựa như hắn là một tên masochist cuồng ngược.

Tiêu Kính Nam nằm ở trên giường làm càn hô hấp, thân thể đã có chút hư không khó hiểu.

Ở trên giường lăn qua lộn lại, cảm thấy tâm thần không yên.

Tiêu Kính Nam đương nhiên biết đồng tính luyến ái làm như thế nào, cũng có người nói với hắn hậu huyết bị cắm vào còn có khoái cảm, tuy rằng hắn cũng không biết lý giải làm sao.

Vì vậy ba chữ “có khoái cảm” lúc này tựa như có ma lực thúc dục hắn làm chuyện gì đó.

Tiêu Kính nam xoay người nằm sấp, trong đầu bị khoái cảm tràn đầy.

Không biết hậu mặt bị đi vào chính là có cảm giác gì.

Hắn đang suy nghĩ liền đưa tay sờ xuống mông, nhắm mắt đưa ngón tay nhẹ nhàng quét qua hậu huyết.

Ngón tay chạm vào nơi đó trong nháy mắt, hắn đột nhiên rút trở về, dùng sức trừng lớn ánh mắt.

Hắn đây là xảy ra chuyện gì? Tẩu hỏa nhập ma ý nghĩ không rõ ràng a!!!

Cho dù là cái kia!... Cũng phải là hắn sắp người khác mới đúng!

Hắn nhất định là bị giấc mộng lúc này ảnh hưởng quá nhiều.

Lần thứ hai nhắm mắt lại, Tiêu Kính Nam ở trong lòng mặc niệm, “Thang Đông Trì đi tìm chết.”

Trong trí nhớ đến lần thứ 137, suy tư của hắn bắt đầu hỗn loạn không rõ, kế tiếp hắn chính là ngủ say.

Sau đó, Tiêu Kính Nam trải qua hai ngày cuối tuần an tĩnh.

An tĩnh đến mức khiến hắn có chút không quen, chính là nhiều lần xem xét di động, phát hiện các cuộc gọi nhờ, thậm chí đều không phát hiện là hắn có chút cự tuyệt bạn gái.

Sau khi gọi điện thoại cảm thấy tâm tình khoái trá, cửa phòng ngủ bị nhẹ nhàng gõ hai cái. Sau khi cầm giấy chứng nhận, nhân viên đưa một cái hộp cho hắn, bảo là đồ vật hắn mua trên mạng.

Trên thực tế Tiêu Kính Nam cũng không nhớ rõ hắn trên mạng mua cái gì, cho nên bây giờ đưa đến hắn tưởng trước kia mình mua cái gì, cũng không có để ý nhiều.

Chờ sau khi người cầm tiền rời đi, hắn cầm hộp lắc lắc, phát hiện đồ vật bên trong không được cố định, nhất thời cũng có điểm hưng trí.

Dem băng dán thô ráp xé đi, rồi mới mở hộp ra.

Hưng phấn cầm bao plastic trong suốt kia ra, vừa thấy đồ vật——

Không thể trách Tiêu Kính Nam trì độn, bởi vì hắn căn bản không nghĩ tới là loại đồ vật này.

Một đồ chơi người lớn còn có một hộp mũ bảo hiểm....

Hắn xác định hắn chưa từng có mua đồ vật này a!

Hơn nữa cuộc sống riêng tư của hắn vẫn luôn rất sạch sẽ, tuy rằng không phải xử năm, nhưng sẽ không thường xuyên đổi bạn gái.

Đối với tình cảm hắn vẫn là có một chút chờ mong.

Như vậy...Chính là cái gì biến thái đặt cho hắn loại đồ vật này?

...Ân? Biến thái?

Tiêu Kính Nam hoàn toàn giác ngộ, biến thái a! Còn có thể là ai...

Đang tại lúc này, hắn phát hiện bên trong hộp còn có một tờ giấy.

Lấy ra vừa thấy, quả thế.

Cấp thấp! Biến thái! Nhà giàu mới nổi! Lãnh huyết!... Thành ngữ từ trong đầu Tiêu Kính Nam sôi trào thoát ra.

Tờ giấy bị xé nát chỉ vón vện vài chữ: Bãi tắm chuyên dụng chuẩn bị.

Cơ hồ là lập tức, Tiêu Kính Nam bấm số Thang Đông Trì.

Điện thoại vừa kết nối, hắn liền hô thanh: “Anh có bệnh a!”

Đối phương lặng yên nửa giây, lễ phép trả lời, “..Thật có lỗi, Thang tiên sinh đang họp, thỉnh ngài hai tiếng nữa lại gọi tới.”

Một hơi nghẹn tại ngực, khiến Tiêu Kính Nam ho khan.

Hắn nỏng nằng cúp điện thoại.

Công tác cuồng chính là công tác cuồng, cuối tuần còn làm chó má gì a!

Tâm phiền ý loạn đợi hơn một giờ, điện thoại Tiêu Kính Nam vang lên.

Hắn nhìn số điện thoại, thầm hít một hơi đè xuống trách móc tiếp điện thoại, “Thang tiên sinh, ngài gần đây nhất định thân thể không tốt, dùng não quá độ, tôi đề nghị ngày đến gặp bác sĩ tâm lý, hắn nhất định sẽ giúp đỡ ngài.”

Lần này đối phương yên lặng hơn hai giây, như trước lễ phép trả lời, “...Tiêu tiên sinh, Thang tiên sinh bảo ta chuyển cáo ngài, hội nghị còn kéo dài hơn một giờ, thật có lỗi.”

“..” Tiêu Kính Nam một câu đều không nói tắt điện thoại.

Thang Đông Trì người này, căn bản là lão thiên phái đến khảo nghiệm tính kiên nhẫn của hắn, tôi luyện ý chí của hắn.

Chờ đến sau khi Thang Đông Trì “uy” một tiếng, hắn mới lên tiếng, “Anh nên đi bệnh viện tâm thần điều trị đầu óc!”

“Tôi không hiểu cậu đang nói cái gì!” Âm thanh Thang Đông Trì nghe thực lãnh đạm.

“Anh đưa tới vài thứ kia!” Tiêu Kính Nam dùng sức nắm điện thoại, “Đừng giả bộ ngốc!”

“Tôi đưa đến cái gì?” Thang Đông Trì hỏi, “Cậu bằng cái gì nói tôi đưa đến?”

“Phía trên viết hai chữ ‘Bãi tắm.’”

Tiêu Kính Nam lông mày cau lại một nơi, nóng nảy nằm đồ chơi người lớn.

Hảo đi, đưa đồ chơi nữ tính ngoạn ý còn chưa tính.

Chính là vì sao còn có hai cây tính khí của nam nhân a, một cái mang gai, một cái xoay tròn.

“Đồ vật viết bãi tắm rất nhiều, không thể đều là tôi đưa đi.” Thang Đông Trì tâm tình rất tốt, “Cái này giống với ngày đó khăn tắm bị xé nát.”

Nói đến lúc này, Thang Đông Trì lại chuyển đề tài, “Bất quá, tôi rất tò mò cậu nhận được gì, haha.”

Tiêu Kính Nam cầm điện thoại đảo cặp mắt trắng dã, nhìn chăm chú mấy cái đồ chơi, nghiêng răng nghiêng lợi, “Không có cái gì.”

“Nếu không tôi cúp máy.” Thang Đông Trì mỉm cười, “Mặc kệ là cái gì, cậu hẳn là nên hưởng dụng thật tốt.”

Thang Đông Trì tuyên cáo chấm dứt, chính là khẩn trương khiến người cảm thấy thanh âm bận rộn vội vã.

Tiêu Kính Nam bùng nổ cũng đồng thời tuyên cáo thất bại.

Vì vậy hắn đem những đồ vật đó ra nghiên cứu, trừ bỏ bảo hiểm để ở ngoài, tất cả đều cất vào trong gói to, một bên mắng biến thái, một bên đem đồ vật nhét vào dưới giường.

“Đi đến nhà cũ.” Thang Đông Trì sau khi cắt điện thoại phân phó lái xe, khoé miệng gợi lên một tia cười.

Y cơ hồ có thể tưởng tượng đến biểu tình Tiêu Kính Nam mở hộp ra nhìn thấy những thứ kia.

Cũng không uống công y trước sau như thế thu thập một hồi.

10. Chương 10

Mặc kệ Thang Đông Trì kiếm bao nhiêu tiền, mẹ của y thủy chung thích ở trong căn nhà trong khu chung cư cũ.

Thang Đông Trì từng muốn mua khu chung cư này, chính là mẹ y không nguyện ý, nàng bảo cảm giác có hàng xóm ở chung một chỗ thật tốt, có thể cùng các nàng cùng nói chuyện phiếm, trồng hoa, mua thức ăn, tương đối tự tại như vậy.

Mà cha y nhiều năm trước lúc sự nghiệp suy sụp, ly khai bọn họ, đến nay cũng không biết người ở nơi nào.

Nhưng y cảm thấy mẹ mình cũng không hận người kia, thậm chí y còn cảm thấy mẹ không muốn dọn đi là bởi vì vẫn còn chờ đợi cha hắn trở về.

Thang Đông Trì gọi điện thoại hỏi nàng có cần mang thức ăn gì đến hay không, nàng bảo y mang đến một cân tôm.

Vì vậy y phân phó lái xe đi siêu thị mua một cân tôm cùng một hộp kiwi đem đến văn phòng.

Thời điểm tới cửa, y thấy mẹ mình cùng hàng xóm cách vách đứng bên ngoài nói chuyện phiếm, nghĩ là đang chờ hắn. Vì vậy hắn bảo người đem xe đi đỗ, rồi mang tôm cùng kiwi hướng nàng đi tới.

“Đông Đông, người xem, khuê nữ của lão Trương đều đã kết hôn nha, con tuổi cũng không còn nhỏ, nên kết hôn đi.” Lão thái thái thấy hắn liền ồn ào lái nhai đứng lên.

“Mẹ, mẹ luôn luôn nói với mọi người về cái này, con để bụng nha.” Thang Đông Trì chậm khẩu khí, khẽ cười đưa tôm cho nàng: “Tôm.”

“A, mẹ đi làm tôm.” Nàng tiếp nhận gói to, đột nhiên lại duỗi tay vỗ vỗ cánh tay Thang Đông Trì, “Mẹ biết con luôn bận rộn công việc, nhưng nếu muốn thì phải nắm chặt nha.”

“Con đã biết.” Thang Đông Trì khẽ cười.

Không ngoại lệ, lúc ăn cơm mẹ y lại nhắc đến Tiêu Kính Nam, từ lần đó sự tình phát sinh, sau này mỗi khi ăn cơm đều nhắc đến hắn, như một đề tài chung để thảo luận.

Thang Đông Trì thời điểm nghe nàng nói việc này, trên mặt mang ý cười không nói rõ được, lẳng lặng nghe nàng lải nhải xong.

“Ai, lái xe như vậy rất nguy hiểm a, Đông Đông, con bảo tài xế của con lái xe chậm một chút.”

“n, con biết.” Thang Đông Trì uống rượu, “Tài xế của con tay lái rất vững chắc.”

“A... Hắn ở đâu? Sao không gọi hắn vào cùng ăn cơm?” Nàng nói xong liền tự mình chuyển đề tài, Thang Đông Trì cũng quen rồi, nghe nàng xả đông xả tây, rồi mới nhượng a di hảo chiếu cố nàng, phải trở về nhà mình xem tài liệu.

Bên kia Tiêu Kính Nam cũng đang vội chỉnh lý sửa chữa hợp đồng cho tốt, bọn họ quyết định ngày mốt gặp mặt đem chuyện này chấm dứt... Hoàn thành hiệp nghị.

Tiêu Kính Nam bị Thang Đông Trì dán áp tinh thần lâu ngày liền gặp ác mộng, ảnh hưởng đến tinh thần trạng thái ban ngày của hắn, luật sư cấp ra một loạt ý kiến sửa chữa, hắn nhìn thật lâu mới đem một đám đó tiêu hoá trong đầu, cuối cùng vượt qua hai ngày cực kỳ thống khổ.

Mà khi hắn xuất phát trước, lần thứ hai gọi điện Thang Đông Trì xác định thời gian địa điểm gặp mặt, gia khoả kia thế nhưng lại hẹn gặp ở sân golf.

Tiêu Kính Nam lặng yên vài giây, hít thở sâu, quyết định lái xe đến sân golf.

Vì vậy hắn tây trang chỉnh tề xuất hiện trước mặt Thang Đông Trì một thân đồ thể thao áo phông quần dài, hắn cảm thấy chính mình giống như một tên ngốc. (em không ngốc, chẳng qua bị troll =)))

Người chung quanh cũng sôi nổi bàn tán về hắn.

“”Muốn chơi sao.” Thang Đông Trì lại gần hỏi hắn.

“Không.” Tiêu Kính Nam tại chỗ ghé ghế ngồi xuống, đem đồ vật trong túi lấy ra, “Cái này là hợp đồng đã sửa chữa, Thang tiên sinh ngài xem một chút.”

“Cậu không biết chơi sao?” Thang Đông Trì lại hỏi.

“Tôi đương nhiên biết chơi!” Tiêu Kính Nam tiếp lời, nghiêng đầu nhìn Thang Đông Trì, “Nhưng hôm nay là đến ký hợp đồng.”

“Đánh trước một lát rồi nói sau.” Thang Đông Trì nói.

“..Thang tiên sinh, thời giờ của tôi thực quý giá.” Tiêu Kính Nam cười nói.

“Nói ví dụ như cậu đem thời gian quý giá dùng để tắm du tại bãi tắm?” Thang Đông Trì hạ thấp thanh âm, cuối đầu dán bên tai Tiêu Kính Nam nói.

Bên tai nóng lên, Tiêu Kính Nam theo bản năng che lỗ tai, tránh ra sau một chút, gương mặt thách thức, “...Chơi liền chơi.”

Thang Đông Trì nhìn tai hắn ửng hồng một chút, “Cởi quần áo.”

“Cái gì?!” Tiêu Kính Nam trừng lớn mắt, khẩu khí cứng ngắc.

“...Không đem tây trang cởi ra, người muốn chơi làm sao, người nghĩ đến chuyện gì vậy.”

Thanh âm nghiền ngẫm của Thang Đông Trì khiến Tiêu Kính Nam xấu hổ không thôi, cơ hồ là lập tức đứng lên cởi bỏ tây trang áo khoác trên người.

Nam phút qua đi, Thang Đông Trì ôm tay nhìn người kia mấy lần đánh đều không trúng lỗ, gương lên khoe miệng.

Tiêu Kính Nam dưới tầm mắt Thang Đông Trì toát mồ hôi như mưa.

Ai biết cái này nhìn đơn giản, thực tế thao tác lại khó khăn như vậy.

Ba hần muốn hần theo học, hần cảm thấy không có ý nghĩa liền không chịu đến, hiện tại thấy dị thường hối hận.

Tiêu Kính Nam tầm mắt đều tập trung tại quả bóng nhỏ kia, lần thứ hai gậy.

...Để ta đánh trúng một lần thì có sao đâu! Kháo!

“Tư thế cậu không đúng.” Thời điểm hần oán thầm trong lòng, thanh âm Thang Đông Trì đột nhiên xuất hiện bên tai, dọa hần nhảy dựng.

Lập tức cảm thấy Thang Đông Trì vươn tay cầm tay hần đang cầm gậy, hạ thân cũng dính sát vào người hần.

Nhiệt độ truyền tới, tuy rằng mang găng tay, chính là trong lòng bàn tay lại bắt đầu khó hiểu đổ mồ hôi.

“Đem chân tách ra, rộng ngang vai, rồi mới cầm gậy tại vị trí này.” Thang Đông Trì vừa nói vừa sửa đúng tư thế hần, cũng bảo trì trạng thái nắm tay hần, biểu thị một chút động tác xoay gậy.

Thân thể cùng thân thể vì động tác xoay gậy mà sinh ra ma sát rất nhỏ, Tiêu Kính Nam đột nhiên nghĩ tới mộng ngày kia, toàn thân căng thẳng.

Vừa lúc đó, Thang Đông Trì đột nhiên ôm lấy thắt lưng hần, “Thắt lưng cũng phải dùng sức, nhưng muốn không chế tốt, không cần quá mạnh.”

“..A” Tiêu Kính Nam hoảng sợ, vội vàng điều khiển thân thể của mình, thấp đầu nói nhanh, “Anh, anh, anh đứng qua một bên, tôi muốn đánh...”

Thang Đông Trì thả tay, lùi về sau hai bước.

Tiêu Kính Nam tuy rằng nhìn không được Thang Đông Trì, nhưng hần biết nam nhân kia đang đứng phía sau nhìn hần.

Thái dương phơi nắng đến mức đỉnh đầu muốn bốc hơi, tay nắm gậy cùng hạ thân cũng dị thường nóng lên.

Đem mình hung hăng phỉ nhổ hai lần, Tiêu Kính Nam xoay gậy—

Một thanh âm thực thanh thúy.

Thang Đông Trì đứng cách đó không xa đều nghe thấy được.

Tiêu Kính Nam vặn vẹo gương mặt, nhìn quả bóng trắng rạo rực lại lặn một chút rồi dừng lại trên cỏ.

Đương nhiên quả cầu bóng kia dừng lại ở vị trí cách Tiêu Kính Nam hơn hai thước.

Thanh âm thanh thúy kia tự nhiên lại không phải là gậy golf đánh trúng bóng, mà là thanh âm xương cốt phát ra.

Tiêu kính nắm nắm gậy golf quay đầu, thấy Thang Đông Trì hướng hần đi tới.

“Không có việc gì đi?” Thang Đông Trì nhìn hần nhú chặt mày, còn muốn tỏ ra tự nhiên, “Trật thắt lưng?”

Thảm cỏ nơi đó bị gậy golf đánh bật một khối to.

Tiêu Kính Nam vốn muốn nói không có việc gì, quay mặt đi hai bước, “Tôi trật thắt lưng, còn có... cổ.”

“Cổ?...” Thang Đông Trì khó hiểu nhìn được, xoay đến trật thắt lưng còn có thể hiểu được, cổ...

Dần dần cảm thấy đau nhức, Tiêu Kính Nam không muốn nói chuyện, cũng bất chấp tất cả giữ lấy quần áo Thang Đông Trì, “Đưa tôi đi bệnh viện...”

Vì vậy dọc theo đường đi Thang Đông Trì muốn cười nhưng không cười được, biểu tình thật khoa trương khiến Tiêu Kính Nam bốc hỏa.

Đáng thương hẳn vừa không thể xoay người vừa không thể quay đầu, chỉ có thể liều mạng mà liếc mắt nhìn.

11. Chương 11

“Một chút cũng không thể cong?”

Thời điểm Thang Đông Trì kéo hẳn xuống xe, tốc độ không khống chế tốt, nhìn hẳn đau đến nhe răng hé miệng, nhịn không được hỏi.

“Anh đến xoay một chút là biết a.” Hiên tại điều duy nhất Tiêu Kính Nam có thể làm là búng nổ thanh âm.

“A... Cậu xoay yêu cầu cao độ như thế, tôi cảm thấy khả năng không được.” Thang Đông Trì không đợi Tiêu Kính Nam ồn ào tiếp liền nói, “Mau vào thôi, đừng so đo nữa.”

Tiêu Kính Nam tưởng còn phải chờ một lúc, vì vậy ngồi xuống trước, không nghĩ lần này hẳn xoay rất lợi hại, muốn ngồi nhưng ngồi xuống không được, chỉ có thể chậm rãi chậm rãi chống ghế mà ngồi xuống. Thang Đông Trì nhìn một lát không nói gì.

Thật vất vả chờ bác sĩ gọi hẳn vào, hẳn kiên trì không cho Thang Đông Trì đi cùng, một người vào phòng chữa bệnh.

Thang Đông Trì cũng không miễn cưỡng, ở bên ngoài một lúc, thấy Tiêu Kính Nam cùng bác sĩ đi ra, bác sĩ chỉ ngón tay, y liền không quay đầu lại đi đến trước mặt.

Đương nhiên, hẳn cũng không thể quay đầu lại.

Thang Đông Trì không biết hẳn đi vào phải làm gì, nhưng là chờ sau khi hẳn đi ra, Thang Đông Trì rất nhanh liền không nhịn được bật cười.

Tiêu Kính Nam biết hẳn mang theo một cái vòng đỡ cổ bộ dáng rất ngu ngốc, thấy biểu Tình Thang Đông Trì liền hỏi hẳn đã dẫn hẳn theo.

Sớm biết như thế hẳn cần rằng thoát khỏi Thang Đông Trì, rồi mới một người đến bệnh viện xem bệnh.

“Cười cái mông anh.” Tiêu Kính Nam liếc mắt nói.

“Tôi cười bộ dáng của cậu.” Thang Đông Trì một chữ một chữ chậm rãi nói.

Tiêu Kính Nam nắm tay thành nắm, trong lòng nổi lên lửa giận “ba” một cái bốc lên đỉnh đầu, “Anh...”

“Nói nhỏ thôi, cậu không phát hiện tất cả mọi người đang nhìn cậu.” Thang Đông Trì cười cười đi phía trước hẳn, bảo trì khoảng cách nửa bước, “Nếu cậu không để ý bộ dáng hiện tại bị người vây xem, tôi đây cũng không để ý cho người vây xem một lần.”

Tiêu Kính Nam bảo trì đầu bất động, đảo mắt khắp phía ngắm một vòng, phát hiện quả nhiên không ít người đang nhìn hẳn, theo bản năng muốn cúi đầu một chút, lại bị ai phát hiện cái cổ của mình bị cái vòng chống đỡ không thể cúi đầu.

Thậm chí bởi vì thất lưng đau, đi trên đường đều không thoải mái.

“Anh đi chậm một chút giùm tôi.” Tiêu Kính Nam nhìn khoảng cách ngày càng xa giữa hẳn và Thang Đông Trì, đột nhiên ý thức được vị trí bãi đỗ xe còn xa, hẳn không muốn một mình mình xấu hổ, ít nhất cũng kéo theo một người xuống nước cùng.

Thang Đông Trì một chút liền hiểu được dụng ý của hắn, đầu không quay tay không nâng, chỉ lo chính mình đi về phía trước.

Tiêu Kính Nam nghẹn khí một tay đỡ thắt lưng, liệu mạng dùng miệng hô hấp muốn bước nhanh hơn, kết quả là không chỉ thắt lưng đau mà chân cũng đau.

Chờ hắn thật vất vả tại bãi đỗ xe tìm được xe Thang Đông Trì, cả người đều toát mồ hôi.

Vì vậy hắn một thân chật vật, ngồi ở bên cạnh nam nhân có thể nói là tư thế oai hùng bưng bưng phần chân, trừ bỏ chớp mũi có chút mồ hôi, tóc có một chút hỗn loạn.

Đột nhiên nam nhân kia đối tư thế oai hùng bưng bưng phần chân của hắn nói, “Tôi nhận thức một lão trung y, tôi mang cậu đến cho hắn xem qua.”

“Anh cố ý đi. Sao không nói sớm một chút a...!” Tiêu Kính Nam nói đến kích động, thắt lưng liền theo thói quen di chuyển về phía trước, kết quả đau đến gương mặt biến dạng.

Thang Đông Trì nhìn lòng đen mắt hắn như muốn chui vào góc mắt, chỉ có thể thấy đôi mắt trắng dã lập tức nói: “Cậu không còn mắt đen.”

Những lời này khiến Tiêu Kính Nam sợ tới mức nghẹn họng, vội vàng đem tầm mắt điều chỉnh, đưa tay duỗi đến trước mắt nhiều lần nhìn, hết thấy cũng ổn.

“...Cậu sao có thể có ý tứ như vậy.” Thang Đông Trì nhìn bộ dáng vô tâm của hắn, thực khó liên hệ cùng một chỗ với phụ thân khôn khéo của hắn, quả thực ông trời không công bằng mà.

“Sau khi đến gặp trung y liền ký hợp đồng cho tôi!” Sau đó rút khỏi cuộc sống của tôi!!!

Tiêu Kính Nam trong lòng âm thầm bổ xung, sờ sờ mọi chỗ...Đúng rồi, hợp đồng bị hắn để ở chỗ nào?

Sau một trận sờ loạn, Tiêu Kính Nam đột nhiên nghĩ đến: Xong, nhất định quên ở sân golf.

“Biểu tình đó của cậu là gì?” Thang Đông Trì nhìn vẻ mặt nuốt phải phân của hắn, bình tĩnh nghiêng đầu, “Cho dù hợp đồng không tìm thấy cũng có thể ký lại.”

Chính là tôi không muốn lại đến gặp anh, Tiêu Kính Nam yên lặng nhắm mắt lại, như buông tha thả ra một hơi, tựa vào ghế ngồi.

“Hợp đồng tôi ký, không cần lo lắng.”

Thang Đông Trì không biết vì sao, nói xong còn vỗ vỗ đầu hắn hai cái.

Tiêu Kính Nam bị cái này cùng loại “sùng nịch đại cầu” động tác liền hoá đá, hoàn toàn xem nhẹ Thang Đông Trì nói cái gì, run rẩy mồm mép nửa ngày đều không nói ra một chữ.

Mà nam nhân làm chuyện này, vẫn như cũ bình tĩnh đem tay đặt ở trên đầu gối, rồi mới phân phó lái xe, “Đi nhanh một chút.”

Sau khi gặp trung y, lão trung y nói phải xoắn cổ.

Dỡ xuống vòng đỡ cổ, lúc Tiêu Kính Nam không có chuẩn bị tâm lý chỉ nghe thấy xương cổ phát ra một tiếng thật lớn, khung bố “rắc rắc” vang lên.

Tiêu Kính Nam chỉ kịp hô lên một nửa thanh âm, còn một nửa mắc lại trong cổ họng, nửa ngày mới nuốt xuống một ngụm nước bọt.

“Nhúc nhích thử xem sao?” Lão trung y cười tủm tỉm nói.

Tiêu Kính Nam hai tay đỡ cổ, cẩn thận chuyển chuyển, lại chuyển chuyển... Quả nhiên là có thể động, tuy rằng có chút cứng ngắc.

“Thắt lưng tôi như vậy...Có phải cũng có thể lập tức tốt hay không?” Tiêu Kính Nam lập tức mặt mày hớn hở nói.

“Thắt lưng không thể so với cổ, đến dán thuốc mỡ.” Lão trung y nhiều lần nắm thắt lưng hắn, rồi mới khoát tay. “Gân cốt muốn lành phải một trăm ngày, cổ của cậu cũng phải bảo dưỡng, vòng đỡ cổ tốt nhất cũng mang, mang vài ngày là ổn.”

Tiêu Kính Nam nhìn vòng đỡ cổ trước mắt cùng bản hợp đồng trong tay Thang Đông Trì, miễn cưỡng cong cong cổ.

“Vị trí vết thương của cậu là ở nơi này.” Lão trung y trên giấy viết hai chữ lại quay đầu, ý bảo Tiêu Kính Nam lại đây một chút.

Tiêu Kính Nam đến gần một bước, bàn tay lão trung y tiền lại sờ phía sau thắt lưng hắn, ngón tay cổ sức đè vào da “Chính là nơi này.”

“A!”

Lão trung y nhấn một cái, Tiêu Kính Nam đau mức la hét, như heo bị giết kinh thiên động địa.

Trầm tĩnh ba giây, Tiêu Kính Nam mặt đỏ lên cầm tờ giấy trong tay lão trung y, “Tôi rất sợ đau.”

Lời mới nói ra, tứ mã nan truy.

Thang Đông Trì lập tức hoá đá, ở trong lòng cười đến không thể tự kiềm chế.

Tiêu Kính Nam bất mãn nguyền y một cái, cố gắng tạo bộ dáng bình tĩnh cầm ghi chú đi lấy được.

Ôm một túi dán châm cứu đi trở về, liền thấy Thang Đông Trì cùng lão trung y người một lời ta một chữ tán gẫu tự nhiên, thấy hắn trở về mới ngừng trò chuyện.

Trước khi đi, lão trung y còn chiếu cố nhất định phải đem miếng dán châm cứu dán tại vị trí lão đã chỉ, nếu không không có hiệu quả trị liệu.

Vì để ngừa vụn nhất, lão trung y còn lấy bút bi tại vị trí dán được vẽ cái vòng.

Cảm giác bút di chuyển trên làn da, miễn bàn có bao nhiêu kỳ quái.

Cổ tình vị trí dán được kia lại ở phía dưới thắt lưng một chút, vì muốn vẽ cái vòng kia, hắn chỉ có thể lần thứ hai trước mặt Thang Đông Trì cởi quần...

Mà hắn ghét nhất, chính là trước mặt Thang Đông Trì cởi... bất luận cái gì đi nữa!

12. Chương 12

Từ nơi đó đi ra vừa vặn thời gian ăn cơm chiều, vì vậy Thang Đông Trì tự quyết định đem hắn đến tiệm cơm ăn cơm.

Trong đại sảnh nhìn một vòng, toàn bộ nội thất cùng thiết kế đều là gỗ lim, Tiêu Kính Nam nhìn thoáng qua ghế gỗ lim cứng rắn liền tưởng đến cảm giác của thắt lưng khi ngồi xuống, mềm một chút còn tốt, nhưng cứng như vậy, chẳng phải muốn động cũng không thể động?

Hắn quay đầu đi chỗ khác nhìn Thang Đông Trì.

Đây cũng là cố ý đi... Hồn dân!

“Đi thôi, đến phòng ăn riêng.”

Thang Đông Trì như là không phát hiện hắn cắn chặt răng nanh, đi trước trước một bước. “Nơi này đồ ăn hương vị rất tốt, cậu hẳn là sẽ thích.”

...Lão tử một chút cũng không thích!

Tiêu Kính Nam bất mãn hừ một tiếng, không tình nguyện đi theo sau bước chân Thang Đông Trì.

Mà Thang Đông Trì tựa hồ cũng ý thứ được hẳn đi rất chậm, cũng thả chậm bước chân.

Như vậy, từ đại sảnh đến phòng ăn chỉ cần đi hai phút, hai người đi mất đến mười phút, nhân viên phục vụ đi bên cạnh họ, cười đến hai má đều đau mới mở cửa phòng ăn ra. “Xin mời đi bên này...”

Thật vất vả đem hai người đưa vào, phục vụ xoay người đi lấy khăn ẩm cho bọn họ lau tay, kết quả đi vào liền thấy một màn thập phần quỷ dị.

“Trước, tiên sinh... Xin hỏi ngài..” Đây là đang làm chi...?

Một người nam nhân đem một nam nhân khác đặt bên ghế sa lông nghỉ ngơi bên cạnh... thoát quần?

Thang Đông Trì một tay áp Tiêu Kính Nam, một bên trầm mặt nhìn phục vụ, “Tôi cấp thuốc cho cậu ấy.”

“Sao, thuốc gì?” Phục vụ đến gần hai bước, cuối cùng nhìn thấy tay kia Thang Đông Trì cầm miếng dán châm cứu.

“Chính tôi tự làm! Không cần anh...A a a!” Tiêu Kính Nam đau đến chảy nước mắt.

Gia hỏa này thế nhưng chạm vào nơi bị thương của hắn. Đau chết!

“Cậu lại đây giúp đè lại hắn.” Thang Đông Trì nói xong hoà thuốc vào nước, đảo mắt vươn tay đánh vào mông Tiêu Kính Nam một cái. “Đừng lộn xộn.”

“Oa!” Tiêu Kính Nam hô miệng tiếng, chậm rãi cảm thấy mông đã tê rần.

“Trước, tiên sinh...”

“Cậu ấy sợ nóng, cho nên không chịu dán được, cậu đè hắn lại, tôi dán xong là tốt rồi.”

Thang Đông Trì nói với phục vụ xong liền bắt đầu cởi quần Tiêu Kính Nam.

Năm phút sau.

Tiêu Kính Nam hai mắt đỏ bừng ngồi ở trên ghế sa lông, mà người khởi xướng đang ngồi uống trà ở bàn ăn bên cạnh,

“Đồ ăn sắp lên, cậu lại đây.”

“...”

“Ngồi lại đây.”

“...”

“Lại đây!”

“Đến thì đến.” Tiêu Kính Nam rống xong phát hiện thanh âm của mình uỷ khuất cực kỳ, trừng mắt nhìn lưng nam nhân.

Vì vậy Thang Đông Trì quay đầu lại, nhìn Tiêu Kính Nam như bị chà đạp cười cười, “Thất lưng cậu không đau?”

“...” Tiêu Kính Nam hai tay chống sô pha, chậm rãi đứng lên. “Tôi đến đây, anh đừng động.”

“Ngaoan.” Thang Đông Trì vừa cười cười, quay đầu đi uống trà.

“Ngồi xa như vậy làm gì, ngồi ở đây nè.” Thang Đông Trì chìa chỗ ngồi bên cạnh y.

Tiêu Kính Nam nhìn ngón tay của y, trừng mắt giống như muốn ăn tươi người kia, kết quả vẫn là một bước một bước dịch qua.

Thật vất vả dịch đến bên cạnh Thang Đông Trì, y còn bảo chờ một chút.

Tiêu Kính Nam mặt đen, nhìn Thang Đông Trì đứng lên, đi đến sô pha bên cạnh cầm hai cái đệm mang lại, một cái đặt ở chỗ ngồi, một cái đặt dựa trên lưng ghế.

“Đứng ở trước ghế đi.” Thang Đông Trì nói.

Tiêu Kính Nam nhìn nhìn cái đệm, thở ra một hơi, phối hợp đứng trước ghế, lưng đối diện Thang Đông Trì. Trong lòng nhiều lần tưởng nam nhân này có phải muốn chinh hấn hay không, muốn dùng cái gì để chinh hấn, làm sao để tránh bị chinh... Lúc này, đột nhiên có hai tay từ phía sau vòng từ dưới nách hấn, đem người hấn giữ lại.

“Thắt lưng cậu không cần dùng sức, tôi giữ cậu như vậy, chậm rãi mang cậu ngồi xuống ghế.” Thanh âm Thang Đông Trì truyền vào trong tai, có chút ngứa.

Tiêu Kính Nam theo bản năng nắm thật chặt thắt lưng, lập tức bởi vì nhức mỏi không thể trầm tĩnh lại.

“Hảo, cứ như vậy.” Thang Đông Trì đỡ Tiêu Kính Nam từ từ ngồi xuống, hông rất nhanh tiếp xúc với cái đệm.

Chờ hấn ngồi xuống, Thang Đông Trì liền buông tay ra, hơi đẩy ghế về phía trước.

Tiêu Kính Nam vừa vặn dựa vào cái đệm phía sau, cảm thấy thắt lưng thoải mái hơn nhiều, hơn nữa thời điểm ngồi xuống thắt lưng cơ hồ không đau, rất thoải mái.

Hoặc là, kỳ thật...Nam nhân này thực sắc sảo?

... Làm sao có khả năng!

Tiêu Kính Nam bị ý tưởng của mình dọa sợ, không phải chỉ là giúp hấn ngồi xuống ăn cơm sao. Trước đây bị y chinh nhiều lần như vậy, ngẫu nhiên một lần mặc danh kỳ diệu sắc sảo thì tính cái gì, huống hồ thắt lưng của hấn... Không phải vì y mà thắt lưng hấn bị thương sao?

Hơn nữa người nam nhân này vừa rồi thực muốn cởi quần hấn, tuy rằng đích thật là bởi vì hấn rất sợ nóng nên mới không muốn dán thuốc châm cứu kia.

Chính là... Hấn mới biểu lộ một câu, nam nhân kia thế nhưng liền muốn bôi thuốc, còn để một người phục vụ xa lạ thấy được nửa hông hấn, còn tính cái gì.

Tuy rằng hông thì ai cũng có, thời điểm đi bệnh viện cũng không muốn...

Nhưng là tại sao trước mặt người khác hấn còn bị hung hăng đánh hông một cái?

...A, ta rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

“Thắt lưng không cần dùng quá nhiều lực, qua một thời gian sẽ tốt!” Thang Đông Trì ngồi xuống bên cạnh, rót cho hấn chén trà. “Người mới tập đánh đôi khi tương đối dễ dàng trật thắt lưng, đây cũng không phải là sự tình mất mặt gì.”

“...Tôi mới không phải người mới tập.” Tiêu Kính Nam nói ra suy nghĩ của mình, nhẹ giọng nói thảm một câu, nâng cốc lên uống ngụm trà.

Thang Đông Trì liếc mắt nhìn hấn không có tiếp lời, đưa tay sờ sờ khoé miệng mang ý cười.

Đồ ăn rất nhanh được mang lên.

Phục vụ kia mỗi lần tiến vào đều nhìn Tiêu Kính Nam một lần, nhìn đến mức hấn muốn đem mặt chôn vào trong bát cơm.

Thang Đông Trì nhìn bộ dáng hấn giả đà điệu không khỏi cảm thấy buồn cười, đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhìn đồng hồ một chút.

“Này, nơi dán được không có nóng sao?” Thang Đông Trì vừa nói vừa cởi áo khoác hấn thuận tiện đem áo sơ mi xả ra.

A!

Thang Đông Trì dưới đáy lòng kêu một tiếng, bận tâm người phục vụ kia, thế nhưng không cảm giác được mặt sau càng lúc càng nóng.

“Nóng a! Bỏng chết.” Lần này không đến phiên Thang Đông Trì cởi quần hấn, hấn liền vội vàng cởi bỏ dây lưng. “Nhanh! Nhanh!”

“Cậu đây là đang muốn tôi tiến vào sao?” Thang Đông Trì hỏi.

Tiêu Kính Nam đành trệ ngẩng đầu nhìn Thang Đông Trì.

Cái gì tiến vào? Tiến vào chỗ nào?... Mau dán miếng dán hạ nhiệt a!

“ Ờn?” Thang Đông Trì từ trong ví tiền lấy miếng dán hạ nhiệt ra, nhếch khoé miệng, “Tiến vào.”

“Mau vào!” Là nói tay... Từ từ, “Uy! Anh!”

“Dán hảo.” Thang Đông Trì cắt ngang Tiêu Kính Nam thẹn quá thành giận, khuôn mặt kia trương đến đỏ bừng rất thú vị, “Mặc quần áo, phục vụ sắp vào.”

Vừa dứt lời, phục vụ liền mang chén đĩa vào, vì vậy hấn lại một lần thấy Tiêu Kính Nam đỏ mặt cúi đầu đang khoá thắt lưng, còn không nể mặt mũi mà cười lên tiếng.

Tiêu Kính Nam một bữa ăn được bao nhiêu nóng lạnh, cảm giác lúc nào cũng bị bóng ma Thang Đông Trì bảo phủ, hương vị như thế nào cũng không nhớ kỹ.

Tối không xong chính là, chờ hấn ra khách sạn, lái xe Thang Đông Trì ân cần đưa hấn đến cửa nhà, sau khi lái xe rời đi, hấn mới nhớ ra đã quên lấy lại hợp đồng ký kết.

13. Chương 13

Tiêu Kính Nam đột nhiên cảm thấy thái độ Thang Đông Trì rất kỳ quái.

Hấn vốn muốn nhờ Thang Đông Trì chuyển phát hợp đồng đã ký đến, nhưng Thang Đông Trì thật sự nói rằng gửi đi gửi lại không an toàn, muốn hấn tự mình đi lấy.

Vì vậy hấn đành chờ thất lưng nhờ lái xe của Thang Đông Trì chở hấn đến lấy hợp đồng. Lúc đến nơi, Thang Đông Trì lại họp, tiểu bí thư chạy tới mời hấn vào phòng hội nghị chờ, sau khi hấn mở cửa nhìn thấy, trong phòng thay vì có sôpha, lại có một cái giường đệm.

“Thang tiên sinh chiều cố Tiêu tiên sinh có thể ở bên cạnh nằm một chút.”

“Chờ một chút.” Tiêu Kính Nam vội cắt lời nàng, lộ ra nụ cười hấn tự nhận là rất đẹp trai, “Tôi là tới lấy hợp đồng, nếu thuận tiện, cô có thể đem hợp đồng đến cho tôi?”

“Không thể.” Tiểu bí thư ngọt ngào mỉm cười, ánh mắt hơi hơi nheo lại, “Thang tiên sinh muốn tự mình giao cho anh.”

Nói xong liền mỉm cười đi ra ngoài, còn đóng cánh cửa gỗ lại.

Tiêu Kính Nam chăm chú nhìn cánh cửa kia một hồi.

Không hổ là người của Thang Đông Trì, nhìn thì rất đức hạnh, cười rộ lên rất gian trá.

Nhìn nhìn xung quanh, không có cameras, trừ một bàn trà thuỷ tinh, một giường đệm, còn có một cái sôpha nhỏ cùng một chậu cây nhỏ, thì chẳng có đồ vật gì.

Nhìn nhìn giường đệm thoải mái, lại nhìn ghế sôpha nhỏ, Tiêu Kính Nam vẫn là ngồi trên ghế sa lông.

Hấn mới sẽ không tùy tiện nằm ở trong phòng làm việc người ta như vậy, còn ra bộ dáng gì.

Năm phút trôi qua, Tiêu Kính Nam lần thứ hai liếc giường đệm.

Hừ...Giống bộ dáng gì.

Mười lăm phút trôi qua, Tiêu Kính Nam lần thứ hai liếc nhìn giường.

Hừ...

Nửa giờ đi qua, Tiêu Kính Nam nhìn chăm chú cái giường kia.

...

Một giờ, Tiêu Kính Nam ho khan một tiếng, chống đỡ sofa đứng lên, làm bộ làm tịch dạo trong phòng một vòng, rồi mới đứng trước giường.

Xem thử ngồi trên cái giường này có thoải mái hay không.

Tiêu Kính Nam thập phần chậm rãi ngồi xuống, lặng yên một khắc.

... Không bằng hảo nằm một chút.

Nằm xuống quả nhiên thư thái rất nhiều, Tiêu Kính Nam thở ra một hơi, chớp mắt vài cái.

Tuy rằng cảm giác quái dị, nhưng mà như vậy....

Không đợi Tiêu Kính Nam “như vậy” xong, cửa đột nhiên mở.

Thang Đông Trì đi tới, hợp đồng trong tay ném ở trên bàn trà, xoay người đóng cửa lại.

Xoay người, liền thấy Tiêu Kính Nam cố gắng đem người từ trên giường chống đỡ ngồi dậy, đại khái bởi vì có chút lo lắng, thất lực lại dùng lực, khuôn mặt chật vật đến đỏ bừng, hai chân đạp giữa không trung, vẫn không thể nào ngồi lại.

“Đừng động.” Tiêu Kính Nam đến gần hai bước, ngồi xổm bên thân thể hắn, một tay thực tự nhiên đè lại bờ vai hắn, đem hắn vừa rồi khổ sở trở về nguyên dạng.

Tiêu Kính Nam thở hổn hển hai cái, sờ thất lực mình, nói thô lỗ: “Làm gì?”

“Phía sau cậu là cái gì?” Thang Đông Trì đột nhiên hỏi.

“Cái gì cái gì?” Tiêu Kính Nam mặc danh kỳ diệu, hơi hơi xoay người muốn sờ, đã bị một bàn tay đè xuống, mặt hướng đệm trên giường.

“Uy! Thang Đông Trì! Anh muốn làm gì?!” Tiêu Kính Nam cảm thấy trọng lượng trên lưng, miễn cưỡng xoay cổ qua, phát hiện Thang Đông Trì thể nhưng khoá ngồi ở trên người hắn, tay vươn ra đụng đến nút gài thất lực phía trước của hắn.

Tại thời điểm hắn còn không kịp kêu sợ hãi, một phen kéo xuống một nửa quần hắn, “Quả nhiên không thay thuốc.”

Tiêu Kính Nam sửng sốt, đột nhiên cảm thấy làn da bị kéo xuống đau xót. Hắn khẽ gọi một tiếng, lập tức hiểu được là Thang Đông Trì giúp hắn bôi thuốc mỡ phía sau.

“Anh kêu liền kêu đi.” Thang Đông Trì nhíu mày, đưa tay sờ sờ làn da bôi thuốc mỡ bị đỏ lên kia, “Nơi này cách âm rất tốt, bên ngoài không nghe được.”

Tiêu Kính Nam đen mặt, “Anh xuống dưới trước... Chuyện gì cũng từ từ.”

“Tôi đổi được xong liền đứng lên.” Thang Đông Trì từ trong túi tiền lấy dán châm cứu ra, sau khi xé gói thuốc thì chậm chạp không làm gì.

Tiêu Kính Nam nhin nửa ngày, cuối cùng vẫn nhin không được. “Được không a!”

Nhìn chăm chú móng của hắn một hồi lâu, rốt cuộc là muốn như thế nào?

“Cậu không nghe thấy thầy thuốc nói sao? Sau khi bôi thuốc mỡ phải đợi năm phút tái dán, làn da sẽ không bị thương tổn quá lớn.”

“Ý của anh là, anh muốn bảo trì như vậy năm phút?”

“Không, hai phút rưỡi.” Thang Đông Trì mỉm cười, “Đã qua hai phút rưỡi.”

“...”

Bắt đầu từ đó, Thang Đông Trì tìm đủ lý do khiến hắn đến nơi này, trên danh nghĩa đều là công việc, trên thực tế đều là vì giúp hắn đổi được.

Dần dần, hắn cũng thấy có điểm kỳ lạ.

Đem chuyện của hắn với Thang Đông Trì đổi thành chuyện của bằng hữu AB nói nói, các bằng hữu nhất trí nhận định cái này là vì yêu thích.

Thang Đông Trì thế nhưng thích hắn! Ha ha ha!

Vì vậy hắn tại lúc đang khiếp sợ lại vì quơ được nhược điểm của Thang Đông Trì mà có chút đắc ý dào dạt. Cũng vì vậy, hắn gặp bi kịch.

Kỳ thật hắn đã quá sung sướng, lại dào dạt đắc ý đi đến chỗ Thang Đông Trì, dào dạt đắc ý xốc áo cởi quần phối hợp thay được với Thang Đông Trì, dào dạt đắc ý kéo cà vạt Thang Đông Trì, dào dạt đắc ý ghé vào bên tai Thang Đông Trì nói.

“Này, anh thích tôi đúng không?”

Thang Đông Trì yên lặng một giây, đột nhiên cười hừ một tiếng, nửa thân thể dán lên người Tiêu Kính Nam, tay duỗi ra đặt một bên đầu hắn: “Rồi sau đó?”

“Ách...”

Thang Đông Trì đè thấp thân thể, đem trọng lượng người đè lên Tiêu Kính Nam.

“Cậu cảm thấy hai người thích nhau hắn là tại thời điểm không có người nên làm chút chuyện chuyện gì đó? Ân?”

“A...” Không đúng a! Sao trong miệng hắn lại biến thành hai người thích nhau?

Thích lẫn nhau... Làm cái gì... Nên làm cái gì... A a a!

Thang Đông Trì nhìn thần sắc biến đổi trên mặt Tiêu Kính Nam, chậm rãi lộ ra tươi cười.

Thân thể đột nhiên đổ về phía trước, cúi đầu hôn lên môi Tiêu Kính Nam, hắn vì kinh ngạc mà hơi hơi hé môi.

14. Chương 14

Tiêu Kính Nam bảo trì trạng thái ánh mắt trừng lớn ngơ ngác bị Thang Đông Trì hôn một cái.

Thang Đông Trì liếm liếm môi dưới Tiêu Kính Nam, kết thúc cái hôn này, nhìn hắn vẫn như cũ trừng mắt hé miệng.

Tay vừa mới đổi được còn chưa kịp kéo quần áo lên, chậm rãi kéo áo sơ mi của hắn.

Tiêu Kính Nam cuối cùng kịp phản ứng, thân thể mời vừa vừa động, đã bị Thang Đông Trì dùng các đốt ngón tay khoá cứng động tác, nằm chổng vó muốn động không thể động.

“Phản ứng cậu thật trì độn đi.” Thang Đông Trì nhú lông mày, đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua bụng, “Bị sờ như thế mới có cảm giác?”

“Anh xuống dưới!” Tiêu Kính Nam rất thẳng lưng muốn ngồi lên, kết quả làm cho khoảng cách giữa hai người càng gần, nhất thời có chút nhụt chí, lại không biết phải làm sao.

Lần trước tại ôn tuyên hắn lĩnh giáo qua khí lực của Thang Đông Trì, nếu đối phương thực sự muốn dùng sức, hắn chỉ sợ tránh không được.

“Xuống dưới.” Thang Đông Trì ám chỉ liếm liếm môi, “Tại sao?”

“Bởi vì.. Tôi không hiểu vì sao lại vậy!”

“Cái này tính là lý do?” Thang Đông Trì rõ ràng lại áp xuống, mặt cơ hồ muốn dán trên mặt Tiêu Kính Nam, “Cậu không thích tôi đi.”

“Chó má! Tôi nói thích anh lúc nào?!”

Tiêu Kính Nam cảm thấy suy nghĩ của mình bắt đầu hỗn loạn.

“Vừa rồi a.” Thang Đông Trì nhủ mảy lại rất nhanh giãn ra, “Trong chốc lát cậu sẽ biết.”

Biết? Biết cái gì?!

...Từ từ a! Không cần tùy tiện thoát quần người khác a a a!!!

“Này này này! Dừng lại!” Tiêu Kính Nam một bên kêu một bên xoay người, “Anh đừng xằng bậy! A! Đừng có sờ loạn!”

Thang Đông Trì một tay ấn hai tay Tiêu Kính Nam lại, tay kia bắt tiểu đệ đệ bên trong quần đang từ từ đứng dậy.

“Đệ đệ của cậu nghe lời hơn cậu nhiều!”

...Quỷ mới nghe lời!

Tiêu Kính Nam “hồng hộc” suyễn khí, mắt thấy cái tay kia muốn vói vào trong quần lót của hắn, vội vàng hô to, “Thang Đông Trì! Tôi sai...!”

“A? Sai?” Thang Đông Trì dừng động tác ngẩng đầu, nhìn mặt quần bách của hắn, mỉm cười, “chỗ nào sao, nói nghe một chút.”

“Sai...Sai, sai, sai tại.. ‘anh thích tôi’...Tôi, tôi là nói ‘anh không thích tôi’...A, chính là...”

“Cậu rốt cuộc muốn nói gì?” Thang Đông Trì như trước mỉm cười, “Nói không rõ ràng cũng vậy, còn chưa đủ thành thực.”

Thành thực? Cái gì thành thực a!?

Ngay lại lúc Tiêu Kính Nam suy nghĩ tính kế đào thoát, Thang Đông Trì cúi đầu cắn cắn lỗ tai hắn, thuận một đường từ cổ hôn xuống.

“ Ần..” Tiêu Kính Nam bởi vì một loạt động tác của Thang Đông Trì mà than nhẹ ra tiếng, mới ảo não không thôi.

...Cứu mạng a, ý nghĩ bị khiến cho hỗn loạn.

A! Nơi đó là điểm mẫn cảm....Đừng có chạm vào! Uhm...

Thang Đông Trì lần thứ hai ngậm môi dưới Tiêu Kính Nam, nhiều lần hôn môi, tay ở bên quần lót thuận tiện vói vào bên trong.

Thời điểm đầu ngón tay đụng vào tiểu đệ đệ, Tiêu Kính Nam lớn tiếng thở dốc, ý nghĩ không rõ ràng, cả người giật mình một cái, phần eo giật bắn một chút, chân đạp một cái, thế nhưng âm kém dương sai cho hắn đạp trúng.

Tuy rằng người kia bị đạp không xa, hơn nữa cũng tránh được, lại cho Tiêu Kính Nam một cơ hội thở dốc, đỏ mặt lên vội vàng kéo quần, lưu loát muốn nâng cơ thể lên.

Kết quả vừa muốn ngồi vững vàng, Thang Đông Trì lại một cái áp xuống.

Tiêu Kính Nam tuy rằng dùng tay dùng chân, nhưng muốn đối kháng được đối phương, còn muốn giữ lại quần áo mình, thật sự là có chút khó khăn.

Cuối cùng, hắn đi lên một đường không có đường về ——

Mắt mặt dùng âm lượng cao quang tám hô một tiếng, “Anh đây là cường gian!”

Thang Đông Trì ngăn người, cơ hồ muốn cười ra tiếng, trên mặt lại như cũ bình tĩnh thông dong hỏi, “Tôi gian ai?”

“Anh gian tôi!” Ách...Câu này nghe cứ là lạ chỗ nào.

“Cậu đã muốn tôi gian cậu, còn gọi cái gì ‘cưỡng gian’?” Thang Đông Trì vừa nói vừa sờ thất lưng cùng làn da mẫn cảm dị thường của hắn.

“...Anh đây là già mồm át lẽ phải!” Tiêu Kính Nam đỏ mặt, rồi lại không chịu thua nhìn chăm chú Thang Đông Trì, như vậy buồn cười miễn bàn.

Thang Đông Trì nhịn không được cúi đầu nhếch môi, “Hảo, chúng ta sẽ cùng thảo luận nói lý lẽ.”

Tiêu Kính Nam hít sâu một hơi vừa muốn nói, Thang Đông Trì liền giữ eo hắn rồi nói tiếp.

“Kỳ thật thất lưng cậu đã khỏi đi.”

“...Cũng tốt lắm...”

“Nếu tốt còn đưa lên cửa chủ động cởi quần.”

“...Là cởi một nửa!”

“Vậy cậu đây rốt cuộc là “anh thích tôi” biểu hiện, hay là “tôi thích anh” biểu hiện?”

“...”

“Hoặc là nói, đây rốt cuộc là “cậu đưa lên cửa cho tôi gian,” hay là, “tôi đến gian cậu?”

“...”

Tiêu Kính Nam thấy tình thế không ổn, rút lui về phía sau, ngôn ngữ không ăn khớp, một chữ cũng không nói ra được.

Hắn hiển nhiên biết những lời Thang Đông Trì nói đều là chó má, không có một câu đúng.

Chỉ là trong đầu một đồng cỏ dại, sinh trưởng vô cùng tốt.

Thang Đông Trì nhìn Tiêu Kính Nam không phản kháng, một đường sờ soạn đi xuống, cao thấp vuốt ve tiểu đệ đệ nghe lời kia, nghe đối phương càng lúc càng lớn tiếng thở dốc, biết mình đã khơi dậy được hứng khởi của đối phương, đột nhiên thu tay, “Tôi còn phải họp, hôm nay cứ như vậy đi.”

“...Cái gì?!” Tiêu Kính Nam một bộ dạng ngốc cùng bất mãn nhìn Thang Đông Trì, trên mặt một mảnh ửng hồng.

“Tôi nói tôi đi họp.” Thang Đông Trì mỉm cười vỗ vỗ hai má ngây ngốc ngây ngốc kia.

“Từ từ!” Tiêu Kính Nam một phen giữ chặt quần áo Thang Đông Trì, xấu hổ và giận dữ, “Tôi thế này làm sao?”

Thang Đông Trì quay đầu lặng yên cùng nghiêm túc nhìn Tiêu Kính Nam, sau một khắc, đột nhiên cong khoé miệng cười nói.

“Cậu xem...” Hắn lại đi qua, trên môi Tiêu Kính Nam cắn nhẹ một cái, “Nói cậu thích tôi, cậu còn không tin.”

Tiêu Kính Nam chỉ cảm thấy trên mặt mình “bùng” một tiếng, nhiệt độ tăng lên rất nhiều.

Mà cái nam nhân kia cười đứng lên, khom lưng xuống xoa tóc hắn nhiều lần.

Chờ sau khi Thang Đông Trì biến mất ở cửa, Tiêu Kính Nam dùng sức gỡ đầu tóc bị xoa đến loạn thất bát tao.

...Này cùng với hắn dự đoán không giống a.”

Phải là hắn rất đắc ý mắng Thang Đông Trì là biến thái, rồi Thang Đông Trì khóc lóc kể lể y không nên thích thương hắn, rồi mới cao cao tại thượng vô tình cự tuyệt y...

Ai tới nói cho hắn biết, sao lại biến thành như vậy!!!

15. Chương 15

Tiêu Kính Nam từ bên trong phòng khách chặt vật tiêu sái đi ra, bên ngoài không có người.

Đương nhiên cũng không có Thang Đông Trì.

Cũng không biết có phải do trong lòng hắn có quỷ hay không, lúc đến đại sảnh cảm thấy mọi người xung quanh đều nhìn hắn.

Một bên ổn định lại tinh thần, một bên tăng nhanh tốc độ ly khai địa phương có khả năng bị nguyên rủa này.

Chuyện lần này Tiêu Kính Nam rất là thất bại. Vì vậy ở nhà cùng công ty hai địa điểm ở lý vài ngày.

Thăng đến cuối tuần nhận được điện thoại của bạn rượu mới đi ra ngoài, thả lỏng tâm tình một chút.

Nơi bọn họ thường xuyên đi gọi là Sky Club.

Tiêu Kính Nam vừa đến nơi đó cả người tràn ngập sinh lực mạnh mẽ, như là lập tức bị âm nhạc sống động nhưng xung điện tác động vào, tâm trạng buồn bực lúc trước cũng được giải phóng.

Tiêu Kính Nam ngồi xuống trên ghế salon, những người còn lại cũng ngồi xuống, bắt đầu trò chơi, như thường lệ vẫn là hai người một đôi.

Không vừa vặn lúc này bọn họ có 9 người, năm nam bốn nữ, vì vậy đầu tiên đổ xúc xắc, người đổ lớn bị phạt một ly, đồng thời bị loại ra. Sau đó nam nữ tách ra đổ xúc xắc, cam đoan hợp tác là một nam một nữ.

Mà xúc xắc dùng để chơi là từ nhà mang đến, nghe nói có thể gia tăng tình thú.

Tiêu Kính Nam cầm lấy xúc xắc nhìn nhìn, một cái xúc xắc được viết: đánh, liêm, cần, chụp, nắm, thổi.

Còn một cái xúc xắc thì viết: thí thí (mông), kiêu môi, song nhĩ (tai), rồn, đùi, meo meo (ngực).

Hảo đi, ý tưởng này không biết ai nghĩ ra cho được, vừa sắc vừa thấp kém một chút... Đủ kích thích.

Bất quá lại phù hợp tâm tính phóng túng của một số người.

Tiêu Kính Nam đem hai cái xúc xắc bỏ vào chung, lại lấy ra một con xúc xắc bình thường bỏ vào chung.

Xúc xắc bình thường đổ ra số nào, tương ứng với một cặp. Lắc xúc xắc có chữ nào, hai cái xúc xắc tạo nên chữ, cho thấy phải làm động tác gì.

Nếu không nguyện ý làm động tác, như vậy phải nhận phạt một ly.

Ngay từ lúc bắt đầu chơi, tất cả mọi người còn chưa high, vì vậy đa số lựa chọn uống rượu.

Sau khi uống nhiều, mọi người đều buông thả ra.

Cặp Tiêu Kính Nam là số năm, cũng không phải động tác gì quan trọng.

Cũng không biết có phải vận may lúc trước đã dùng hết hay không, cuối cùng đến phiên hắn đổ được cần rồn.

Người hợp tác của hắn không có cản trở, trực tiếp kéo áo vốn không quá dài lên.

Tiêu Kính Nam vuốt tay, cười cười, trong tiếng ồn ào xoay người kề sát vào rồn cô gái bên cạnh.

Mới vừa hé miệng, chợt nghe thấy bên tai vang lên thanh âm.

“Cậu đang làm cái gì?”

Tiêu Kính Nam sửng sốt, hắn cảm thấy kỳ quái sao mình có thể nghe được rõ ràng như vậy, hơn nữa đột ngột dừng lại hành động.

Chậm rãi nghiêng đầu, rõ ràng là gương mặt phóng đại của Thang Đông Trì.

Hắn cả kinh, cơ hồ là giật lùi đụng phải cái bàn bên cạnh.

Ly rượu trên bàn bị chấn động, phát ra tiếng vang thanh thúy.

“Thang, Thang... tiên sinh!” Tiêu Kính Nam xấu hổ cười, hắn thiếu chút nữa trực tiếp rống đại danh Thang Đông Trì, “Anh sao lại ở trong này?”

“Đến thả lỏng.” Thang Đông Trì nhìn nhìn Tiêu Kính Nam, lại nhìn nhìn cô gái ngồi bên cạnh, “Ngồi cùng nhau?”

Không đợi Tiêu Kính Nam trả lời, cô gái bên cạnh liền tiếp miệng, còn ngồi qua ghế trống bên cạnh, “A, thật sự quá tốt, vừa lúc thiếu một người?”

Tiêu Kính Nam buồn bực.

Như thế chính là sáu nam, bốn nữ.

Kháo! Phải có một cặp nam nam a!

Trong lòng Tiêu Kính Nam nhất thời có dự cảm không tốt.

Bất quá...Vận khí hôm nay của hắn hẳn là vẫn còn...

“Tôi không rút, cùng hắn một cặp.” Thang Đông Trì mỉm cười nói, “như vậy mọi người vừa vặn.”

Cái gì?!

Tiêu Kính Nam trừng to mắt như chuông đồng, khuôn mặt bên dưới ánh đèn khoa trương kỳ dị.

Chung quanh vài người thức thời, tự nhiên không chút do dự gạt đầu tán thành.

Tiêu Kính Nam cảm thấy vận khí tốt của mình chính thức chấm dứt.

Trước mặt bao người, hắn lộ ra một nụ cười bình tĩnh.

“Tôi nghĩ...” Hắn nói.

“Bắt đầu đi.” Thang Đông Trì cảm xúc xác bắt đầu đổ.

Tiêu Kính Nam ngậm miệng.

Tên này quả thật là con cua, hoành hành ngang ngược.

Bất quá...Chơi cái này, hoàn toàn là hên xui đi, chỉ cần xúc xác không động đến cặp bọn họ, xác xuất cũng không cao.

Tiêu Kính Nam thầm cầu “đừng có trúng đừng có trúng đừng có trúng” trong lòng, Thang Đông Trì ngừng động tác, mở chung ra.

Hiện lên con số “5”

“A!” Tiêu Kính Nam hô nhỏ một tiếng, theo bản năng dùng tay đỡ trán.

Tại sao lại là năm? Tại sao lại năm!!

“Ngại gì?” Thang Đông Trì nhìn Tiêu Kính Nam bên cạnh, lộ ra một cái mỉm cười thần bí, mở chung bên cạnh, “Liêm song nhĩ” (Liêm tai)

Người bên cạnh không nhịn được cười lên tiếng.

Thang Đông Trì thả chung nhìn Tiêu Kính Nam, “Cậu liêm tôi hay tôi liêm cậu?”

“..Không cần” Tiêu Kính Nam nghẹn một hơi, cổ gồng cong khoé miệng, “Ly này là tôi uống.”

“A?” Thang Đông Trì khẽ cười, “Được thôi.”

Kế tiếp là cặp khác, có một lần cũng đổ ra cặp bọn họ, người bên cạnh hưng phấn huyết sáo, “Oa! Thối thí thí! Cối quân ra!”

Đó là khi bọn họ high lên quy định, phàm là liếm đùi hút đùi liếm thí thí linh tinh đều phải cởi quần để đối phương làm, không nguyện ý vẫn có thể lựa chọn uống rượu.

Nếu như trong cặp có một người nguyện ý, một người khác không đồng ý, thì người không đồng ý phải uống một ly.

“...” Tiêu Kính Nam lặng yên lấy ly rượu.

Nói giỡn, hần sao có khả năng cởi quần để Tiêu Kính Nam thổi mông.

Cho dù Thang Đông Trì đồng ý cởi, hần cũng không định đi thổi mông y.

Thang Đông Trì nhìn Tiêu Kính Nam uống rượu xong, mu bàn tay lau lau miệng.

Đi một vòng, xúc xắc lại đến tay Thang Đông Trì, Thang Đông Trì nhìn Tiêu Kính Nam một cái, lay động vài cái, mở ra vừa thấy, lại là “5.”

Chung quanh lập tức hô lên, Tiêu Kính Nam nhướng mắt, chính mình xúc xắc khác.

...Liếm meo meo.

Thang Đông Trì nhìn thoáng qua mỉm cười. “Tôi tùy ý.”

“...” Tiêu Kính Nam cắn răng lần thứ hai uống xong ly rượu.

Lão tử cho dù phải uống rượu! Cũng không cho anh cơ hội thoát!

Nhìn xem thử anh có thể làm gì được tôi.

Nghĩ đến đây, Tiêu Kính Nam vừa lòng cười hừ một tiếng, lộ ra một chiếc răng khểnh đáng yêu.

16. Chương 16

Cuộc chơi vẫn tiếp tục như thế, mỗi lần đến phiên cặp bọn họ đổ xúc xắc, người xung quanh đều sẽ cười trộm.

Bởi vì Thang Đông Trì dù có đổ như thế nào vẫn ra được “5”, liên tục bốn vòng, thực sự kiên trì.

Tiêu Kính Nam cơ hồ hoài nghi cái xúc xắc kia có thù oán với hần.

Thang Đông Trì dưới ánh mắt thù hận của Tiêu Kính Nam lắc lắc xúc xắc ném lên bàn, hướng Tiêu Kính Nam nhìn nhìn.

Tiêu Kính Nam nguyền hần một cái, nhìn về phía xúc xắc.

Thang Đông Trì không để bụng, thực tự nhiên xúc xắc, quả nhiên... vẫn là 5.

“Này, anh xuất thiên đi.” Tiêu Kính Nam cắn răng nanh nhẹ giọng nói.

“Cậu bắt chưa?” Thang Đông Trì hỏi lại.

“Không thì tốt rồi.” Thang Đông Trì mỉm cười mở xúc xắc khác ra nhìn, “Sao? Cậu hút hay tôi hút?”

“...” Tiêu Kính Nam nhìn nhiệm vụ “hút đùi” trên xúc xắc, cầm lấy ly rượu uống sạch.

“A, vẫn còn uống được.” Thang Đông Trì nhìn hai má hồng hồng của Tiêu Kính Nam dưới ánh đèn hôn ám, gương khoe miệng.

“Đến đến đến, tiếp tục tiếp tục~” người xung quanh lại tiếp tục hô, xúc xắc tiếp tục lay động.

Kế tiếp...

Chụp meo meo... Liếm kiều môi... Cắn song nhĩ... Thổi rốn...

Tiêu Kính Nam một ly một ly rót rượu vào bụng.

Thang Đông Trì nhìn động tác của hắn càng lúc càng lớn, ánh mắt càng lúc càng mê man, cũng sắp say rồi.

“...Tôi đi WC.” Tiêu Kính Nam cong thân thể, từ bên người Thang Đông Trì đi qua.

Trời mới biết, uống nhiều rượu như vậy, hắn chống đỡ muốn chết.

Hơn nữa...Đứng dậy mới biết đã say rồi, chân giống như đang dẫm trên bông.

Tiêu Kính Nam che miệng ho khan một tiếng, giữ hai mắt bình tĩnh thẳng tắp hướng WC mà đi.

Thang Đông Trì nhìn theo hướng Tiêu Kính Nam, lên tiếng chào hỏi rồi đi theo.

Tiêu Kính Nam thật vất vả đẩy cửa WC, chưa kịp đi đến bồn cầu dạ dày liền âm ỉ lợi hại, chỉ có thể bật người xoay hướng bồn rửa tay mà nôn.

Cảm giác từ dạ dày bốc lên thật không tốt, Tiêu Kính Nam chỉ cảm thấy mũi khó chịu, lập tức nôn ra.

Nhất thời chảy nước mắt nước mũi, vội lấy khăn tay liều mạng lau.

Lúc đầu óc rối tung rối mù, Thang Đông Trì tiến vào.

“Nha, nôn a.” Thang Đông Trì đứng ở bên cạnh, nhìn Tiêu Kính Nam vừa rửa tay vừa lung tung chà lau.

“...” Còn không phải vì anh!

Tiêu Kính Nam nôn ra yết ầu chua xót, há miệng thở dốc không phát ra âm thanh, ngược lại nôn tiếp.

“Muốn giúp hay không?” Thang Đông Trì đến gần hơn, cầm một tập khăn giấy, còn có một khăn mặt khử trùng.

“Không, không cần...” Tiêu Kính Nam theo bản năng hướng bên cạnh né tránh, lại vẫn không thoát được Thang Đông Trì.

Thang Đông Trì từ phía sau ôm lấy thắt lưng hắn, hắn theo bản năng cứng người lại.

“Phốc...” Vừa muốn “uy”, khăn mặt liền dán lên, rồi mới mơ mơ hồ hồ một trận loạn sát.

Lau xong lại tùy tay ném, lại cầm khăn tay bùm bùm hỗn loạn một trận, rồi mới thay khăn lông...

Như thế mấy lần, Tiêu Kính Nam chỉ cảm thấy da mặt mình được lau rõ ràng, nóng lên nóng lên sáng lên.

“Hảo, lau khô rồi.” Thang Đông Trì ném khăn trong tay xuống, đem người đang rửa tay xách đứng lên.

Tiêu Kính Nam nhìn Thang Đông Trì, khóc không ra nước mắt.

“Cậu còn có thể uống sao? Không uống được nữa tôi đưa cậu về.” Thang Đông Trì mỉm cười hỏi.

“..Có thể uống, không cần anh đưa.” Tiêu Kính Nam dựng thẳng sống lưng, vươn tay một phen đẩy Thang Đông Trì ra, mở cửa WC.

Thang Đông Trì nhìn hắn một bước một bước chậm rãi tiêu sái đến chỗ ngồi, cũng theo ngồi xuống, “Mười lăm phút là nhiều nhất.”

“Cái gì?” Tiêu Kính Nam nhú mày.

“Ha ha, không có gì.” Thang Đông Trì cầm xúc xắc.

... Mười lăm phút sau, Tiêu Kính Nam gục xuống.

“Tôi đưa hắn về trước.” Thang Đông Trì nói một câu, lưu lại tiền rồi rời đi.

Tiêu Kính Nam uống thực high, xoay người vui vẻ hướng bạn rượu xua tay, “Bái~ bai

”

—— Không chút nào ý thức người dẫn hắn đi là ai.

“Chúng ta~~ đi nơi nào?” Tiêu Kính Nam nắm áo Thang Đông Trì hỏi.

Bộ dáng ngốc nghếch ngây thơ kia khiến Thang Đông Trì hận không thể cho hai bạt tai, nhưng lại không hạ thủ được.

“Đến nhà của tôi.” Thang Đông Trì cầm tay hắn kéo xuống dưới, “Ngồi yên, đừng lộn xộn.”

“Đến nhà anh~~ Đến~ làm chi~~?”

Tiêu Kính Nam mắt trọng tâm, rõ ràng cả người cạ lên ngực Thang Đông Trì, ngẩng đầu nhìn y.

Thang Đông Trì nhìn bộ dáng hắn cười ngây ngô ngây ngô, sờ sờ gương mặt đỏ bừng, “Đi chơi xúc xắc.”

“Xúc xắc là cái gì?” Tiêu Kính Nam hai tay sờ soạng, bắt lấy bả vai Thang Đông Trì, mặt dán một bên mặt y, “Xúc xắc~~ có cái gì chơi vui?”

Thang Đông Trì mỉm cười ôm người đang ôm cổ mình, tay kia xoa xoa đầu hắn, “Chơi rất vui.”

“A...Chơi thế nào mới vui.” Ở trên vai Thang Đông Trì cạ hai cái, tìm tư thế thoải mái. Tiêu Kính Nam nghiêng đầu nhắm mắt hỏi.

“Có thể làm nhiều động tác thú vị.” Thang Đông Trì cong khoé miệng, từ trong ví tiền lấy ra xúc xắc vừa rồi lấy từ trong club.

“Ha ha

ân...” Tiêu Kính Nam vừa lòng cười, ngáp hai cái.

Thang Đông Trì vỗ vỗ đầu gia khoả ngốc nghếch kia.

Gấu nhỏ ngốc, đêm nay có cậu hảo đũa.

Trong phòng ngủ.

“Ân...Tại sao cởi quần tôi a...”

“Quên sao, xúc xắc ghi ‘liếm đùi’ a.”

“Tôi có thể... uống rượu a.”

“Ha ha, uống rượu xong rồi.”

“Quần áo sao cũng...”

“Đợt thứ hai, hút meo meo.”

“A...! Ân...Hảo ngứa, ha ha... Nơi đó không phải là meo meo đi...”

Thang Đông Trì đang liếm bụng ngẩng đầu, “Bây giờ là ‘cắn rốn’.”

Rất nhanh, Tiêu Kính Nam đã bị Thang Đông Trì từ trên xuống dưới, từ ngoài vào trong lột sạch.

Thang Đông Trì nhìn Tiêu Kính Nam theo bản năng cạ cạ chặn muốn chui vào, thả chậm động tác cởi quần áo.

Cậu cứ cạ đi, cho dù chui vào chặn, tôi cũng không để cậu thoát đâu.

Thang Đông Trì nhìn Tiêu Kính Nam bộ dáng ngốc nghếch chặt vật, vươn tay sờ trên vai hắn, lôi hắn ra khỏi chặn.

Thuận tiện từ trong ngăn kéo lấy ra một viên xúc xắc, “Có sau loại tư thế, cậu đổ đi.”

Tiêu Kính Nam không rõ cho nên, lấy xúc xắc đổ hai cái, đại khái cảm thấy không có ý nghĩa lại bắt đầu cạ chặn.

Thang Đông Trì nhìn xúc xắc, cười cười lần thứ hai bắt người lại, “Vậy dùng tư thế cậu chọn này, chấp nhận thua cuộc đi.”

17. Chương 17

Tiêu Kính Nam cảm thấy có người sờ thân thể hắn, cả người đều bị sờ đến nóng lên, thực thoải mái.

“Ân...” Thoả mãn hừ một tiếng, Tiêu Kính Nam ngây ngô duỗi thẳng thân thể.

Thang Đông Trì nhin không được cười cười, hướng lên trên căn môi dưới của hắn, nhìn hắn nhú mày liền ép lên đôi môi, tùy ý hôn hôn.

Tiêu Kính Nam bị bắt ngưỡng đầu đón nhận, ngực bị động tác mãnh liệt trở nên phập phồng, giữa những nụ hôn lộ ra tiếng thở dốc ồ ồ, khiến dục vọng Thang Đông Trì càng lúc càng mãnh liệt.

Một bên hôn, một bên vươn tay vuốt ve dục vọng đã bán cương ở giữa hai chân Tiêu Kính Nam.

Tiêu Kính Nam phản ứng thật kịch liệt, tại lúc Thang Đông Trì khẩn trương vuốt ve thứ giữa hai chân, hắn theo bản năng muốn khép chân lại.

Thang Đông Trì thấy thể liền dùng đầu gối giữ hai chân hắn dạng ra, thân thể mình thì ở giữa.

Hai chân Tiêu Kính Nam bị giữ lại run rẩy động nửa ngày, vẫn không thể đẩy cái người đang giữ chân mình ra, vì vậy chỉ có thể mở chân ra.

Thang Đông Trì thuận môi hôn một chút xuống cổ, dùng sức hút, lưu lại một dấu, nhìn nhìn thực vừa lòng, lại đi xuống gặm tiếp xương quai xanh, lưu lại một ấn ký.

Tiêu Kính Nam không rõ hắn làm chuyện gì, muốn nâng thân thể lên lại bị đè xuống, lỗ tai đột nhiên nóng lên đau xót.

“A...!” Vừa rên rỉ, hai tay không tự giác sờ người nằm trên thân mình, rồi mới đẩy bờ vai của y.

Thang Đông Trì liếm cắn lỗ tai hắn đến đỏ bừng, một tay áp tay hắn, một tay buông tiểu đệ đệ, ngược lại gậy gậy đầu ngực hắn.

Kích thích song song, Tiêu Kính Nam thất lưng mềm nhũn, có chút vặn vẹo thân thể, muốn trốn thoát.

Thang Đông Trì dùng thân thể chặt chẽ áp chế hắn, một bàn tay từ ngực xẹt qua bụng cùng thất lưng, lần thứ hai dừng lại giữa hai chân, dùng kỹ xảo bộ lộng, môi từ lỗ tai trượt xuống, đầu lưỡi liếm lộng điểm mẫn cảm trước ngực mới bị y chà đạp.

“Ân...a...” Tiêu Kính Nam cảm thấy khó thở, máu toàn thân đều không khống chế, vọt tới giữa hai chân, mà cái thân thể kia vẫn chặt chẽ khảm ở giữa hai chân hắn, khiến hắn không thể không bảo trì bộ dáng mở chân để người kia đùa bỡn.

“Chậm, chậm một chút... Ngô...A!” Thân thể bắt đầu không tự giác nâng lên, giữa động tác trều sấp trong tay Thang Đông Trì, trên mặt một mảnh ửng hồng, tóc vì mồ hôi trở nên mềm mại phủ trên trán, trên chóp mũi cũng đầy mồ hôi.

Thang Đông Trì ngẩng đầu nhìn khoé mắt ướt át, liếm liếm bờ môi của hắn, “Mở mắt ra.”

Tiêu Kính Nam thở dốc không để ý tới hắn.

Thang Đông Trì nhú mày, bỗng nhiên dừng lại động tác vuốt ve, kéo hai tay hắn lên dùng cào vạt trói chặt.

Tiêu Kính Nam mềm nhũn không có làm bất cứ động tác kháng cự nào đã bị trói lại chặt chẽ, thân thể thành thực trở nên xao động.

“Ân... Buông ra...”

Động tác xoay thất lưng dị thường ***, Thang Đông Trì vừa nhìn vừa dùng tay nắm hạ thể thập phần hưng phấn của hắn, tạo nên một trận bất mãn thở dốc.

Thang Đông Trì chơi trong chốc lát, cuối cùng đè thấp thân thể ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói: “Này...Có muốn tôi giúp cậu bắn ra?”

“...Cái gì?” Tiêu Kính Nam mờ mịt hỏi, ánh mắt mê man.

Thang Đông Trì nhìn nhìn khoé mắt hơi đỏ của hắn, sờ sờ gò má của hắn rồi lại sờ soạng phía dưới, “Nơi này muốn bắn không?”

“...Muốn bắn...Nhanh lên...” Tiêu Kính Nam thành thật gật đầu, đầu gối ma sát thân thể Thang Đông Trì.

“Vì sao muốn bắn?” Thang Đông Trì sờ sờ hạ thể cương cứng, móng tay xẹt qua đỉnh.

“A! Ân...” Tiêu Kính Nam hoảng hốt.

Hắn không rõ ràng lắm mọi việc, cái gì muốn bắn, cái gì tại sao muốn bắn...?

...Hắn không biết, hắn chỉ biết là hiện tại hắn rất khó chịu.

“Đừng...sờ...ngô...sờ, đừng sờ...” Tiêu Kính Nam đỏ mặt, hai tay bị trói duỗi đến trước đẩy cái tay đang tàn sát bờ bãi kia ra.

“Vậy cậu chính mình lộn đi,” Thang Đông Trì lùi lại phía sau, lại như trước đỉnh đỉnh chân hắn, “tay cậu như vậy, hắn là có thể động.”

Tiêu Kính Nam nhìn Thang Đông Trì trong chốc lát, ngây ngô vừa cười vừa gật đầu, dùng hay tay bị trói ở trước mặt Thang Đông Trì mở chân ra tự an ủi.

Thang Đông Trì nhìn nhìn, lấy một cái gối đặt dưới thắt lưng hắn, rồi mới lấy gel bôi trơn cùng dụng cụ tình thú đơn giản ở trong ngăn kéo.

“A...a” Dem hai chân Tiêu Kính Nam mở ra tối đa, đổ một lượng lớn trơn tề vào tay, thăm dò xung quanh hậu huyệt, vói vào một ngón tay, nhiều lần ra vào.

Tiêu Kính Nam cảm nhận được phía sau khác thường, dừng động tác bộ lộn, ngơ ngác nhìn chân.

Thang Đông Trì nhích thân thể lại gần, đi vào thêm một ngón tay, vừa trều sáp vừa thưởng thức biểu tình trên mặt của Tiêu Kính Nam.

“Ân...a a! Ân...ngô...” Tiêu Kính Nam cuối cùng phản ứng kịp, vừa xoay thắt lưng vừa tránh né những ngón tay đó, vừa có ý đồ dùng hai tay đi bắt lại cổ tay của Thang Đông Trì.

Thang Đông Trì không có trốn, tay bị bắt lại, như vậy nhìn qua giống như hắn lấy tay chính mình đỉnh vào trong huyệt.

“Lấy...ân.”

Thang Đông Trì một bên trều sáp ngón tay nhanh hơn, vừa cúi đầu liếm liếm hạ thể dâng trào như cũ của Tiêu Kính Nam.

Tiêu Kính Nam rùn rẩy thắt lưng, thở dốc buông lỏng tay.

Thang Đông Trì nhìn hắn há miệng to thở dốc, còn có tay bị cà vạt trói chặt, phiến tình cùng kích thích dị thường.

Ngón tay hung hăng trều sáp vài cái, nhìn Tiêu Kính Nam nhú mi rên rỉ, Thang Đông Trì lấy tiểu đạo cụ bên cạnh.

Nghe nói có chức năng mát xa, hắn là không tòi đi.

Vừa nghĩ vừa đem gậy mát xa hơi lớn trước huyệt khẩu đẩy vào, một chút liền sáp đến cuối, không mấy khó khăn.

Đầu tiên là có tiết tấu sáp vài cái, rồi mới mở công tắc mát xa.

Bất đồng với tiết tấu ngón tay, Tiêu Kính Nam lập tức thất thanh kêu lên, “Ân! Ngô..a...a.a...”

Thang Đông Trì cúi người, cười cười khẽ ngăn chặn cơ thể không ngừng run rẩy của hắn, “lần này, nhất định cho cậu bắn ra.”

Vừa nói vừa tăng nhịp độ của gậy mát xa.

Tiêu Kính Nam khó chịu đến căng cơ bắp cả người, thân thể vẫn không giải phóng được trở nên nóng nẩy, nhưng hắn phát hiện vô luận tránh thế nào, vẫn cứ bị gắt gao không chế.

Hắn theo bản năng bắt lấy lưng Thang Đông Trì thấp giọng rên rỉ, thanh âm có chút nức nở.

“Nha, gấu nhỏ ngốc.” Thang Đông Trì ngẩng đầu hôn hôn bờ môi của hắn, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cái mũi đỏ bừng, “Chưa bắn, chưa được khóc nha.”

Lời tác giả:

Ôn nhu lại phúc hắc Thang BOSS.

(Ngốc hùng: “Này không công bằng...Anh anh anh...”)

(Thang BOSS: “Ân?”)

(Ngốc hùng: *yên lặng hít hít mũi* “không có gì...a... ngô...ân”)

18. Chương 18

Tiêu Kính Nam cơ hồ nức nở đạt cao trào, chân lại không an phận ở trên giường cọ xát.

Thang Đông Trì nhìn hắn mở miệng thở dốc, tháo cà vạt đã bị hắn làm rơi lỏng.

Tiêu Kính Nam nhăn mày, tay lập tức chống hai bên thân thể, ***g ngực cùng bụng đồng thời kịch liệt phập phồng không ngừng.

Cúi đầu hôn hôn khoé miệng ướt át, Thang Đông Trì vươn tay cầm lấy mát xa nhẹ nhàng trườn sát.

Lần này Tiêu Kính Nam phản ứng kịch liệt, ngón chân đều cong lên.

Tiêu Kính Nam hừ hừ mở mắt nhìn Thang Đông Trì, “Khó chịu... Ngô... Biệt lộng...”

Thang Đông Trì nhìn hai mắt Tiêu Kính Nam ngập nước, nghiêng đầu hôn lên môi hắn, càng hôn càng sâu, ma sát càng lúc càng bá đạo.

Hôn sâu mang ám chỉ mãnh liệt khiến Tiêu Kính Nam rất nhanh lại cương, bộ dạng tránh né giãy dụa gợi tình khiến Thang Đông Trì nhìn không được tăng mạnh động tác, cường chế nâng đầu Tiêu Kính Nam lên nghênh đón bờ môi của y, tay kia thì nhẹ ép bờ vai của hắn.

Tiêu Kính Nam bị hôn đến không thở nổi, hai tay bắt đầu đánh lưng Thang Đông Trì nhưng lại không có chút tác dụng nào.

Giữa nụ hôn hé ra tiếng thở dốc ồ ồ hỗn loạn, thân thể ma sát cũng trở nên ngày càng kịch liệt.

Thang Đông Trì cuối cùng buông Tiêu Kính Nam ra, nhìn hắn mạnh mẽ thở dốc, tay chạm tới huyệt khẩu bị gây mát xa càn quấy.

Hắn là có thể rời đi.

Thang Đông Trì cắn vành tai Tiêu Kính Nam, đầu lưỡi chậm rãi liếm vành tai, rút gậy mát xa ra.

“Ân...”

Rên rỉ mang giọng mũi giãy dụa thật sự liêu nhân, Thang Đông Trì để gậy mát xa ướt đầm qua một bên, ôm lấy hai chân Tiêu Kính Nam.

Tuy rằng trên xúc xác không phải tư thế này, nhưng mà...

Thang Đông Trì nhìn nhìn gấu nhỏ ngốc bởi vì say rượu mà ý thức không rõ, chậm rãi áp chế thân thể, đem dục vọng bản thân đã sớm ngẩng đầu thật lâu đẩy mạnh vào trong thân thể hắn.

“Ân...Đừng...” Tiêu Kính Nam vươn tay bắt lấy cánh tay Thang Đông Trì, gương mặt đau khổ, “Tôi buồn ngủ...Ân a...”

Tiến vào dị thường thuận lợi, thân thể đã được bôi trơn chuẩn bị đầy đủ rất dễ dàng tiếp nhận y.

Bên trong thân thể gấu nhỏ ngốc thật nóng, tựa như cảm xúc nóng nảy của hắn.

“Tôi muốn động.” Thang Đông Trì chậm rãi từ từ sáp.

“A...a...a...a...Đừng động...Ngô... xin anh...” Tiêu Kính Nam hai tay không biết làm sao lung tung đẩy người phía trên, “Tôi rất buồn ngủ...a...Ân...”

Một mỗi cực độ cùng hạ thân bị đỉnh lộng rất thống khổ, ý thức bản thân nói thể nào cũng vô dụng, Tiêu Kính Nam cuối cùng nhịn không được khóc lên.

Thang Đông Trì dừng lại động tác, nhìn vẻ mặt uỷ khuất khó chịu của Thang Đông Trì, lặng yên một khắc, vươn tay xoa xoa hai má ướt đầm của hắn.

Đau đầu chết.

Tiêu Kính Nam cong người, ngón tay dùng sức vò đầu hai cái, đột nhiên cảm thấy đùi thực đau.

Ngày hôm qua giống như để không phải cởi quần áo đã uống rất nhiều rượu, còn giống như cùng người khác lên giường.

Tiêu Kính Nam chắc lưỡi, xoay người.

Trên giường cái gì cũng...

Trên giường?

Mạnh mẽ mở to mắt, trước mắt là một mảnh thịt.

Nuốt xuống một hơi nước miếng, trong lòng bắt đầu hỗn loạn, hắn có một dự cảm không tốt lắm.

Tiêu Kính Nam nâng tầm mắt lên—

“Tĩnh?” Thang Đông Trì tay chống đầu nhìn hắn.

“Anh anh...” Tiêu Kính Nam lập tức kích động, sắc nước miếng, ho khan không ngừng.

Ho một cái mới phát hiện không thích hợp, không chỉ riêng đùi, còn có thắt lưng cùng mông.

Chẳng lẽ... Khả năng...

Tiêu Kính Nam không thể tin nhìn Thang Đông Trì, tay không tự giác chạm đến phía sau.

Dinh dính.

Vẫn dính dính.

...Hơn nữa có một chút trướng đau.

“Cậu là của tôi!”

Thang Đông Trì trầm tĩnh tuyên bố, “Ngày hôm qua cậu uống say, bướng bỉnh muốn theo tôi về nhà tiếp tục chơi xúc xắc, nói thua thì cậu sẽ là của tôi.”

Lấy xúc xắc từ trong ngăn kéo đưa tới trước mắt Thang Đông Trì, “tư thế đều do cậu chọn.”

Thang Đông Trì thoáng nhíu mày, mỉm cười tiếp tục nói, “Tôi cũng không có biện pháp.”

Tiêu Kính Nam chính là trừng mắt nhìn Thang Đông Trì, điều này làm cho Thang Đông Trì có chút chột dạ.

Y còn tưởng gấu nhỏ ngốc sẽ như mấy lần trước tức giận nóng nảy, thậm chí còn nóng nảy hơn.

Nghĩ như vậy liền lần thứ hai vươn tay vỗ vỗ hai má gấu nhỏ ngốc: “Này.”

Không phản ứng.

Thang Đông Trì nhìn nhìn, chồm qua hôn lên môi hắn.

“A a a a a a a!”

Tiêu Kính Nam vừa kêu vừa mạnh mẽ đẩy Thang Đông Trì ra, đại não cũng kịp thời hoạt động lại.

Thang Đông Trì phản ứng cực nhanh, sau khi bị đẩy ra liền rất nhanh ngăn chặn Tiêu Kính Nam kêu to, lần thứ hai hôn lên bờ môi của hắn, thật sự đem tiếng gào ngăn ở trong cổ họng.

“Ân...Thả...a...” Câu chữ ái muội không rõ khiến thân thể Thang Đông Trì lại nóng lên.

Tiêu Kính Nam bị hôn đến choáng váng đầu óc, cơ thể vừa đau xót vừa mềm nhũn, cảm giác giác nửa người dưới của Thang Đông Trì chạm vào hắn càng thêm rõ ràng, da đầu bỗng nhiên run lên một trận.

Mặc kệ hôn qua có chuyện gì xảy ra, đó là do ý thức hắn không rõ!

Nhưng hiện tại đầu óc thanh tỉnh, vô luận như thế nào cũng không có khả năng tiếp thu việc nam nhân này cắm vào trong thân thể hắn!

Tuyệt đối không được!

Thang Đông Trì nhiều lần gặm cắn môi dưới Tiêu Kính Nam, chậm rãi buông ra, “Tốt, an tĩnh, rất ngoan!”

“Anh! Phi phi phi!” Tiêu Kính Nam nhiều lần chà môi.

Thang Đông Trì nhú mày làm động tác chó có lên tiếng, từ gối lấy di động ra, “Bảo trì 24 giờ mở máy, tôi sẽ không làm chậm trễ công việc của cậu, yên tâm.”

“Yên tâm cái rắm! Tôi không cần!” Tiêu Kính Nam mới thẳng người một chút, cánh tay chống đỡ thất lưng vài phút đã bắt đầu phát run.

“Tay cậu run rẩy đến lợi hại.”

“Không phải chuyện của anh!” Tiêu Kính Nam vẻ mặt bị phẫn, động động cánh tay, “Nếu anh dám đem chuyện hôm qua nói ra ngoài, tôi liền...”

“Cậu liền như thế nào?” Thang Đông Trì nghiêng ngẫm nhìn hắn, hạ giọng ái muội, “Nói cho người khác biết cậu bị tôi thao đạt đến cao trào?”

“...Anh sẽ không chết tử tế được.”

“...Cảm ơn.”

19. Chương 19

Từ sau khi bị bắt mở điện thoại di động 24 giờ, Tiêu Kính Nam phát hiện mình thường xuyên bị thần kinh nhìn chăm chăm vào nó.

Nhưng trên thực tế sau đó Thang Đông Trì cũng không có gọi điện hoặc là gửi tin nhắn cho hắn.

Đến lúc hắn không thể chịu đựng được việc mình cứ nhìn chăm chăm điện thoại vào ngày thứ ba, hắn bỏ điện thoại kia vào ngăn kéo khoá lại.

Thang Đông Trì nhất định là dùng chiến thuật tâm lý, hai ngày nay cố tình không gọi điện cho hắn, chính là làm cho hắn lúc nào cũng bảo trì trạng thái chờ đợi căng thẳng này.

Quyết tâm không quản nữa, Tiêu Kính Nam ngoại lệ cùng cấp dưới trong công ty đi ăn cơm, cố gắng quên nó đi.

Kết quả, liền thật sự quên đi.

Cho đến tận buổi tối trước khi tan tầm mới nghĩ đến sự tồn tại mãnh liệt của chiếc điện thoại đang nằm trong ngăn kéo kia.

Lấy chìa khoá ra, thời điểm kéo ngăn kéo, Tiêu Kính Nam có cảm giác đang mở hộp Pandora.

Chậm rãi mở ngăn kéo ra, di động vẫn lẳng lặng nằm đó.

Tiêu Kính Nam trong nháy mắt phát hiện đèn flash nhấp nháy.

...Đèn nhấp nháy.

“...” Sau một phút mênh mông lặng yên, Tiêu Kính Nam cười ha ha cầm điện thoại, miệng bất tri bất giác than thở, “Chợt lấp lánh lấp lánh đầy trời đều là ngôi sao” hát linh tinh, cũng không biết có phải một phương pháp giảm áp lực hay gì đó...

Đèn nhấp nháy, cho thấy:

1. Thang Đông Trì đã gọi điện thoại đến.
2. Thang Đông Trì đã nhắn tin đến.
3. Tin nhắn tổng đài.

Tiêu Kính Nam thở ra một hơi, thấy chết không sợ mở khoá điện thoại.

Cái được gọi là tin nhắn tổng đài đương nhiên là...không có xuất hiện.

Xuất hiện chính là tin nhắn Thang Đông Trì.

Thầm động viên chính mình ba lần, Tiêu Kính Nam nhanh chóng mở tin nhắn.

“Hai ngày nay đều ở nơi khác hợp, đồ ăn ở đây không hợp khẩu vị.”

...

Hắn đột nhiên cảm thấy chính mình hai ngày trước vẫn luôn nhìn chăm chú điện thoại là việc vô cùng ngu ngốc.

Tiêu Kính Nam đen mặt chuẩn bị xoá tin nhắn, di động đột nhiên vang lên, khiến hắn sợ hãi, di động từ trên tay trượt xuống.

Bối rối muốn bắt lại điện thoại nhưng không có thành công, nhưng bởi vì trong phòng làm việc trải thảm rất dày, cho nên điện thoại bị rớt xuống đất vẫn như cũ vang không ngừng.

Tiêu Kính Nam xoay người nhặt điện thoại lên, nhìn tên Thang Đông Trì, nhấn phím chấp nhận cuộc gọi.

“Đi dùng cơm.” Thang Đông Trì gọn gàng dứt khoát phân phó nói. “Xe của tôi hiện ở dưới lầu công ty cậu, cho cậu năm phút.”

“Tôi..hôm nay phải tăng ca, hắc hắc, lần sau đi.” Tiêu Kính Nam chậm rãi tới gần cửa sổ trong phòng nhìn xuống, quả nhiên có một chiếc xe nghiêng ngang đứng trước cổng công ty.

“ Ờn?” Thang Đông Trì nhếch khoé miệng, “cậu còn bốn phút.”

“Tôi không phải nói muốn tăng ca sao?” Tiêu Kính Nam quay đầu lại, mặc danh kỳ diệu nói thẳng: “Anh đã nói sẽ không quấy rầy công việc của tôi.”

“Cậu còn ba phút.” Thang Đông Trì không nhanh không chậm nói. “Qua ba phút cậu không xuống dưới, tôi liền đi lên.”

“Anh...”

“Do cậu chọn.”

Không cho Tiêu Kính Nam một cơ hội phản bác, điện thoại nhanh chóng cắt đứt.

Tiêu Kính Nam chăm chú điện thoại dần dần tối đen, nhanh chóng chạy tới khoá cửa phòng làm việc.

Hừ hừ, cho dù là anh lợi hại, tôi khoá cửa anh cũng không vào được đi.

Tiêu Kính Nam trong lòng nhiều ít có chút đắc ý, đi đến ghé sô pha ngồi xuống nghỉ ngơi.

Nhắm mắt lại không đến nửa phút, đột nhiên cúp điện.

Tiêu Kính Nam ngẩn người, thực tự nhiên đứng lên, mượn ngọn đèn ngoài cửa sổ, đi tới mở cửa phòng làm việc.

Một bàn tay duỗi đến trước mặt hắn dùng sức đẩy, Tiêu Kính Nam không nghĩ tới ngoài cửa có người, bị đẩy lao đảo lùi về sau một bước.

Vừa nhấc đầu, vừa thấy được Thang Đông Trì vừa nghe được âm thanh đóng cửa phòng.

“Tôi...Tôi đang muốn xuống dưới a.” Tiêu Kính Nam nhìn mặt Thang Đông Trì nói.

Lại tới nữa lại tới nữa, mặc dù đang cười, nhưng lại khiến hắn có dự cảm bất thường, rồi hắn cảm thấy chính mình thật xui xẻo, rồi lại... Hắn thấy chột dạ.

“Phải không.” Thang Đông Trì đến gần hai bước, “Thật sự?”

“Đương nhiên là thật sự.” Tiêu Kính Nam định lùi về phía sau hai bước, thắt lưng đột nhiên bị ai đó ôm lấy kéo về phía trước.

Thân thể dán thân thể, Tiêu Kính Nam cố gắng ngả đầu về phía sau, xấu hổ cười. “Làm chi, đột nhiên vươn tay, làm tôi sợ hết hồn.”

“Động hay không động cũng doạ được cậu, tôi cảm thấy lá gan của cậu thật lớn đi.”

Thang Đông Trì buộc chặt một bàn tay, nâng tay kia lên sờ sờ cái mũi Tiêu Kính Nam, một chút lại một chút. “Người dám ở trước mặt tôi khoác lác không nhiều lắm, chẳng sợ cậu không xếp thứ nhất cũng phải xếp thứ hai.”

“...Nhất định là hiểu lầm, tôi nói..” Tiêu Kính Nam miễn cưỡng lần thứ hai tạo ra khoảng cách, “Có thể dừng lại tại đây hay...A...”

Môi cắn lên có chút lạnh, Tiêu Kính Nam mở to hai mắt nhìn, đột nhiên bên ngoài môi đau xót.

“Oa!” Hắn gọi một tiếng lập tức bị ngăn chặn, đầu lưỡi bị hút, lồi, kéo nhiều lần, vừa đau vừa ẩm ướt.

Thang Đông Trì buông môi ra, liếm liếm môi Tiêu Kính Nam bị y càn quấy, thản nhiên mỉm cười.

“Chúng ta có mười lăm phút, cậu nghỉ tận dụng thời gian làm cái gì mới tốt?”

Thang Đông Trì cười tủm tỉm che môi Tiêu Kính Nam, đẩy tay hắn ra, vươn tay cọ xát qua lại.

Gấu nhỏ ngực bị đau bộ dáng cũng rất có thú vị.

Nhưng mà y càng thích bộ dạng khoác lác khấn trương khi bị loạn của gấu nhỏ ngực, còn có gấu nhỏ ngực ở trên giường bị lột sạch lớn tiếng thở dốc.

Tay chậm rãi chạm vào dây lưng gấu nhỏ ngực, Thang Đông Trì mỉm cười mở khoá.

Lời tác giả: Gấu nhỏ ngực thân ái, sao cậu không chịu tiếp thu ngoan ngoãn nghe lời đi xuống lầu trước? Đây không phải là chịu thiệt đi, XDDDDD.

(Thang BOSS: A, cậu chịu thiệt sao?)

(Gấu nhỏ ngực tiên sinh xem xét liếc Thang BOSS một cái, chỉ ngón tay: ...Không, không có..)

20. Chương 20

“Chờ, chờ một chút...” Tiêu Kính Nam một cái bắt được cái tay đang sờ soạng dây lưng hắn.

“ Ần.” Thang Đông Trì bảo trì cánh tay bị bắt không động.

“...Chuyện gì cũng từ từ đi.” Tiêu Kính Nam nửa xoay người, tạo ra một chút khoảng cách. “Haha, anh khẳng định mệt mỏi, ngồi trên ghế sa lông một lát, tôi đi lấy cho anh ly nước. Được không?”

Thang Đông Trì nhú mày từ chối cho ý kiến, Tiêu Kính Nam cho rằng đây là đồng ý, liền vui vẻ buông tay Thang Đông Trì ra, xoay người muốn chạy trốn, lại bị Thang Đông Trì một cái bắt được.

“Lại đây.” Thang Đông Trì nắm chặt cổ tay hắn, y ngồi xuống trên ghế salon.

Tiêu Kính Nam bị y kéo đến chỉ có thể khom lưng xuống, cứng ngắc đứng trước mặt y, “Anh không muốn uống nước sao? Cà phê cũng có a... Chỗ này của tôi có cà phê Ý, nếu anh muốn...”

Lực trên cổ tay đột nhiên tăng mạnh, Tiêu Kính Nam, Tiêu Kính Nam giương mắt nhìn lại ánh mắt của Thang Đông Trì.

Thang Đông Trì phía trước mạnh mẽ dùng một chút lực, Tiêu Kính Nam không chế không được vọt hướng về phía trước, giày đá vào giày Thang Đông Trì, bắt đặc dĩ xê dịch qua bên cạnh.

Vào giờ khắc này, chân Thang Đông Trì liền chen vào giữa hai chân hắn.

Tiêu Kính Nam sửng sốt, cũng đã không còn kịp rồi.

Quả nhiên, Thang Đông Trì lại dùng lực thêm một chút, hắn một tay chống lên ghế sofa bên cạnh Thang Đông Trì, lại bởi vì da sofa trơn nên trượt một cái, vì vậy cả người mất trọng tâm ngã lên người Thang Đông Trì.

Thừa cơ hội này, Thang Đông Trì duỗi hai tay ra ôm Tiêu Kính Nam khoá ngồi trên người y.

“Chỉ còn mười phút...”

Khẩu khí Thang Đông Trì không biết vì sao mang nét bất mãn, nhưng trên mặt thuỷ chung bảo trì ý cười.

Tiêu Kính Nam buồn bực nhìn Thang Đông Trì, trên mặt triển khai một nụ cười đứt quãng: “Rồi thì...sao?”

“Cậu cảm thấy mười phút có đủ hay không?” Thang Đông Trì hỏi.

“...Cái gì có đủ hay không?”

Tiêu Kính Nam cúi đầu nhìn Thang Đông Trì, lại bởi vì đầu hắn che khuất ánh sáng từ ngoài cửa sổ, nên không nhìn rõ lắm biểu tình trên mặt y.

“Vậy thử một chút là biết.” Thang Đông Trì một tay giữ thắt lưng Tiêu Kính Nam, một tay sờ soạng bên trong quần áo hắn.

“Không cần đâu!”

Tiêu Kính Nam hoạt động tay chân lùi về sau, nhưng cái tay kia thật giống như dính vào thân thể hắn, bất luận động như thế nào cũng dính trên da của hắn.

Thật ngứa...Ngứa khiến người ta nhịn không được mà xôn xao.

Tiêu Kính Nam vươn tay chống đỡ bả vai Thang Đông Trì, muốn lùi lại, mới vừa động, dây lưng liền lỏng ra, nút quần cũng bị mở, tiếp đến là dây kéo...

“Tốc độ có phải có nhanh hay không.” Tiêu Kính Nam xấu hổ than thở.

“Cậu là đang khích lệ tôi?”

Thang Đông Trì vừa nói vừa đem tiểu đệ đệ của Tiêu Kính Nam từ trong quần ra, chậm rãi bộ lộ ve vuốt, “Còn chưa đến chín phút.”

Tiêu Kính Nam co rút khoé miệng, “...Anh, anh không phải là đang khảo nghiệm sức kéo dài của tôi đi...”

Thang Đông Trì không nói chuyện, bắt đầu chuyên tâm công tác.

Tiêu Kính Nam nhẩn nhện lại không thể ngăn được thân thể phản ứng, chậm rãi cương, mà ánh mắt cũng dần thích nghi ánh sáng ngày càng mờ.

Kính nhờ... Cũng không cần trưng ra mặt than mà đi sờ đệ đệ của người khác a.

Chính là không biết làm sao, phản ứng thân thể so với ngày thường càng thêm phản ứng mãnh liệt.

Cơ bắp bắt đầu không tự giác căng thẳng, ngón tay kia ngẫu nhiên đỉnh qua như là đang tán tỉnh, lại dường như đang trêu chọc dục vọng của hắn, rồi lại ái muội đến khó hiểu.

Nhưng lại không chạm đúng trọng điểm.

“Muốn hôn sao?” Thang Đông Trì đột nhiên mở miệng hỏi.

“Không cần...ân...”

Tay đột nhiên nắm chặt khiến cả người hắn run lên, tiếng rên rỉ nhện hồi lâu liền như thế phát ra.

“Thả lỏng một chút.” Tiêu Kính Nam bắt lấy vai Thang Đông Trì, chịu thua, “Đừng cầm chặt quá...Ừ...a.”

“Ân?” Thang Đông Trì ngẩng đầu nhìn hắn.

Tiêu Kính Nam ứa nước mắt, lưng thẳng tắp, không ngừng gật đầu, “Thật sự thật sự...”

Thang Đông Trì vẫn như cũ ngẩng đầu nhìn hắn.

Tiêu Kính Nam không rõ cho nên, mang vẻ mặt “anh là biến thái” trừng y.

Trùng một lát hắn đột nhiên có chút hiểu...

Hôn môi.

Y là muốn hắn chủ động đi hôn y.

...

Đầu có thể rơi! Máu có thể chảy! Tôn nghiêm không thể cúi đầu!

... Nhưng mà...Đệ đệ bị nắm đau quá a...

Tiêu Kính Nam nghĩ nghĩ, cúi đầu chà chà lên môi Thang Đông Trì.

“Được rồi, hôn rồi... Mau buông tay.” Tiêu Kính Nam cố gắng làm cho khẩu khí bản thân như không thèm quan tâm, lại hoàn toàn ngược lại, tạo ra một giọng điệu gần như ngọt ngào.

Lão thiên! Đây là làm sao...!

“Còn có sáu phút.” Thang Đông Trì nhìn gấu nhỏ gốc của y đỏ mặt, thanh thoi nói.

Tiêu Kính Nam đột nhiên cảm thấy tinh thần chính mình phi thường dẻo dai, thể nhưng không có khốc lớn.

Nhưng lúc này không đạt được mục đích, thể không phải nam nhân... Hắn nghĩ không muốn giống như lần đầu tiên bị bóp cổ đặt lên lan can.

Đương nhiên nếu như bị bóp cổ hôn môi càng không xong.

Vừa nghĩ “tôn nghiêm gì đó cũng không thể ăn cơm cũng không bán được tiền,” vừa cúi đầu xuống.

Liền đụng tới chóp mũi Thang Đông Trì, Tiêu Kính Nam ngừng lại bắt đầu nảy sinh ý tưởng lùi bước.

Tôn nghiêm kia tuy không đáng giá cũng là tôn nghiêm, nếu dễ dàng cúi đầu như thế...

“Ừ...”

Thang Đông Trì thấy hắn do dự, quyết đoán duỗi tay ra ôm cổ hắn kéo xuống, vừa kéo vừa nâng người lên đón.

Môi cùng môi không ngừng ma sát, nhiều lần gặm cắn hôn hôn, buông ra một chút liền lập tức đuổi theo, giống như không cần không khí.

Tiêu Kính Nam bị hôn đến phổi phát nổ, cái tay phía dưới nắm đê đê hấn lại động lên.

Chết tiết!

Trong không gian hít thở không thông, thân thể dị thường mẫn cảm, khi buông lỏng môi ra vẫn cứ cảm thấy có lửa ở trong thân thể đang thiêu đốt.

“Mau một chút nữa...Ân.” Hấn nhẹn không được thúc giục.

Thang Đông Trì cười cười.

Gấu nhỏ ngốc chủ động yêu cầu tư vị rất tốt, kiểm soát được gấu nhỏ ngốc khiến y có loại cảm giác thoải mái đơn thuần.

“Còn có hai phút.” Động tác Thang Đông Trì nhanh hơn, “Cậu cố lên a.”

Tiêu Kính Nam giật giật khoe miệng, thời điểm này nói cái gì hai phút ba phút a a a a!

“Cậu muốn được giúp một chút?”

Thang Đông Trì vói tay vào trong quần áo hấn, tại lưng vuốt ve qua lại, giống như đang an ủi một con mèo đang xù lông.

Mà giờ phút này, trong đầu Tiêu Kính Nam lại hiện lên sự tình say rượu quý dị ngày hôm đó.

Cũng bị đùa như vậy, bị âu yếm, cả người đều nóng lên.

Rõ ràng là sự tình mất thể diện như vậy, bây giờ nghĩ lại càng có cảm giác, hạ thân cũng nóng lên.

“Tạo hình rất đẹp.” Thang Đông Trì nói vừa kéo cổ hấn xuống, hôn lên bờ môi của hấn, liếm liếm vành tai hấn.

“Ân...A!” Dưới âu yếm, không tự giác thẳng thắt lưng phối hợp với tiết tấu bộ lộ của Thang Đông Trì.

Trong nháy mắt bắn ra, đèn lại bật sáng.

Tiêu Kính Nam lập tức nhảy dựng lên, nhuyển chân đánh giá chính mình một lần nữa cùng văn phòng đã sáng sủa, sau đó đem tầm mắt nhìn Thang Đông Trì, trên mặt lộ vẻ chán ghét.

Hấn cứng miệng, vẻ mặt xúc động phần nộ nhưng lại không biết nói gì, một khác cuối cùng như vậy thật giống cảm giác cùng người yêu làm tình.

Bọn họ như vậy rốt cuộc là quan hệ gì?

Lặng yên một khắc, Thang Đông Trì ho khan một tiếng hướng cái địa phương kia chỉ chỉ: “Cậu thật sự không cần đem nó bỏ lại vào quần sao?”

Lời tác giả: Lần thứ hai gấu nhỏ ngốc tại nơi tĩnh mịch dất chim đi dạo trước mặt Thang BOSS. Phốc hahaa XD DDDDD.

Bằng: Sẽ còn rất nhiều lần gấu nhỏ dất chim đi dạo trước mặt Thang BOSS =))) Thỉnh thoảng mấy lời tác giả cũng hài hài, ta bỏ vào cho vui =))

21. Chương 21

Tiêu Kính Nam mặt đỏ quay lưng lại, kéo quần lên, cầm hai tờ khăn giấy trên bàn lau khô, chỉnh chu lại quần.

“Dem giấy qua đây, bắn đây tay tôi nè.” Thang Đông Trì vẫn như cũ ngồi trên ghế salon, quơ tay ra lệnh.

Vì vậy Tiêu Kính Nam giống như chăm sóc người thân trước lúc lâm chung, cầm lấy hộp giấy phóng tới trước mặt Thang Đông Trì.

“Cám ơn.” Thang Đông Trì rút ra vài tờ giấy lau khô, lại xoa xoa trên người một chút.

May mà bắn ở trên áo sơ mi, chỉ cần cài nút áo khoác lại là có thể che được.

Thang Đông Trì tùy tiện đem khăn giấy ném vào thùng rác, “Đi thôi tay súng, chúng ta đi ăn cơm.”

Lăn mẹ anh tay súng—

“A.” Tiêu Kính Nam theo phía sau đi ra ngoài.

Thiệt, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt...Tuấn kiệt!

Từ thang máy một đường đi xuống, khi ra đại sảnh, Tiêu Kính Nam cúi đầu nhìn thấy bảng thông báo dựng thẳng trước cửa thang máy. “Buổi tối sáu rưỡi, công ty tiến hành kiểm tra mạch điện, mười lăm phút sau sẽ khôi phục cung cấp điện, nếu có bất tiện xin thứ lỗi.”

...

Đồ vật khiêu khích đặt ở vị trí rõ ràng như vậy, tại sao giữa trưa lúc ăn cơm hán không để ý?!!

Hơn nữa... Tại sao bọn họ phải cùng ăn cơm với nhau???

Dù sao chỉ cần đụng vào Thang Đông Trì liền không gặp chuyện tốt, mặc kệ là ăn cơm hay làm gì.

Chính là lần này Tiêu Kính Nam có chuyện ngoài ý muốn.

Bọn họ vừa ngồi xuống chỗ, liền có mỹ nữ tiến lại chào hỏi.

Vốn đây là việc khiến Tiêu Kính Nam thập phần khoái trá, nhưng đối tượng người ta chào hỏi không phải là hán, mà là Thang Đông Trì ngồi đối diện.

Nhưng càng khiến Tiêu Kính Nam cảm thấy không thoải mái chính là, tại sao hán lại cảm thấy không thoải mái.

Nhìn thoáng qua hai người đã xem hán thành không khí, hán có ý tưởng trực tiếp đứng lên bỏ cửa chạy lấy người.

Vừa lúc đó, có cơ hội hồi sinh!

“Hi, Anna, đã lâu không gặp.” Tiêu Kính Nam hướng cô gái từ cửa nhà hàng đi vào chào hỏi.

Hán biết Anna luôn có ý tứ với hán, vốn dĩ hán không có để ý, nhưng là hôm nay, đặc biệt là hiện tại, phải để ý!

“A, đã lâu không gặp.” Quả nhiên cô gái rất nhiệt tình vẫy tay liền đi tới, Tiêu Kính Nam nhất thời trên mặt toả sáng, hai mắt hữu thần sáng ngời.

Tuỳ ý hàn huyên hai ba câu, Tiêu Kính Nam kéo tay đối phương, “Em hẹn ai sao? Nếu không cùng ngồi đi.”

Cô gái còn muốn rụt rè một chút, chợt nghe thấy có người lạnh lùng ném một câu: “Không được.”

Âm lượng không lớn, thậm chí nho nhỏ lễ độ, nhưng lại có loại áp bách vô pháp xem nhẹ.

Tiêu Kính Nam nhất thời trên mặt xấu hổ, khoé miệng tươi cười.

“Ngại ngần, kỳ thật tôi cùng Tiêu tiên sinh có chuyện muốn nói, không thể cùng tiểu thư mỹ lệ ăn tối thật tiếc nuối, hi vọng cô sẽ không để ý, lần sau nhất định mời cô cùng ăn.” Thang Đông Trì nói xong nhìn nhìn mỹ nhân bên cạnh: “Chúng ta lần sau tán gẫu?”

Hai cô gái không phải người không biết chùng mực, nhìn nhìn Thang Đông Trì lễ phép mỉm cười đứng lên: “Tôi thực vinh hạnh, vậy không làm phiền hai vị.”

Cô gái hướng Thang Đông Trì gật gật đầu, lại hướng Tiêu Kính Nam phát phát tay, bước nhanh đi.

“Cậu không vui?” Chờ người đi xa, Thang Đông Trì hỏi.

“Không có.” Thang Đông Trì cúi đầu rầu rĩ trả lời một tiếng, uống ngụm trà.

“Lát nữa tặng quà cho cậu.” Thang Đông Trì nhếch môi cười nói.

“À?” Tiêu Kính Nam cơ hồ lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên cùng bộ dáng chờ mong, chống lại tầm mắt Thang Đông Trì không hề khách khí, “Đồ vật gì vậy?”

“Vật rất giống cậu.” Thang Đông Trì vươn hai ngón tay, búng lên cái trán gấu nhỏ ngốc.

“Thiết~” chẳng hề để ý hừ một tiếng, Tiêu Kính Nam sờ cái trán đỏ bừng, “biến thái.”

Nhưng không biết tại sao, trong lòng ần ần, sinh ra cảm giác mừng thầm.

Khả năng vừa rồi hẳn chỉ không hi vọng hảo khí đối xử với mỹ nữ liền bị cái biến thái này phá hư đi.

Có ý nghĩ “ta thật sự là một người có tinh thần trọng nghĩa” như vậy, bữa cơm này Tiêu Kính Nam ăn dị thường sảng khoái.

Hơn nữa Thang Đông Trì còn gọi món lẩu gà Thái và thịt bò bít tết hẳn thích ăn nhất, hắc hắc.

Một bữa cơm cùng Thang Đông Trì vừa ăn vừa nói chuyện, thế nhưng thật nhẹ nhàng, Tiêu Kính Nam chính mình cũng thấy có chút không hiểu làm sao.

Chờ đến lúc ăn no, Tiêu Kính Nam mới phát hiện mình bất tri bất giác so với bình thường ăn rất nhiều.

Ở trên xe Thang Đông Trì sờ bụng, một đường thuận lợi chạy đến trước cửa nhà hắn.

Thang Đông Trì muốn hắn ở trong xe chờ một chút, đi đến phía sau xe lấy quà.

Tiêu Kính Nam nhin không được quay quay đầu nhìn lại, mặt dán lên cửa kính thủy tinh, cái gì đều thấy không rõ.

Cho đến khi cửa xe mở ra, một đồ vật lông xù tiến vào.

Tiêu Kính Nam đầu tiên lùi lại một chút, chờ sau khi thấy rõ đồ vật, nhất thời kinh ngạc.

“Tôi không phải con gái, tặng đồ này làm chi!!”

Thang Đông Trì hai tay ôm gấu Teddy ngồi vào trong xe, đem đồ vật để trước mặt hắn, “Không thấy rất giống cậu sao?”

“Cút đi! Chỗ nào giống?”

Thang Đông Trì đem gấu Teddy nhét cứng vào trong tay Tiêu Kính Nam, rồi mới đồng thời ôm Tiêu Kính Nam cùng gấu Teddy vào lòng.

Không nói hai lời liền hôn lên.

“Đi ngủ sớm một chút.” Thang Đông Trì hạ kính xe xuống, đối với Tiêu Kính Nam đang ôm gấu ngốc bên ngoài nói.

Cửa sổ xe chậm rãi nâng lên, chiếc xe ly khai tầm mắt Tiêu Kính Nam.

Đứng một hồi lâu—

“Cái gì a! Kháo!” Tiêu Kính Nam duỗi hai tay ra đem con gấu ngốc kia đối diện chính mình.

“Bệnh thần kinh!”

Vừa nói vừa giơ tay lên—

Vẫn là, ít nhất con gấu Teddy ngốc này vô tội.

Tiêu Kính Nam đùa nghịch gấu hai cái, mặc danh kỳ diệu mỉm cười, xoay người vào cửa.

Đại khái là cảm thấy gấu ngốc này chơi cũng vui đi.

Lời tác giả:

Tay súng gấu nhỏ ngốc ôm gấu nhỏ ngốc gấu nhỏ ngốc...XDDDD

(Gấu ngốc tiên sinh: Từ sau khi gặp được hần ta luôn luôn xui xẻo...)

(Thang BOSS nhướng mày: nói rõ ràng, “hần” là ai?)

(Gấu ngốc tiên sinh nội tâm lảm nhảm:.. Có thể nói sao, có thể nói sao... Không thể nói đi Q_Q biết rõ còn hỏi, thật chán ghét...)

Bằng: Ai tặng mình con Teddy kia *chỉ chỉ lên*, mình iêu liền, hieu~ hieu~

22. Chương 22

Kể từ ngày đó, Teddy bảo bảo bắt đầu cư trú tại nhà Tiêu Kính Nam.

Thang Đông Trì ngẫu nhiên sẽ gọi điện thoại đến quấy rầy hần, nhưng cũng không làm ra sự tình nào khiến hần khó nhẫn nhịn.

Thậm chí là đôi khi ở cùng một chỗ, một ít hành động của Thang Đông Trì khiến hần cảm thấy thật chu đáo.

Cho nên chậm rãi, cảnh giác của hần đối với Thang Đông Trì so với trước kia nhỏ đi rất nhiều.

Nhưng mà, cảnh giác với Thang Đông Trì, làm sao có thể như vậy giảm nhẹ được?

“Có thể... không xem cái này hay không?”

Tiêu Kính Nam nhắm mắt theo bản năng đem chân lùi lại vào trong, gót chân cơ hồ đụng vào trên bắp đùi mình.

“Lúc này mưa sao cậu không nói vậy.” Thang Đông Trì cầm ly nước uống một ngụm, tầm mắt dịch từ màn hình, nhìn Tiêu Kính Nam, “tôi nghĩ cậu thích xem.”

Tiêu Kính Nam cắn răng nanh.

Đó là bởi vì những bộ phim còn lại hần đã xem qua hết rồi.

Hơn nữa phim kinh dị này cũng chẳng có cái tên kinh dị, trên bìa cũng không có hình ảnh khủng bố gì cả, ai biết được là phim kinh dị a.

“Bây giờ đừng xem nữa...” Tiêu Kính Nam sắp lùi sát bên trong sofa, mở mắt nhìn trần nhà, “bằng không mở đèn đi.”

“Xem phim sao có thể mở đèn được.” Thang Đông Trì nhìn qua Tiêu Kính Nam, “Tôi cho cậu biết, xem phim một nửa rất khó chịu, xem hết đi nào.”

“Bằng không tôi về trước cũng được.” Tiêu Kính Nam ngẩng đầu nhìn Thang Đông Trì, chậm rãi vươn chân ra.

“Xem một nửa càng dọa người, xem hết thì không đáng sợ nữa.” Thang Đông Trì vỗ vỗ đôi chân hần, “Đừng nhích tới nhích lui.”

“...Tôi cảm thấy xem xong là hết về nhà được.” Tiêu Kính Nam nhìn chăm chú TV, trên màn hình chiếu cảnh đối diện WC, trong lúc hần chưa chuẩn bị tâm lý chút nào, một đôi mắt đáng sợ đột nhiên xuất hiện.

“A~~!!” Da đầu một trận run lên, thân thể cơ hồ giật nảy lên, thật mạnh đánh vào trên lưng sofa.

Muốn đem tầm mắt dời đi, nhưng không biết do quá sợ hay thế nào, ngược lại mắt vẫn gắt gao nhìn chăm chú TV không động đậy.

“Sợ thành như vậy sao?”

Thang Đông Trì vươn tay bắt lấy tay Tiêu Kính Nam, Tiêu Kính Nam phản xạ tính đánh ra, một bàn tay thật mạnh vỗ vào trên tay Thang Đông Trì.

“Ba.” Một tiếng đặc biệt vang dội.

Tiếng vang dội này khiến Tiêu Kính Nam ngẩng người, môi run lên, nửa ngày lắp bắp nói, “Nếu anh cũng biến thành quỷ kia...”

Thang Đông Trì nhú mày, “Vậy cậu cảm thấy bây giờ tôi là cái gì? Ân?”

“..Ha haa....A

!” Tiêu Kính Nam vừa mới cửa đáp một nửa đã bị một tiếng thét chói tai trong Tv dọa sợ đến mức đồng thời kêu lên.

“Không nên không nên, không xem, anh xem đi, tôi đi về trước.”

Tiêu Kính Nam run rẩy tay chân đứng ở trên ghế salon đi xuống, hai chân mới chạm đất, đã bị Thang Đông Trì nhéo một cái.

Cũng không biết có phải do chưa đủ thăng bằng, một chân uốn éo, đầu gối chân kia của Tiêu Kính Nam ngã xuống đất, vội vàng một tay giữ chặt đầu gối Thang Đông Trì.

Thang Đông Trì giữ chặt cánh tay hắn, xoay người hắn lại đối diện y, hai tay ôm đầu hắn một đường hôn xuống.

Gấu nhỏ ngốc thật sự bị phim dọa, miệng cũng lạnh đi.

Thang Đông Trì buồn cười liếm hàm răng của hắn, cuốn lấy đầu lưỡi hắn kịch liệt dây dưa hút, giúp nó nóng lên.

Tiêu Kính Nam hai tay nâng lên bắt lấy tay Thang Đông Trì, phát ra “ư ư” âm thanh.

Thang Đông Trì không dừng lại, ngược lại thuận thế liền từ salon áp xuống, đem Tiêu Kính Nam ép chặt trên thảm, nắm chặt tay hắn tiếp tục hôn.

Tiêu Kính Nam bị hôn thành linh không kịp phản ứng, mở to mắt nhìn về phía trước lại lập tức giây dụa kịch liệt.

Thang Đông Trì ngẩng đầu lên nhìn theo tầm mắt Tiêu Kính Nam, có thể thấy được nữ quỷ tóc dài đang cười lạnh, cầm điều khiển từ xa, tắt TV.

Trong phòng nháy mắt anh tỉnh lại, Tiêu Kính Nam thở dốc trở nên phá lệ đột ngột cùng phiến tình.

“Cậu là đang hấp dẫn tôi đi.” Thang Đông Trì cười nhẹ cắn chóp mũi gấu nhỏ ngốc, nhìn hắn bộ dáng mở mắt chọi gà trong lòng rất buồn cười.

“Làm sao có khả năng... Anh đứng lên đi.”

Tiêu Kính Nam thử tránh hai cái, răng nanh Thang Đông Trì còn cố tình cắn thật nhanh, cái mũi bị răng nanh cọ hai cái rất nhanh liền nóng lên, có chút đỏ.

“Trước anh buông tôi ra...Tôi không thể động.” Tiêu Kính Nam nhắm mi nói, biểu tình kia thập phần buồn cười.

“Có thể.”

Thang Đông Trì nhả ra, thuận một đường hôn từ cằm xuống hầu kết, nhẹ hút một hơi, tiếp tục xuống gặm cắn xương quai xanh, tay nhẹ nhàng cởi bỏ nút áo sơ mi, đầu ngón tay lướt qua làn da, mang tiết tấu tình sắc.

Hạ thân không ngừng ma sát, hai người có chút bị châm lửa.

Tiêu Kính Nam bị sờ có chút hứng khởi, rồi lại cảm thấy chuyện này không thích hợp.

Thang Đông Trì cố tình không cho hắn thời gian tự hỏi, cởi quần áo hắn.

“Kỳ thật...Tôi cảm thấy...A! Đừng có cần!”

Tiêu Kính Nam hít vào một hơi, bụng hơi hơi phập phồng, rồi lại theo bản năng ưỡn ngực thẳng.

“Cần đứng lên mới vui.” Thang Đông Trì trả lời như vậy, ngón tay nhẹ nhàng nắm hai điểm trước ngực, rồi lại liếm liếm.

“Ân...Đừng đụng nơi đó...” Tiêu Kính Nam xấu hổ trốn môi Thang Đông Trì.

“Như vậy...Cậu muốn đụng nơi nào?” Thang Đông Trì đưa tay đến phía trước, đến bộ vị cách một lớp quần. “Nơi này?”

“Không...Không phải...” Tiêu Kính Nam nghếch mặt trả lời.

“Như vậy rốt cuộc là chỗ nào?” Thang Đông Trì vừa nói vừa kéo áo sơ mi ra, cởi bỏ thắt lưng da của hắn.

“Tôi là muốn nói...Cái kia...”

“Cái gì?”

Tiêu Kính Nam cuối cùng nhịn không nổi, trên mặt đỏ bừng.

“Tôi là muốn nói...Tôi muốn đi vệ sinh, nhịn không nổi.” Dem tầm mắt chuyển hướng nhà vệ sinh cách đó không xa, “Anh mau đứng lên a! Tôi nhịn không nổi...!”

Vừa rồi bởi vì xem phim sợ hãi, hắn uống rất nhiều nước ấm, vừa bị Thang Đông Trì như thế mà đè xuống...

“A?” Thang Đông Trì sờ sờ bộ vị cứng rắn của hắn.

“Nhanh lên. Mau đứng lên a!” Tiêu Kính Nam nhăn mặt động thân thể, hốc mắt có chút ướt... “Đừng có sờ soạng nữa, muốn tè ra quần rồi nè!!!” (Chết cười mất =)))

Thang Đông Trì nhìn hai mắt gấu nhỏ ngốc đỏ bừng, sờ sờ bụng hắn, bắt đắc dĩ nâng thân thể lên, nhìn gấu nhỏ ngốc hắn nhanh chóng đè quần nhanh như chớp chạy vào nhà vệ sinh, cửa cũng chưa đóng liền giải quyết ngay.

Tiếng nước kích liệt kia khiến y nhịn không được bật cười ra tiếng.

Bất quá... Thật đúng là không xong a, lần đầu tiên đụng phải chuyện như thế.

Làm được một nửa thế nhưng lại nói muốn đi vệ sinh.

Không hổ là gấu nhỏ ngốc.

Lời tác giả:

Mất chọi gà gấu nhỏ ngốc tiên sinh XD

(Gấu nhỏ ngốc tiên sinh lí nhí lí nhí: Anh biến thái a, không cho người ta đi vệ sinh Q_Q)

(Thang BOSS mỉm cười: ... Biến cái gì? Nói lớn nghe)

(Gấu ngốc tiên sinh: Biến...biến ma thuật a, hahahaha orz)

(Gấu Teddy: Phốc...=))))))

23. Chương 23

Lúc Tiêu Kính Nam về mặt thoải mái đi từ WC ra, đã thấy TV một lần nữa bật mở, Thang Đông Trì đang ngồi trên ghế salon.

Vừa quay đầu lại, Tiêu Kính Nam nhìn thấy hình ảnh trong TV, một “bóng dáng màu trắng” trong WC.

Rồi hắn theo bản năng hít một hơi, quay đầu nhìn lại WC hắn vừa đi ra, trong nháy mắt hết hồn.

“Àn... Tôi đi trước.”

Hắn vốn là muốn nói: “Anh sao lại còn xem phim này,” nhưng sau đó lại nghĩ đến bọn họ vừa rồi tứ chi ma xát thân hôn, cũng không phải việc gì đáng lo... Nhưng cũng không thể hoàn toàn làm ngơ.

Sau khi nói xong bốn chữ này, ánh mắt Thang Đông Trì khó hiểu khiến hắn xấu hổ.

“Tôi đưa cậu về.” Thang Đông Trì lần thứ hai tắt TV, cởi khoá tay áo sơ mi, kéo lên trên, “Đi thôi.”

“A..” Tiêu Kính Nam có chút trì độn ứng thanh, cầm áo khoác lên.

“Hử, cậu không nguyện ý sao?” Thang Đông Trì vừa nói vừa cầm chìa khoá xe lên, mở cửa phòng.

“Mới không có.” Tiêu Kính Nam lập tức lạnh mặt đi nhanh qua Thang Đông Trì ra khỏi phòng.

Thang Đông Trì đóng cửa không nhanh không chậm, đi theo phía sau hắn.

“Cài dây an toàn vào.” Sau khi ngồi vào chỗ mình trên xe, Thang Đông Trì nhắc nhở.

“Thiết, không cần anh nhắc nhở.” Tiêu Kính Nam chẳng hề để ý dùng sức “ba” một tiếng, kéo dây an toàn xuống.

Đối với chiếc xe này, hắn một chút hảo cảm cũng không có.

Nhớ rõ khi đó Thang Đông Trì mang theo bảo tiêu từ trên xe này xuống đập phá xe hắn.

Ngẫm lại liền tức giận.

Thang Đông Trì từ gương chiếu hậu nhìn biểu tình trên mặt hắn liên tục thay đổi, khoé miệng cong lên không lên tiếng.

Tiêu Kính Nam càng suy nghĩ càng cảm thấy bức mình, vì vậy hạ cửa kính xe một chút.

Đêm tháng mười một không khí có chút lạnh, gió thổi vào khiến hắn không nhịn được mà rụt bả vai, nhưng vừa nghĩ tới Thang Đông Trì ngồi bên cạnh, lập tức thẳng ngực liếc nam nhân kia một cái, phát hiện y chỉ mặc một áo sơ mi đi ra ngoài.

“Gió lớn thật.” Như là cho mình một lý do để đóng cửa sổ, hắn lẩm bẩm một câu, Tiêu Kính Nam vươn tay hạ kính.

“Ừ.”

Thang Đông Trì thuận miệng đáp một câu, vừa dứt lời chợt nghe thấy Tiêu Kính Nam đột nhiên hô to: “Dừng xe.”

Cơ hồ ngay lập tức, y liền phanh xe lại.

May mắn đây là đường nhỏ không có nhiều xe, nếu không xác định đuôi xe sẽ bị xe phía sau tông bay.

Âm thanh chói tai rơi vào màng nhĩ, Tiêu Kính Nam tháo dây an toàn, mở cửa chạy xuống xe.

“Xảy ra chuyện gì?” Thang Đông Trì hạ cửa kính xuống, ló đầu ra hỏi.

Tiêu Kính Nam ngồi chồm hổm phía trước xe, tựa hồ đang nhìn đồ vật dưới xe, vừa nhìn vừa hét: “Anh chậm rãi lùi xe lại, càng chậm càng tốt.”

Thang Đông Trì không rõ, nhưng cũng chậm rãi lùi xe.

“Lùi nữa, lùi nữa... Dừng lại!” Tiêu Kính Nam hét lên sau khi vươn tay chộp được đồ vật, Thang Đông Trì ngẩn người liền thấy đồ vật trong tay Tiêu Kính Nam giương móng vuốt cào hấn một chút, y giật mình, chậm chậm hai bước vội vàng mở cửa xe.

Lần này đến lượt Thang Đông Trì mở to hai mắt nhìn, nhìn vật nhỏ nằm trong cái hộp vật phẩm hướng hai người nhìn nhìn.

“Tiểu gia khoả rất dữ, cào ta một cái.” Tiêu Kính Nam nhìn bàn tay, trầy da, “Phiền toái, phải đi bệnh viện tiêm một cái.”

Mà tiểu gia khoả kia tựa hồ là sợ hãi, chỉ biết ngồi xồm trong hộp vuông xù lông ngẩng đầu kêu “meo meo,” một tiếng lại một tiếng.

“Ai vẽ cậu bắt nó.” Thang Đông Trì nghiêng đầu liếc vật nhỏ một cái, dính đầy bụi, lông mao cũng dính cả vào nhau.

“Trời tối như thế, nó ngồi xồm giữa đường như vậy, rất dễ bị xe đè chết”, Tiêu Kính Nam cũng nghiêng đầu nhìn vật nhỏ, “Thôi, tiêm một cái thì tiêm một cái, cũng không phải quá phiền toái.”

Nói liền vươn tay sờ đầu của nó, thấy vật nhỏ muốn há mồm, lập tức giật tay lại, rất nhanh vỗ vỗ đầu nó, “Dữ như thế a, haha.”

Tiểu gia khoả kêu kêu đại khái là mệt, cuộn tròn trong hộp vuông ngủ gà ngủ gật, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn Tiêu Kính Nam rồi lại cúi đầu.

Thang Đông Trì đứng trước đèn đỏ nhìn nhìn Tiêu Kính Nam ngồi bên cạnh cũng bắt đầu ngủ gà ngủ gật, bất đắc dĩ sờ sờ cái trán.

Đến bệnh viện tiêm thuốc, rồi đến phòng khám thú y kiểm tra vật nhỏ xong thì cũng đã quá nửa đêm rồi.

Tiêu Kính Nam còn đặc biệt đi mua giỏ ngủ cho mèo, cái đệm cùng sữa bột, còn có một ít đồ vật loạn thất bát tao khác.

Thời điểm đem vật nhỏ về nhà, hai người ngược lại đã có chút mệt.

Tiêu Kính Nam ôm vật nhỏ xuống xe, sau khi đóng cửa xe lại khom người xuống hướng trong xe nhìn nhìn, “Anh chờ một chút.”

Nói xong liền để đồ vật xuống đất, thuận tay cởi áo khoác từ cửa sổ xe nhét vào, trên mặt có chút không được tự nhiên, “Cho anh mặc, dù sao tôi cũng đã về nhà rồi.”

Thang Đông Trì nắm áo khoác nhìn nhìn, cởi dây an toàn ra thuận tay mặc áo khoác vào, kéo gài kín cổ, “Cảm ơn.”

“A, không khách khí.” Vừa nói vừa rụt vai, cầm đồ vật lên, “Đi đây.”

“Tuỳ ý cậu.”

“Àn.” Tiêu Kính Nam gật gật đầu, xoay người ôm đồ vật một đường đi chậm vào cửa nhà.

Chần chờ trong chốc lát, Thang Đông Trì khởi động xe.

Cái này hảo, gấu nhỏ ngốc nuôi mèo nhỏ ngốc.

Tốt đi...Có thể ngày nào đó y sẽ thấy được bộ dáng gấu nhỏ ngốc đút sữa cho mèo nhỏ ngốc.

Tưởng tượng đáng yêu khiến Thang Đông Trì cong khoé miệng, lắc lắc đầu.

Đây coi như cũng là một việc thú vị đi.

Chính là trong lòng y với gấu nhỏ ngốc càng ngày càng nhiều chờ mong vô pháp khống chế...Khiến y dần dần có chút không biết làm thế nào.

Tựa hồ không biết từ bao giờ đã nhiều như vậy.

Sau đó—

Càng ngày càng nhiều, càng ngày càng mỹ mãn.

Lời tác giả: Gấu nhỏ ngốc nuôi mèo nhỏ ngốc.

(Gấu ngốc tiên sinh: hắc hắc hắc)

(Thang BOSS: ...)

(Mèo con: Kháng nghị! Ta mới không ngu ngốc!)

24. Chương 24

Hai ngày gần đây Thang Đông Trì luôn luôn suy nghĩ từ bao giờ y đã thích gấu nhỏ ngốc.

Nhớ rõ thời điểm bọn họ lần đầu gặp mặt, y rõ ràng rất chán ghét người này.

Tuy nói đập phá xe hân cũng là một ý tưởng xúc động nhất thời, hơn nữa tâm tình y khi đó rất phiền toái, chờ phá xe hân xong sau đó hỏi rõ sự tình thì trong lòng cũng có chút hiểu rõ.

Chính là y vẫn không thích nổi người này, cho đến ngày đó ở ôn tuyền lần thứ hai gặp mặt, cảm giác không quen nhìn cùng không thích vẫn cứ bành trướng.

Nhưng có khi một mình yên tĩnh, y lại cảm thấy loại cảm xúc này có thể là ghen tị.

Y không thích những hài tử vừa sinh ra đã có được tiền tài mọi thứ, những thứ y đoạt được từ trước đến nay đều do bản thân cố gắng đến cùng.

Chẳng qua gấu nhỏ ngốc cái miệng thật thối này xui xẻo rơi vào trong tay y thôi.

Sau đó thì sao.

Y phát hiện những lúc buồn bực đi tìm người này đùa cũng rất thú vị, chỉ nhìn bộ dáng của hân còn buồn bực hơn cả mình, tâm tình sẽ khá lên rất nhiều.

Làm việc với người có tâm trạng tốt luôn là một việc thập phần vui vẻ, cho nên y bắt đầu đi đùa gấu ngốc nhỏ này, đùa đùa rồi lại chậm rãi để cảm xúc len lỏi vào, chậm rãi thay đổi hương vị.

Cũng giống như bắt cần cho kem vào cà phê đắng, nhưng mà dù một chút, cũng đủ làm cho cà phê biến sắc biến vị.

Tuỳ ý đùa một chút, từ vốn là đùa lại trở nên tưởng niệm, lại từ tưởng niệm đến càng nhiều xúc cảm khác.

Gấu nhỏ ngốc tựa hồ như thể một đường lắc lắc lắc lắc, tiến tiến lui lui tiêu sái đến bên cạnh y, mà hân hồn nhiên không có phát giác cái gì không thích hợp, thậm chí y còn có ý tưởng sẽ để hân luôn ở cạnh mình như thế.

Nhưng mỗi lần ý tưởng này loé lên sẽ bị lý trí y mạnh mẽ dập tắt, nhưng mà vài phút sau lại giẫm lên vết xe đổ mà gửi tin nhắn hay gọi điện thoại cho gấu nhỏ ngốc kia.

Tình cảm rung động cùng xúc cảm thân thể hoà lại với nhau trở nên ngày càng phức tạp.

Mỗi lần gấu nhỏ ngốc kia giãy giụa muốn từ bên người mình nhảy ra, y sẽ có một chút cảm xúc kỳ quái.

Ôm vào trong ngực rất ấm áp, mất đi cảm xúc ấy, sẽ có điểm hụt hẫng.

Tiêu Kính Nam trải qua hai ngày cuối tuần an bình, nhưng trong lòng không có thoải mái như trước, hân cho rằng Thang Đông Trì không đến tìm hân, hân hân sẽ nhẹ nhàng, lại không nghĩ tình huống lại như vậy.

Mèo con bị hấn nhặt về kia nghiễm nhiên trở thành chủ nhân của phòng Tiêu Kính Nam, mỗi lần hấn trở về liền thấy nó ở trên giường hấn kiêu ngạo dạo bước, thấy hấn trở về sẽ đi tới cọ hấn hai cái, rồi mới cắn ống quần hấn.

Tiêu Kính Nam đối phó mèo con ngốc nghếch kia thật sự là không có sức chống cự, ví dụ như nó rất thích con gấu Teddy đặt ở đầu giường hấn.

Có mấy lần trở về, hấn đều thấy mèo con nằm ngủ trên đùi Teddy, thân thể nhỏ bé co co trên thân thể Teddy.

Mà gấu ngốc kia vẫn cứ hề hề cười, mặc dù mèo con tiểu lên người nó, Teddy ngốc vẫn cứ hề hề cười.

Tiêu Kính Nam nóng nảy bất đắc dĩ đem gấu ném vào máy giặt quần áo tẩy sạch hai lần.

Cuối cùng vào lần thứ ba, hấn bùng nổ như núi lửa, trực tiếp xách mèo con lên ném ra ngoài cửa phòng.

Tiêu gia khoả kia chạy bên ngoài cửa “meo meo” kêu, âm thanh nghe thật đáng thương.

Tiêu Kính Nam đứng bên cửa sổ, nhìn gấu Teddy bị hai cái mỏ vịt kẹp treo trên dây, gió thổi đung đưa đung đưa.

Lặng yên một lúc lâu, đột nhiên cảm thấy, “Đúng vậy, con gấu này là tên biến thái kia tặng, mèo con tiểu lên nó là thay hấn báo thù,” nghĩ rồi rất nhanh mở cửa ra, vật nhỏ lập tức nhảy vào, hai ba lần nhảy lên bàn làm việc của hấn, ngồi nhìn hấn.

“Cào đi cào đi.” Hấn bắt đầu tận lực giáo huấn tư tưởng này cho mèo con, cũng thường ôm nó đặt lên người Teddy.

Chính là vật nhỏ kia leo lên giường hấn cũng không có tiểu lên người Teddy nữa.

Tiêu Kính Nam nhụt chí.

Con mèo ngốc này, một chút cũng không hiểu tâm tư chủ nhân.

Nhưng hấn cũng không rõ tâm tư của mình, nếu chán ghét, ném đi không phải sẽ tốt hơn sao?

Tại sao còn tìm một cách bất đắc dĩ khác.

Ôm cảm xúc phức tạp như vậy, Tiêu Kính Nam trong buổi họp công ty nghe được một tin tức phi thường không tốt.

Tài chính công ty có vấn đề.

Có một công ty hợp tác cùng bọn họ thiếu rất nhiều phí chuyên chở, hiện tại người chịu trách nhiệm cũng không biết chạy đi nơi nào, người trong công ty hấn, lão bà của hấn cũng không rõ ràng.

Tại thời điểm mọi người hoảng sợ, cha Tiêu Kính Nam, Tiêu Phân Nghĩa quyết định đem công ty bán đi.

Đối tượng để bán cũng giống bọn họ, có quan hệ hợp tác với Thang Đông Trì.

Mà chuyện tối không xong chính là, Tiêu Phân Nghĩa nói cho hấn biết mọi chuyện từ đầu tới cuối có khả năng đều là kế hoạch của Thang Đông Trì.

Tiêu Kính Nam sững sờ ngay tại chỗ.

Sau khi lái xe khỏi bãi đậu xe, chạy hai vòng quanh công ty, hấn quyết định tìm Thang Đông Trì nói chuyện.

Nếu như là giả, hấn sẽ cùng cha giải thích rõ ràng.

Nếu như là thật sự...

Nếu như là thật, hấn sẽ phải làm sao?

Tiêu Kính Nam nhìn kính chắn gió trước mặt ướt nhẹp mưa, trong tâm mắt chỉ có đèn tín hiệu vụn vụn.

Hấn mãnh mẽ đạp phanh dừng ở ngã tư.

Xe ở phía sau không ngừng bấm còi thúc giục hấn.

Mà hấn không rõ vừa rồi hấn do dự là vì cái gì...
Nếu như là sự thật... Hấn phải rất đơn giản đi.
Đem y đánh bầm giập rồi thề không bao giờ gặp lại nữa.
Tiêu Kính Nam đập ga, rẽ phải tăng tốc hướng đến nhà Thang Đông Trì.

25. Chương 25

Xe dừng trước cửa nhà Thang Đông Trì, Tiêu Kính Nam ngẩng đầu nhìn căn phòng mở đèn rất sáng, mở cửa xuống xe.

Bên ngoài trời mưa so với tưởng tượng càng to hơn.

Tiêu Kính Nam xỏ tay vào túi áo, bước vài bước ngần ngừ đến trước cửa, bả vai và tóc đều có chút ẩm ướt.

Chần chờ một chút, đề chuông cửa.

Cửa rất nhanh liền mở ra, nhưng mở cửa không phải là Thang Đông Trì, mà là a di giúp việc của hấn.

“Thang tiên sinh ở trong phòng trên lầu, không cho ai quấy rầy.” a di nhìn nhìn thần sắc có chút chật vật của Tiêu Kính Nam, “Tiên sinh tìm ngài ấy có chuyện gì quan trọng sao?”

Tiêu Kính Nam căn bản không ý thức được mặt mình đông lạnh đến trắng bệch, các đốt ngón tay lạng lẽ nắm chặt.

“Ta ở bên dưới chờ...A, không, di vẫn là đi lên nói cho y một tiếng, nói là ‘Tiêu Kính Nam’ tìm y.” Tiêu Kính Nam đứng ở đại sảnh kéo cao cổ áo bành tô, xỏ tay vào lại trong túi, “y sẽ không làm khó dễ đi.”

“Như vậy không tốt lắm.” A di trên mặt xấu hổ cười cười, nhưng vẫn nói, “Tiên sinh vào trong chờ ngài ấy, tôi đi lên gọi ngài.”

Tiêu Kính Nam nhìn a di bước đi, rồi biến mất ở cầu thang hành lang.

Hấn đứng ở trong phòng khách cảm thấy dị thường nôn nóng, chân mang giày da không ngừng run rẩy, ngón chân lạnh lạnh không an phận nhích tới nhích lui.

Hấn thậm chí không có tâm tư nhìn bốn phía xung quanh như trước kia, hấn chỉ muốn nhanh thấy nam nhân kia, để hỏi rõ ràng.

Trên lầu có thanh âm rất nhỏ truyền tới, Tiêu Kính Nam lần thứ hai ngẩng đầu lên, nhìn về phía cầu thang.

Chạm rãi, xuất hiện một bóng người.

Nhưng mà...không phải Thang Đông Trì.

Là một chàng trai rất dễ đoán được nghề nghiệp.

Chàng trai kia đứng ở trên cầu thang vẫn luôn nhìn hấn cười, trong ánh mắt tràn ngập khiêu khích cùng dục vọng.

Tiêu Kính Nam lạnh mặt nhìn hấn cười bước đến trước mặt mình, rồi sau đó lướt qua.

Thân hình không khác biệt so với hấn, thậm chí cũng dùng một loại nước hoa với hấn.

Cửa phía sau khe khẽ mở ra, lại nhẹ nhàng đóng lại.

Tiêu Kính Nam do dự một chút, quay đầu lại nhìn mình.

Ngoài cửa sổ vẫn mưa, đánh vào cửa sổ thành âm thanh lạnh như băng.

Chờ hẳn quay đầu lại, đã thấy Thang Đông Trì mặc áo ngủ đứng phía sau.

Tâm tình Tiêu Kính Nam đột nhiên trở nên phức tạp.

Bình tĩnh trong dự định không có được, hẳn chỉ nghe thấy hẳn hỏi người đàn ông này: “Có phải từ đầu đề là kế hoạch của anh?”

Thang Đông Trì nghe vậy nhú nhú mày, “Cậu nói cái gì?”

“Chuyện thu mua công ty.” Tiêu Kính Nam nói, hơi hơi đề cao âm lượng.

“Đúng vậy, nhưng là...”

“Không cần giải thích.” Tiêu Kính Nam khó chịu phát tay cắt lời Thang Đông Trì, “đề tiện.”

“Tôi đề tiện chỗ nào.” Thân thể Thang Đông Trì nghiêng về phía trước, thản nhiên nói.

“Anh...” Trong đầu một mảnh hỗn loạn, Tiêu Kính Nam không biết nên chỉ trích sao, lại phải nói như thế nào để miêu tả phần nộ trong lòng hẳn, “Thang Đông Trì, tôi căn bản không có đụng vào mẹ anh! Cũng không vượt đèn đỏ! Là mẹ anh kéo cứng tôi lại, đó là tôi không muốn nói, nhưng anh đã phá xe tôi, cũng làm tôi mất mặt trước bạn bè, còn chưa đủ sao?”

“Không phải là như vậy.” Thang Đông Trì hơi kéo miệng, nhìn Tiêu Kính Nam đã giận điên lên, “Cậu ngồi trước một chút, tôi lập tức tới.”

Thang Đông Trì xoay người hướng lên lầu, người giúp việc từ trong phòng bếp đi ra, mang theo trà nóng, “Tiêu tiên sinh, ngài ngồi một chút.”

Chính là toàn thân Tiêu Kính Nam đều cứng ngắc, lại nóng lại lạnh, căn bản vô pháp ngồi xuống.

Lúc Thang Đông Trì bước xuống trên người mặc áo khoác, cầm một khăn mặt sạch sẽ.

“Lau mặt cùng tóc một chút.”

Thang Đông Trì vừa mới tới gần Tiêu Kính Nam, Tiêu Kính Nam liền phát cái tay y đưa qua.

“Bình tĩnh một chút.” Thang Đông Trì nắm cổ tay của hẳn, “Xúc động như vậy rất ấu trĩ.”

“Anh nói tôi xúc động ấu trĩ?!” Tiêu Kính Nam cao giọng, lần thứ hai giắt khỏi tay Thang Đông Trì, “Xúc động ấu trĩ chính là anh! Vừa rồi ‘mua bán’ ra làm sao?! Khiến anh ‘xúc động’ sao?”

Thang Đông Trì cúi mặt duỗi tay ra ôm lấy thắt lưng Tiêu Kính Nam, tay kia cầm khăn lau tóc cùng hai má Tiêu Kính Nam.

Toàn bộ quá trình Tiêu Kính Nam đều không phối hợp, nhưng vẫn không lay chuyển được hai tay Thang Đông Trì.

“Hảo.” Thang Đông Trì đưa khăn mặt cho người giúp việc đứng một bên, “Dì vào phòng bếp nấu cơm trước.”

Nói xong quay lại đối diện ánh mắt Tiêu Kính Nam, “Vốn nghĩ đợi sự tình xong xuôi sẽ nói cho cậu biết.”

Vươn tay vuốt phẳng cổ áo hơi nhăn của Tiêu Kính Nam, “Đến phòng tôi nói.”

Tiêu Kính Nam đứng ở nơi đó bất động, Thang Đông Trì quay đầu giữ chặt cổ tay của hẳn, “Theo tôi lên lầu, cậu là đến chất vấn tôi đi, là vẫn muốn tôi đem sự tình nói rõ ràng.”

“Còn có gì để mà nói.”

Tiêu Kính Nam trong lòng có chút buông lỏng, nhưng vẫn cố chấp như cũ, tay nắm chặt thành quyền.

“Cậu không tin tưởng tôi như thế?” Thang Đông Trì đột nhiên hỏi.

“Anh có chỗ nào đáng để tôi tin tưởng?” Tiêu Kính Nam cơ hồ lập tức hỏi ngược lại.

Chính là... Nếu không tin, vì sao lại đơn giản bước trên con đường của y.

Chính là tin tưởng Thang Đông Trì, vì sao phải tin?

Bởi vì những mặc danh kỳ diệu từ đầu đến cuối không thực chất uy hiếp, hay bởi vì những lần tiếp xúc thân thể?

Hay là bởi vì những cuộc điện thoại và tin nhắn ngẫu nhiên quan tâm?

“Vậy cậu đi đi.” Thang Đông Trì vẽ mặt bình tĩnh buông tay Tiêu Kính Nam, “Việc thu mua sẽ có kết quả, không quá lâu, chậm nhất là hai tuần.”

Không biết có phải áo giáp hay không, Tiêu Kính Nam tại lúc Thang Đông Trì nghiêng đầu sang chỗ khác trong nháy mắt nhìn sự mệt mỏi trên gương mặt y.

Hắn đột nhiên nghĩ đến lần đầu gặp mặt, gương mặt kia lạnh lùng, còn có ánh mắt sắc bén.

Nhưng trong thời gian ở chung, ánh mắt kia tựa hồ bất tri bất giác trở nên nhu hoà, khoẻ miệng cũng chậm rãi cười ôn nhu.

Chờ Tiêu Kính Nam lấy lại tinh thần, đã không còn thấy Thang Đông Trì.

Mà hắn một mình đứng ở phòng khách, ngơ ngác nhìn ly trà trên bàn vẫn bốc khói nghi ngút.

Không khí hơi hơi ẩm ướt, khiến cả mọi giác quan của hắn cũng ẩm ướt như vậy.

26. Chương 26

Bảng báo chí không quá lớn trong góc phòng đăng tin tức công ty sắp bị Thang Đông Trì thu mua.

Tiêu Kính Nam nhìn chăm chú tin tức ngắn ngủi này lui lui tới tới thật lâu, phiền toái giết tờ tin tức xuống, dùng sức ném thật mạnh.

Từ ngày hôm đó rời khỏi nhà Thang Đông Trì đến bây giờ cũng chưa liên lạc lại.

Mà hắn cũng đem điện thoại Thang Đông Trì cho hắn ném vào ngăn kéo khoá lại.

Không thể phủ nhận, hắn cảm thấy có chút để ý Thang Đông Trì này.

Có đôi khi đối mặt với người này không có cách nào bình tĩnh biểu đạt cảm xúc suy nghĩ trong lòng hắn.

Hắn cũng không rõ chính mảy may ngày hôm ấy đến nhà Thang Đông Trì chất vấn, tại sao lại nhắc tới việc “mua bán” kia, trên thực tế y có cùng người khác hay không vốn dĩ không can hệ đến hắn.

Tại sao vẫn phải để ý, thậm chí vì vậy hắn đổi luôn cả loại nước hoa hằng ngày vẫn dùng.

Tiêu Kính Nam liền cả ngày mâu thuẫn như thế, chỉ có mỗi khi trở về nhà, trông thấy con mèo ngốc kia hướng hắn chạy đến, mới có thể cảm thấy thoải mái một chút.

Sau hai tuần ba ngày, Tiêu Kính Nam nhận được điện thoại của Tiêu Phân Nghĩa, bảo hắn đến công ty một chuyến.

Vì vậy mới về nhà còn chưa kịp thay quần áo, Tiêu Kính Nam cấp sữa cho mèo xong liền lần thứ hai lái xe đến công ty.

Thời điểm đi vào văn phòng, Tiêu Phân Nghĩa đang nói chuyện điện thoại với ai đó, ngôn từ mang cảm kích chân thành.

Tiêu Kính Nam đứng một bên đợi trong chốc lát, Tiêu Phân Nghĩa cúp điện thoại thần sắc thoải mái mà khoái trá, mảy giã ra, không còn vẻ lo lắng trước đó.

“Ba ba, có chuyện gì?” Hắn hỏi —

Nhấn ga, Tiêu Kính Nam chạy nhanh đến địa phương kia.

Thu mua công ty là tin tức giả, cũng là nguy trang.

Mục đích để cho giám đốc của công ty thiếu tiền bọn họ kia thả lỏng cảnh giác, cho rằng sự tình đã qua.

Thời điểm Thang Đông Trì cùng hần hợp tác, hiểu được công ty bọn họ là liên minh tài chính với công ty kia, phát hiện công ty kia thiếu bọn họ rất nhiều chi phí vận chuyển. Mặt ngoài công ty kia cũng không có vấn đề gì, tiền cũng vẫn liên tục thu vào, nhưng trên thực tế cũng chỉ có hai tiểu nhân viên đại lý đến cam đoan hàng lượng, do đó bắt đầu hoài nghi năng lực trả tiền của đối phương.

Vốn dĩ chỉ là hoài nghi, thẳng cho đến khi ngẫu nhiên nhìn thấy giám đốc công ty kia cùng giám đốc bộ vận chuyển của công ty mình đồng thời ăn cơm uống rượu.

Nếu như nói là xã giao công việc thì cũng không có vấn đề gì, cố tình để Thang Đông Trì thấy giám đốc công ty kia rút chi phiếu cho đối phương.

Thang Đông Trì vốn muốn nói cho Tiêu Phân Nghĩa chú ý chuyện này một chút, nhưng lại sợ nói xong Tiêu Phân Nghĩa lại không tin, dù sao giám đốc bộ vận chuyển kia đã làm ở công ty bọn họ rất nhiều năm, là nhân viên cật lực.

Vận nhất lại đi chất vấn lão trước khiến lão có chuẩn bị, như vậy sẽ không dễ giấu đầu lòi đuôi như vậy.

Chính là Thang Đông Trì cũng không nghĩ đến sự việc bại lộ sớm như vậy, lão giám đốc công ty kia bỏ chạy, phân phó tiểu giám đốc công ty lão thay hần xử lý.

Mà giám đốc bộ vận chuyển kia đương nhiên đã biết trước chuyện này, cho nên hỏi cái gì lão cũng trả lời không biết, tính toán chờ đợi sự tình qua đi chậm rãi tiêu sổ tiền kia.

Cho nên khi tin tức thu mua công ty được chứng thực, giám đốc bộ vận chuyển kia hiển nhiên cho rằng sự tình đã qua, còn thực cẩn trọng đợi thêm vài ngày mới đem ngân phiếu đến ngân hàng rút tiền, chuẩn bị cao chạy xa bay.

Xa dừng lại trước cửa Thang Đông Trì, Tiêu Kính Nam hít một hơi nhấn chuông cửa.

Mở cửa vẫn là a di giúp việc kia, thấy Tiêu Kính Nam liền để hần vào cửa.

“Thang tiên sinh ở trên lầu, tôi đi lên gọi ngài.”

Người giúp việc muốn đi lên lầu, Tiêu Kính Nam lại vội vàng ngăn lại, “Không cần, tôi trực tiếp đi lên.”

“Này...”

“Không sao.”

Tiêu Kính Nam không đợi a di ngăn liền trực tiếp bước lên cầu thang, bước tới cửa phòng Thang Đông Trì gõ gõ cửa.

Bên trong không có người trả lời.

Tiêu Kính Nam thấy người giúp việc chạy đến, vì vậy vươn tay nhẹ nhàng xoay chốt cửa, phát hiện cửa mở.

Ánh sáng trong hành lang xuyên qua khe cửa rọi vào phòng, mà bên trong một mảnh tối đen, các bức màn đều kéo gắt gao.

Tiêu Kính Nam đi vào thuận tay đóng cửa, sờ soạn đi vào bên trong vài bước liền đụng vào bàn trà, máy tính xách tay trên bàn vì chấn động mà sáng lên, khiến Tiêu Kính Nam dễ dàng nhìn thấy nam nhân đang tựa trên ghế salon mà ngủ.

...

Tiêu Kính Nam nhìn Thang Đông Trì, không biết có nên tiếp tục bước vào trong hay không.

Theo đạo lý mà nói, hần nên nói lời cảm ơn với y, chính là nghĩ tới việc y biết sự tình rõ ràng lại khiến hần lo lắng đề phòng vài tuần, cảm thấy không phục.

Có chuyện gì mà không thể hảo hảo nói, lại cứ che giấu ở trong lòng như vậy. (Băng: Thế bữa trước anh muốn giải thích, ai là người không chịu nghe ghen đối bỏ về đấy:v)

Vừa nghĩ như vậy vừa lại gần thêm hai bước.

Sau đó...Gấu nhỏ ngốc bắt mãi vươn tay vỗ vỗ hai má Thang Đông Trì.

“Này này...! Tỉnh tỉnh.”

Thang Đông Trì nhú mày giật giật, đột nhiên như ý thức được cái gì, rất nhanh mở mắt.

Tiêu Kính Nam bị y nhìn liên sững sững, chĩa chĩa lên giường, “Lên giường ngủ, như vậy sẽ bị lạnh.”

Thang Đông Trì gật đầu, chậm rãi đi về phía giường, xốc chăn lên chui vào nằm.

Tiêu Kính Nam có chút khó hiểu, lại thuận tay đắp chăn cho y.

Tay mới vừa đụng đến góc chăn đã bị một bàn tay nắm cổ tay kéo lên giường, Tiêu Kính Nam bất ngờ đề phòng không kịp ngả nửa người lên người Thang Đông Trì.

Thang Đông Trì xe dịch vào phía trong tường, hai tay duỗi ra như muốn ôm lấy hắn.

Tiêu Kính Nam nửa người trên bị chế trụ chặt chẽ, giật giật phát hiện cổ tay khác của hắn cũng bị giữ chặt.

“Này...” Tiêu Kính Nam bất mãn nói.

Thang Đông Trì hơi hơi gật đầu. “Thôi nào... Để tôi ngủ một lát nào.”

Thôi a...Anh buông ra rồi ngủ tiếp được hay không...?

...Vì vậy Tiêu Kính Nam quyết định hít sâu, đợi suy nghĩ kỹ càng xong sẽ nói.

Kết quả khi hắn suy nghĩ xong thì Thang Đông Trì đã ngủ say.

Bên tai là tiếng hít thở đều của đối phương, hắn bảo trì tư thế cứng ngắc đợi trong chốc lát, cuối cùng giật giật thân thể nằm xuống bên cạnh, mà cũng rất nhanh liền rơi vào giấc ngủ.

Lúc mơ hồ, Tiêu Kính Nam nghĩ:

“Kệ vậy, mấy ngày nay quá mệt mỏi, ngủ dậy nói sau...”

27. Chương 27

“Ân... Đừng nữa...”

Bên tai ngứa rất là khó chịu, nhất là vào lúc này, lúc Tiêu Kính Nam rất muốn đi ngủ.

Thang Đông Trì dời tay đi, chống cằm nhìn gấu nhỏ ngốc bình yên ngủ bên cạnh y.

Lúc y tỉnh lại thật sự là bị dọa, phát hiện thế nhưng có một người nằm ngủ bên cạnh mình.

Chờ y hơi hơi kéo rèm cửa ra, nhìn kỹ mới bật cười.

Gấu nhỏ ngốc kia không biết chạy đến khi nào, đang ngủ còn chảy cả nước miếng, thật sự là khiến y có chút dở khóc dở cười.

“Cởi quần áo ngủ tiếp được không?” Thang Đông Trì bên nhẹ giọng bên bắt đầu chậm rãi cởi áo khoác hắn.

Gấu nhỏ ngốc trong giấc mộng thực sự là rất ngoan ngoãn, đại khái cũng bởi vì mặc áo khoác ngủ không thoải mái, cho nên dị thường phối hợp.

Áo khoác cùng quần đều cởi, lập tức vừa lòng chui vào chăn tiếp tục ngủ.

Thang Đông Trì khoác một lớp khăn ngoài áo ngủ, nhẹ nhàng rời khỏi phòng ngủ, ước chừng mười phút sau, mang một phần bữa sáng lần thứ hai vào phòng.

Ngày hôm qua ngủ cũng không ăn tối, hiện tại lúc này đói bụng không chịu được, cũng không ngờ gấu nhỏ ngốc có thể an tĩnh ngủ lâu đến như vậy.

...Cũng khó trách chính mình ngày hôm qua có thể ngủ an bình như vậy.

Ăn sandwich, lại uống một ly sữa, Thang Đông Trì cười cười, thoát áo ngủ cùng quần lần thứ hai bò lên giường.

Tiêu Kính Nam tựa hồ cảm nhận được động tĩnh bên người, lại hướng về phía động tĩnh kia giật giật, vô ý thức nỉ non một tiếng liền tiếp tục ngủ.

Thang Đông Trì vươn tay xoa tóc hắn, đẩy đầu hắn nhẹ về phía mình một chút, môi áp lên nhẹ nhàng hôn.

Tay vốn nhẹ nhàng khoát lên thắt lưng hắn cũng chậm rãi vuốt ve bên trong vạt áo sơ mi, qua lại khe vuốt.

Tiêu Kính Nam còn đang trong giấc mộng, không rõ có chuyện gì, thuận tiện theo tiết tấu đối phương hé miệng, tùy ý Thang Đông Trì hôn một cái, cho nên khi cái hôn kia dần sâu sắc, dày đặc hàm xúc xâm lược, Tiêu Kính Nam mới ý thức có điểm là lạ.

Mắt còn chưa kịp mở, cũng cảm giác trên người nặng hơn, không hề phòng bị nửa người dưới bị một thân thể cọ cọ, khi nhẹ khi nặng, mang một ít tiết tấu nguyên thủy, khiến hắn cũng hưng phấn theo, hai tay thực tự nhiên ôm lấy thân thể ở trên người.

“Àn...” Tiêu Kính Nam rên rỉ một tiếng mở mắt ra, từ hưng phấn đến mờ mịt đến nháy mắt hoá đá, ước chừng xảy ra trong năm giây.

Cúc áo sơ mi đều được cởi, nhưng Thang Đông Trì cũng không có cởi áo ra, chính là thả bên thân như vậy.

“Không phải cậu không tin tưởng tôi sao, còn ngủ ngon như vậy?” Thang Đông Trì dừng lại động tác, tay chậm rãi trượt xuống, cách quần lót cao thấp sờ soạng tiểu đệ đệ đã bị y chọc đến hưng phấn, “Quần áo không chỉnh tề như vậy, nhìn qua thật *** loạn a, haha.”

Ý nghĩ Tiêu Kính Nam nhất thời không theo kịp tiết tấu Thang Đông Trì, nghe được câu cuối cùng của y, “bùng” một tiếng mặt đỏ bừng. “Anh tránh ra!”

“Có gì cứ nói đi?” Thang Đông Trì hơi hơi nhăn mày cười, sờ khoé miệng chảy nước miếng của hắn.

“Như vậy không nói chuyện đàng hoàng được.”

“Nếu như vậy, cậu còn không buông tay?”

Tiêu Kính Nam lúc này mới ý thức được tay mình vẫn luôn ôm thắt lưng Thang Đông Trì, nhất thời trên mặt đỏ lên vài phần, vội vàng thả tay.

Thang Đông Trì phi thường vừa lòng biểu tình giờ phút này của gấu nhỏ ngốc, cười khe cúi đầu lần thứ hai hôn lên bờ môi của hắn.

“Là cậu tìm tới cửa, như vậy, là đến ‘đáp lễ’ đi?” Thang Đông Trì hỏi.

“Cái gì ‘đáp lễ’... Tôi chỉ là... Đi nhầm chỗ...”

Tiêu Kính Nam ý nghĩ triệt để hỗn loạn, nói chuyện thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi.

“A.... Như vậy, sao không có chạy xe đến thẳng trên giường của tôi?”

“Đó là bởi vì...” Tiêu Kính Nam giương mắt nhìn Thang Đông Trì gần trong gang tấc “... Giường anh quá nhỏ.”

“Cậu đang ám chỉ tôi nên đổi giường lớn hơn?” Thang Đông Trì hỏi lại.

“...Không phải.”

“Anh nếu thích ‘đáp lễ’, tôi có thể tìm giúp anh, anh trước tiên đứng lên... Còn có, sự tình lần này cảm ơn anh, ân... Tôi đến chính là để nói lời cảm tạ.”

“Rồi sao?” Thang Đông Trì bất động thanh sắc, “Chạy đến ngủ say trên giường này?”

“Là anh cứ kéo tôi...” Tiêu Kính Nam cả giọng nói.

Thang Đông Trì nở nụ cười, thuận thế bắt lấy cổ tay Thang Đông Trì đặt hai bên, thân thể chặt chẽ ngăn chặn hẳn.

“Tôi hiện tại ‘ngạnh’ rồi, phải làm a... Cậu đừng lộn xộn, coi như đang ngủ.”

Thang Đông Trì ánh mắt chợt loé, nói xong liền hôn môi Tiêu Kính Nam.

Tiêu Kính Nam bị bắt tiếp nhận nụ hôn nóng bỏng và dữ dội này, tuy rằng lý trí không ngừng nhắc nhở bản thân phải bảo trì thanh tỉnh, nhưng thân thể đã có chút không khống chế được mà run rẩy.

Vì chuyện của công ty mà cấm dục lâu rồi, bị lộn như vậy thật sự khó cầm trụ được.

Thang Đông Trì nâng nâng cằm, nhắm mắt hôn, tiếp theo liền thuận đường hôn xuống phía dưới, hôn luôn đến ngực, nhẹ nhàng ngậm nhũ tiêm đã ngạnh kia khe liếm, đầu lưỡi tại phía vẽ vòng tròn.

Tiêu Kính Nam nhin không được ưỡn ngực, rồi lại phi thường khinh bỉ động tác này của chính mình.

Hơn nữa...

Như thế này, hẳn với MB ngày đó có gì khác nhau đâu.

“A...!”

Quần lót bị kéo xuống dưới, hạ thể đột nhiên bị hàm tiến vào miệng, trong lúc nhất thời Tiêu Kính Nam rất thích.

Thang Đông Trì cao thấp đưa đầu, răng nanh nhẹ chạm đỉnh, cảm giác đồ vật kia ở trong miệng mình ngày càng ngạnh.

“Đừng động... Ân...” Tiêu Kính Nam cuối cùng nhin không được nắm chặt tóc Thang Đông Trì.

Thang Đông Trì hai ngẩng đầu, chuyển qua dùng tay, mà tay kia lại sờ soạng mở tủ đầu giường ra, lấy dịch bôi trơn cùng áo mưa.

Ngay tại lúc Tiêu Kính Nam sắp bắn ra, đột nhiên cảm giác phía dưới có đồ vật lạnh lẽo tiến vào, nhất thời thay đổi sắc mặt.

“Ân...”

Rên rỉ kéo dài như tình được áp bách kiên nhẫn của Thang Đông Trì.

Thử trừu sáp ở bên trong một chút, Thang Đông Trì liếm liếm vành tai của hắn, khe cười nói, “Người ngày đó tôi gọi tới, nhưng cái gì cũng không có làm.”

Nhìn mắt Tiêu Kính Nam lập tức trừng lớn, Thang Đông Trì lại cho thêm một ngón tay vào, tựa hồ phát hiện không đủ ướt át lại đổ thêm một tí trơn tề tiến vào.

“Tôi phát giác tôi rất thích cậu.”

Thang Đông Trì mỉm cười, rút ngón tay ray, mở rộng đầu gối Thang Đông Trì, cấm dục vọng của mình chậm rãi cắm vào.

“Tôi vẫn luôn muốn làm như thế, đặt cậu phía dưới, trong thân thể cậu mà ra vào, nhìn ánh mắt hồng hồng cùng bộ dáng ướt át của cậu.”

“Ngô...” Tiêu Kính Nam mở miệng thở dốc, tay chân đều đều bị tiết tấu bộ lộng của Thang Đông Trì làm cho nhũn ra, lại vẫn cứ ương ngạnh: “Anh với ai...Tôi mới không...A...a...a...Anh...Chậm một chút...”

28. Chương 28

“Ngày đó tôi suy nghĩ, nếu không là cậu,” Thang Đông Trì vừa duy trì động tác trườn sấp liên tục vừa cúi người ở bên tai Tiêu Kính Nam nói, “Tôi sẽ không muốn làm chuyện đó.”

Tiêu Kính Nam bị đỉnh đến đầu óc choáng váng, bên tai lại truyền đến lời nói cùng thở dốc, loại cảm giác này tựa như muốn từ trên trời rớt xuống, mãnh liệt mê muội cùng hấp dẫn.

“Không biết vì sao lại gọi điện thoại,” Thang Đông Trì hơi chậm lại động tác, cúi xuống nâng thắt lưng Tiêu Kính Nam, “Đối phương hỏi tôi muốn một người như thế nào, tôi cũng không nhớ rõ chính mình yêu cầu cái gì, chờ người kia đến trước mặt, tôi mới nhớ tới...”

Tiêu Kính Nam thái độ khác thường mở mắt, vẻ mặt ngốc ngốc nhìn gương mặt Thang Đông Trì ngày càng gần, nói lắp bắp, “Nhớ, nhớ, nhớ tới cái gì...”

“Nhớ tới lúc đó...Trong đầu óc tôi toàn là em.”

Môi cùng môi không ngừng ma sát truy đuổi, cảm giác găm cắn lẫn nhau đều rất ngọt ngào.

Tiêu Kính Nam bị hôn, phản ứng đúng như là gà mổ thóc, ngược lại khiến Thang Đông Trì cảm xúc càng lúc càng dâng cao.

Y đột nhiên cảm thấy chính mình thật sự may mắn, tự nhiên lại gặp được một gấu nhỏ ngốc như vậy.

“Àn...”

Tiêu Kính Nam mang giọng mũi rên rỉ kích động thần kinh Thang Đông Trì, y dừng lại động tác, hai tay duỗi ra, ôm lấy thắt lưng Tiêu Kính Nam nâng lên, để hắn ngồi trên người mình.

Tư thế thay đổi khiến Tiêu Kính Nam cảm thấy vật kia đi vào càng sâu.

“Chờ...Chờ một chút...Ngô...”

“Em cũng hiểu được đạo lý tên đã lên dây thì không thể ngừng lại được đi...”

Thang Đông Trì ngẩng đầu, thỏa mãn ôm thắt lưng Tiêu Kính Nam, cơ bắp vừa vặn khiến y yêu thích không buông tay, không ngừng vuốt ve qua lại.

“Anh...a...a...a...” Kịch liệt như vậy là muốn đem tôi làm đến chết phải không?

Tiêu Kính Nam không ý thức được bộ dạng bản thân, khoe mắt đỏ hồng, cắn răng nanh ẩn nhẫn toàn bộ dừng lại trong đáy mắt Thang Đông Trì, khiến y càng dùng sức.

Thời gian không ngừng chuyển động cũng bỗng chốc trở nên mơ hồ.

Thân thể lay động, một ít tâm tư loạn thất bát tao bắt đầu xuất hiện trong đầu Tiêu Kính Nam—

Giường Thang Đông Trì đàn hồi thật sự quá tốt.

Sức bật của Thang Đông Trì so với người khác quá sức biến thái.

Cơ bắp Thang Đông Trì thế nhưng còn cứng rắn hơn cả hắn.

Bộ dáng Thang Đông Trì lâm vào ***...Có chút ***y...

“Tôi bắn ở bên trong được không?”

Hả—?! Gấu nhỏ ngốc từ trong tâm tư đột ngột bị lôi trở về.

“Anh không phải vừa mới lấy, mũ sao?! Àn...Ừ...”

“Quá kích động, chưa kịp dùng...”

“...”

Cái gì?!

“Không...không được...Hỗn đản!...A...”

Thang Đông Trì lần thứ hai đem Tiêu Kính đặt dưới thân, đồng thời tăng nhanh tốc độ trừu sáp, vừa vươn tay xoa nắn bộ vị của Tiêu Kính Nam.

Cao trào tiến đến trong nháy mắt, Thang Đông Trì theo bản năng cúi xuống hôn môi Tiêu Kính Nam, có chút bá đạo trần trụi hút đầu lưỡi hắn, đảo qua lưỡi cùng mỗi một cái răng.

Tiêu Kính Nam cũng đồng thời bắn ra, chân cũng trở nên mềm nhũn, đối với Thang Đông Trì cường đạo hôn môi chỉ có thể đáp lại một chút, nhưng mỗi lần hắn chỉ hơi nhúc nhích, Thang Đông Trì càng thêm xâm nhập sâu vào, hôn môi như vậy khiến hắn có chút hít thở không thông.

Ngay lúc hắn cho rằng nụ hôn này sắp sửa kết thúc, muốn nheo mắt lại nghỉ ngơi trong chốc lát, đột nhiên phát hiện đồ vật bên trong thân thể hắn chưa có ra ngoài, còn biến lớn lên lần nữa.

“...Tôi mệt chết đi.” Tiêu Kính Nam chặt chẽ nhắm áo sơ mi đã sớm nhăn không thành hình của mình.

“Mệt?” Thang Đông Trì nắm hai cổ tay hắn dùng sức áp, đặt ở hai bên đầu giường, “Em ngủ lâu vậy rồi còn mệt?”

“...Tôi thật sự mệt chết rồi.” Tiêu Kính Nam thậm chí cảm giác được cơ bắp trên đùi mình đều đã đau nhức cùng co giật.

“Vậy em ngủ đi.” Thang Đông Trì cúi đầu hôn hôn mái tóc có chút ẩm ướt của hắn, đem dục vọng từ trong cơ thể hắn ra kéo ra.

Tiêu Kính Nam chỉ cảm thấy hậu mặt được buông lỏng, lập tức thở ra một hơi nhắm mắt lại.

Trên mặt ngựa ngựa, nụ hôn của Thang Đông Trì vẫn cứ tinh tế ngọt ngào rơi xuống, rất nhẹ nhàng, rất thoải mái.

Tiêu Kính Nam thoải mái xoay người, lưng đối diện với Thang Đông Trì, một chân hơi cong lại.

Giây tiếp theo cũng cảm giác được nụ hôn Thang Đông Trì rơi xuống cổ.

Nóng bỏng ẩm ướt hô hấp phun ở bên tai, vành tai đột nhiên bị miệng liếm lộng.

Quấy rầy như vậy đối với Tiêu Kính Nam đang muốn đi ngủ hiển nhiên mất đi tác dụng.

Nhưng là phút tiếp theo—

“A...!” Tiêu Kính Nam nheo mắt thất chặt đùi.

“Đừng kẹp chặt như vậy.” Tay Thang Đông Trì từ dưới nách vươn lên ngăn chặn ***g ngực cùng bụng của hắn, khiến thân thể hắn chặt chẽ sát với mình.

“Ư...Tôi muốn ngủ...”

“Em cứ ngủ đi ngủ đi, ngoan.”

— Ngoan cái đầu anh a!!!

Dùng sức gào thét trong lòng một tiếng, Tiêu Kính Nam khóc tang đem mặt vùi vào trong gối.

Thân thể không ngừng bị lay động sát nhập, ma sát mất đi khổng lồ cùng tiết tấu.

“Thang Đông Trì...Đừng động...Ấn...Tôi, tôi muốn ngủ...A...” Ướt sũng mang uỷ khuất.

“Một lần nữa là được rồi, ngoan...” Thực ôn nhu, nhưng là...

Chính là không dừng lại.

Đối thoại ở trên cứ cách một phút lại lặp lại một lần, làm không biết mệt.

Nói đến cúi cùng Tiêu Kính Nam chính mình cũng không nhớ rõ là đã ngủ từ lúc nào.

Trong mơ hồ, hắn cảm giác có người giúp hắn tắm rửa, nước ấm rất tốt.

Thời điểm lần thứ hai nằm trên giường, toàn thân cũng thực thoải mái, chăn gối dường như cũng đã được thay đổi sạch sẽ.

Tiếp theo, có một độ ẩm thích hợp dán ở bên cạnh hần.

Hần xoay người, bộ dáng bạch tuột ôm lấy độ ẩm thoải mái kia.

Khẽ cười một tiếng, Thang Đông Trì vươn tay nhẹ búng cái trán của gấu nhỏ ngốc, nhìn hần khẽ nhú mồm, còn nhép nhép miệng.

“Không nhớ sao, rõ ràng đã bị ăn đến đau khổ còn dán lại đây.”

Vừa nói vừa vươn tay ôm lấy thất lưng đối phương, khiến hần thoải mái hơn một chút.

“Ngu ngốc...”

Mỉm cười bên khoé miệng.

29. Chương 29

Thời điểm Tiêu Kính Nam mở to mắt, phát hiện sắc trời vẫn tối như cũ.

Nhìn Thang Đông Trì ngủ bên người, Tiêu Kính Nam trong nháy mắt có cảm giác mình đang xuyên qua.

Chính là...Xuyên qua rồi vì sao quần áo lại cởi sạch???

Hơn nữa hần ôm Thang Đông Trì, Thang Đông Trì ôm hần.

...Chẳng lẽ hần còn nằm mơ?

Tiêu Kính Nam tay giật giật, đầu ngón tay thoát ly làn da Thang Đông Trì, cảm giác dính dính cho thấy thời gian hần ôm Thang Đông Trì đều không có chuyển động.

Cái này khiến nhận thức Tiêu Kính Nam có chút hỏng mất, lại như cũ chậm rãi giơ cánh tay lên...Nhéo nhéo hai má của mình.

“Ba!”

“Oa!” Mông thật đau xót, Tiêu Kính Nam nhú mồm, “Làm chi đánh tôi?”

“Em không mệt phải không, tỉnh dậy liền ngơ nga ngơ ngẩn như vậy?”

“Hình như tôi ngủ lâu lắm, có chút mệt.” Tiêu Kính Nam bộ dạng không rõ ràng tình huống, còn thuận theo dấu tay Thang Đông Trì sờ sờ mông mình, “Rất.”

“Phốc...” Thang Đông Trì nhần nhịn, cuối cùng nhịn không được bật cười, “Em vẫn chưa tỉnh ngủ hay sao vậy?”

Tiêu Kính Nam lần đầu nhìn thấy Thang Đông Trì không quần hình tượng mà bật cười như vậy, ngây người hai giây, lại đột nhiên cảm thấy trong đầu có gì đó lộn vài vòng, một màn tình cảm mãnh liệt chân thật cùng cái mông hần vừa rồi có cảm giác rất biến thành...nhức mồm.

“Nghĩ ra rồi?” Thang Đông Trì nhìn sắc mặt hần “đỏ cam vàng lục lam chàm tím” dạo qua một vòng, ho khan một tiếng hắng giọng, nghiêng người qua cắn cắn vành tai hần, “Cảm giác thế nào?”

Thanh âm tận lực đè thấp rơi vào trong tai, cả người Tiêu Kính Nam chợt run lên.

“Không ra làm sao...” Tiêu Kính Nam nghiêng đầu tránh môi Thang Đông Trì, vẻ mặt không được tự nhiên.

“Đã bất tỉnh còn kêu không ra làm sao.” Thang Đông Trì đuổi theo, tay đuổi ra xiết chặt cảm Tiêu Kính Nam, vừa nhanh vừa chuẩn cắn bờ môi hần tùy ý hút.

Quá thô cùng cuồng ngược động tác ngược lại kích thích ý chí chiến đấu của Tiêu Kính Nam, rõ ràng cũng đuổi tay ra, áp hậu não Thang Đông Trì dùng sức hôn.

Hồ hấp không ngừng trao đổi lẫn nhau, tiết tấu càng ngày càng dồn dập thúc giục dục vọng ngày càng dâng cao.

Thang Đông Trì thuận theo tư thế ôm chặt Tiêu Kính Nam, tự động dừng lại cái hôn này.

“Được rồi.” Thang Đông Trì sờ sờ tóc Tiêu Kính Nam, ngẩng đầu hôn trán của hắn, không dấu vết tạo ra khoảng cách giữa hai thân thể một chút, “Nếu mệt mỗi thì ngủ thêm một lát đi.”

“Anh xem tôi là cái gì.” Tiêu Kính Nam bất mãn dùng tay chà qua chà lại cái trán.

Thế nhưng lại hôn trán của hắn, xem hắn là con gái hay trẻ con a.

“Xem em là gấu nhỏ ngoan.” Thang Đông Trì nói xong vươn tay kéo chăn đắp cho hắn, “Tôi gọi đồ ăn tới cho em, em muốn ăn cái gì?”

Vừa dứt lời, bụng của Tiêu Kính Nam phát ra tiếng kêu, hắn xấu hổ mặt đỏ rần.

Mặc dù đối với Thang Đông Trì càng bất mãn hơn nữa, nhưng đã đói bụng cùng là sự thật.

“...Tôi muốn ăn cơm chiên hải sản và súp nấm.”

Thang Đông Trì chớp chớp đôi mắt, mở đèn đầu giường, xúc chăn xuống giường, từ trong ngăn kéo lấy điện thoại di động ra bấm số, đặt ở bên tai.

Tiêu Kính Nam mở mắt nhìn trừng trừng Thang Đông Trì trắng trợn xoay lưng đứng trước mặt hắn, từ hậu não đến gót chân, toàn bộ cơ bắp nhìn hén một lần.

Chờ y nói chuyện xong xoay người, lại từ trán đến mũi chân...Lướt qua mỗi bộ vị một lần nữa.

“Nhìn đủ chưa?” Thang Đông Trì xúc chăn lên tiến vào, mang theo một luồng không khí lạnh.

Tiêu Kính Nam hừ mũi một tiếng, “Không đủ thì sao.”

“Sau này em sẽ có rất nhiều thời gian nhìn.” Thang Đông Trì cong khoé miệng, “Đừng lo lắng.”

“...Ai lo lắng!” Tiêu Kính Nam bĩu môi.

“Giọng ai to người nấy lo lắng.” Thang Đông Trì nhanh chóng nói, thấy Tiêu Kính Nam quay đầu lại nhìn y liền chỉ cửa sổ, “Thấy không, một đôi.”

Tiêu Kính Nam thuận theo hướng ngón tay Thang Đông Trì nhìn qua.

Một chú gấu Teddy ngơ ngác ngồi bên cửa sổ hướng bọn họ mỉm cười.

“Xì... Teddy ở nhà tôi toàn được con mèo ngoan kia ôm như gối.”

Như là phải biểu đạt bộ dáng không quan tâm mới mang lại cảm giác thắng lợi cho Tiêu Kính Nam, gấu ngoan nhỏ lập tức phản kích.

“Gấu ngoan rất xứng mèo ngoan.” Thang Đông Trì không để ý Tiêu Kính Nam bất mãn, liếm liếm môi. “Lại hôn một chút, cơm sắp đến rồi.”

“...” Tiêu Kính Nam cũng theo bản năng liếm liếm môi, nói không rõ là chờ mong hay lo âu.

Hôn môi dứt quãng gần tới mười phút, Tiêu Kính Nam bị hôn đến hồ đồ, đại não cuối cùng mới kịp nhận ra là bị Thang Đông Trì lừa.

Cái gì lại hôn một chút!

Y rõ ràng là đặt cơm từ khách sạn, đồ ăn làm xong mang đến đây ít nhất cũng hơn hai mươi phút.

...Vì vậy gấu nhỏ ngoan của chúng ta liền như thể ngây ngoan bị hôn hai mươi phút, mãi cho đến khi người giúp việc dưới lầu gọi điện thoại nói đồ ăn đã đưa đến mới dừng lại.

Thang Đông Trì xuống lầu mang thức ăn bưng lên, đồng thời mang theo một cái bàn thấp nhỏ.

“Ồ trên giường ăn luôn đi, đừng dậy.” Thang Đông Trì đi đến trước mặt Thang Đông Trì dìu cánh tay đỡ hắn ngồi xuống, cho thắt lưng hắn phía sau dựa hai cái đệm, rồi mới đem bàn nhỏ đặt ở hai bên đùi, theo thứ tự đặt cơm chiên cùng súp nấm thang lên, đem thìa đặt vào tay Tiêu Kính Nam.

Một câu cảm ơn thực thuận miệng vang lên, nói xong đại khái Tiêu Kính Nam cảm thấy có chút ảo não, vì vậy cầm hân ăn cơm chiên.

Mỗi lần đều là như vậy, mơ mơ hồ hồ liền làm chuyện yêu đương.

Thang Đông Trì nhìn Tiêu Kính Nam mở to miệng nhai cơm chiên, vừa định nói ăn chậm một chút, đột nhiên nghe thấy “Khụ!” một tiếng. Một thanh âm vang lên.

Rồi gấu nhỏ ngốc che miệng quay đầu, hai mắt đắm lệ uông uông nhìn mình.

Lời tác giả:

Bị Thang BOSS hôn đến hồ hồ ngốc gấu ngốc tiên sinh XDDD

Cùng với gấu tiên sinh, người sao có thể gây sức ép như vậy a XDDDD

(Gấu ngốc tiên sinh: Tôi thích ăn cơm hải sản QAQ)

(Thang BOSS: Không cho em ăn a)

(Gấu ngốc tiên sinh tiếp tục hai mắt đắm lệ uông uông.)

30. Chương 30

“Thang tiên sinh, chúng tôi thật xin lỗi đã khiến ngài gặp phải chuyện này, chúng tôi đã sa thải đầu bếp cùng các nhân viên liên quan.” Giám đốc nhà hàng nhận được điện thoại của trợ lý Thang Đông Trì lập tức chạy đến bệnh viện: “Đây một ít tiền thuốc men cùng bồi thường, hi vọng ngài có thể tha thứ, tôi lấy danh nghĩa nhà hàng chúng tôi cam đoan tuyệt đối tình huống như vậy sẽ không phát xin một lần nữa.”

“Còn có một lần nữa?” Thang Đông Trì nhìn nhìn giám đốc nhà hàng, lại liếc chỉ phiếu trong tay hắn một cái, quay đầu nhìn Tiêu Kính Nam:

“Em muốn tha thứ hắn hay không?”

Máu trong miệng đã ngừng lại, tuy rằng lúc ấy rất đau, nhưng Tiêu Kính Nam cũng quả thật cảm thấy Thang Đông Trì muốn dẫn hắn đến bệnh viện khám có chút khoa trương, vì vậy gật đầu.

Huống hồ bị vỗ sò làm rách miệng, chuyện này nói ra cũng có chút mất mặt, khi giám đốc nhà hàng nhìn chăm chú hắn ngược lại khiến hắn bịt miệng không nâng nổi đầu.

Thang Đông Trì nhận chỉ phiếu, kéo Tiêu Kính Nam đứng lên. “Đi thôi, trở về.”

Vì vậy Tiêu Kính Nam dị thường nghe lời đứng lên, đi theo sau Thang Đông Trì qua hành lang bệnh viện.

Hắn dường như cảm thấy các hộ sĩ xung quanh đều khe khẽ nói chuyện cười nhạo hắn, càng bước nhanh hơn.

“Đi bên này.” Thang Đông Trì nhìn thấy hắn muốn đi ra ngoài, vội vàng vươn tay giữ chặt cánh tay hắn, “Trước đem cái này xử lý.”

Vừa nói vừa giơ cái chỉ phiếu có giá trị không nhỏ.

Giám đốc nhà hàng nhìn hai người đi xa, buông lỏng tay đã đầy mồ hôi lạnh.

Ga ra bệnh viện rất lạnh, hướng hồ hiện tại đã là mùa đông.

Thời điểm ra ngoài bởi vì rất lo lắng, chỉ mặc áo sơ mi cùng áo khoác, Tiêu Kính Nam lạnh đến răng nanh cũng run, hơn nữa trong miệng lại thần nhiên có mùi máu tươi, loại cảm giác này thật sự tồi tệ.

Thang Đông Trì đột nhiên dừng bước lại, xoay người lấy khăn lông dề trên cổ mình xuống, vòng vài vòng quanh cổ Tiêu Kính Nam, tùy ý đánh giá xung quanh một chút, kéo tay hắn bỏ vào trong túi áo măng tô của mình.

“Đưa đều đưa rồi còn hỏi tôi.”

Tiêu Kính Nam chẳng hề để ý trả lời, nhưng đối với bên trong túi áo ấm áp dễ chịu, vẫn là rất vừa lòng.

Vừa rồi, Thang Đông Trì đưa chi phiếu bồi thường tiền thuốc men cho gia đình một đứa bé đang chờ phẫu thuật.

“A... Không sao, em nếu muốn tôi lại cho em, haha.”

Thang Đông Trì nắm thật chặt tay Tiêu Kính Nam, quay đầu hướng hắn cười cười.

“Mới không cần.” Tiêu Kính Nam bĩu môi, làm bộ đánh giá kết cấu ga ra.

“Miệng bị thương như vậy còn nhanh mồm nhanh miệng a, xem ra quả thật không có vấn đề gì.” Thang Đông Trì đến gần xe, chờ lái xe xuống xe mở cửa cho y.

“Vốn là không có vấn đề gì.” Tiêu Kính Nam muốn một bước vào xe trước, khom lưng xuống động tác lại đình trệ, “Cái kia... Tay.”

“Tay xảy ra chuyện gì?” Thang Đông Trì hỏi.

“...Buông tay ra, như vậy không lên xe được.” Tiêu Kính Nam nói nói phát hiện mặt mình mặc danh kỳ diệu nóng lên.

Tiêu Kính Nam thấy mục đích đạt được cũng thực vừa lòng buông tay hắn ra, chờ hắn lên xe xong cũng lên theo.

Tiêu Kính Nam chống hai tay hai bên dờ dờ thân thể, trên tay lại nóng lên, phía sau một bãi vai nhanh chóng dán lại, hai người một chút liên sát vào một chỗ.

“...” Không biết là quá gần gũi sao.

Tiêu Kính Nam đảo mắt liếc Thang Đông Trì bên kia nhìn nhìn, phát hiện Thang Đông Trì nhìn hắn, lập tức ho khan một tiếng dời tầm mắt sang chỗ khác, vừa hừ không biết điệu nhạc gì, vừa lại xê dịch vào trong xe.

“Sao cứ nhích tới nhích lui giống con khỉ vậy”

Thang Đông Trì nhích lại gần một bên Tiêu Kính Nam, thuận tay đóng cửa xe, động tác liền mạch lưu loát.

“Uy...”

“Hảo, cứ như vậy, đừng động.” Thang Đông Trì một tay nắm chặt tay Tiêu Kính Nam, bá đạo bỏ vào trong túi áo. “Lái xe.”

Tiêu Kính Nam nghiêng đầu trừng gương mặt gần trong gang tấc, muốn mở miệng, xe đột nhiên quẹo qua.

“A...Kháo.” Cả người liền theo quán tính ngã lên người Thang Đông Trì.

“Em lúc này tiến vào không để ý bãi đỗ xe này là hình xoắn ốc sao?” Thang Đông Trì mỉm cười, rõ ràng buông tay ra, lại ngược lại ôm lấy thắt lưng gấu nhỏ ngốc, nghiêng người qua nói nhỏ vào tai hắn: “Vẫn là nói em cố ý dựa vào...Àn?”

“Cái gì cố ý! Cút đi.”

Tiêu Kính Nam một tay chống bên đùi Thang Đông Trì, cánh tay kia thì kéo trụ áo y.

Xe chạy về phía trước, giống như hạ chậm tốc độ xe, nhưng mỗi lần người khác muốn ngồi thẳng lên sẽ đột ngột tăng tốc đi về phía trước.

Trên thực tế người lái xe kia...Mới cố ý đi!

Một đường náo nhiệt chạy đến trước cửa nhà Tiêu Kính Nam rồi dừng lại.

“Hảo hảo nghỉ ngơi, công việc còn lại cứ để tôi xử lý là được.”

“A...Đã làm phiền anh...” Tiêu Kính Nam nói xong đột nhiên phát hiện mình trả lời thật thất vọng, hơn nữa “Nhưng có phải anh hẳn nên buông tay ra?”

...Nếu không như vậy làm sao xuống xe a.

“ Ân, em không quên cái gì chứ?” Thang Đông Trì không chịu buông tay, còn nắm thật chặt.

“Quên gì...” Tiêu Kính Nam hơi hơi nhăn mi, vẻ mặt khó hiểu cùng khấn trương nhìn Thang Đông Trì.

“Goodbye kiss.”

“ ... ”

“Muốn hay không?” Thang Đông Trì cười.

“...Không cần.”

“Rốt cuộc muốn hay không?”

Tiêu Kính Nam theo bản năng hướng vị trí lái xe nhìn, lúng túng nói, “Không cần.”

Thang Đông Trì hiểu, vươn tay vỗ vỗ bả vai lái xe. “Anh xuống xe trước, mười phút sau lại lên lại.”

Lái xe lập tức gạt đầu mở cửa xuống xe, thực thức lùi vài bước, đứng cách xe rất xa.

“Uy, tôi không phải có ý này...Ngô...”

Cơ hồ là lập tức bị đặt tại một góc xe, Thang Đông Trì một tay ôm bờ vai của hắn, một tay ôm thắt lưng hắn.

“Ân... Dừng...”

Đừng liếm vết thương trên miệng a...Vừa mới cảm máu không bao lâu, vừa ngứa vừa rát, quái dị cùng kích thích nói không nên lời.

Hơn nữa...Hôn kịch liệt mười phút, thắt lưng đều mềm nhũn như vậy làm sao xuống xe a!

Hỗn đản. Tên này căn bản là cố ý!

31. Chương 31

Thực vất vả chờ đến lúc Thang Đông Trì kết thúc nộ hôn kia, Tiêu Kính Nam cố hết sức tránh Thang Đông Trì một cái, kiên quyết mở cửa xe.

“Em cứ nhìn tôi chăm chăm như vậy không tốt lắm.” Thang Đông Trì bắt lấy cổ tay hắn, một phen lôi kéo bước chân người nào đó.

Tiêu Kính Nam quay đầu lại, “Được hay không trong lòng tôi biết.”

“A? Không sợ mất mặt sao?”

“...Tôi cự tuyệt trả lời anh.” Tiêu Kính Nam quơ quơ cổ tay, “Để tôi xuống xe, mèo nhỏ ngốc đói bụng rồi.”

“Được thôi.” Thang Đông Trì buông tay ra, “Đi xem mèo nhỏ đi.”

Tiêu Kính Nam vừa lòng gạt đầu, sau khi xuống xe lập tức nghe thấy âm thanh hạ cửa sổ.

“Chờ sau khi mọi chuyện chấm dứt, cùng đi du lịch nghỉ ngơi đi.”

Thang Đông Trì ngửa đầu nhìn gấu nhỏ ngốc... “Đi đến ôn tuyến.”

Không nhắc tới còn tốt, nhắc tới ôn tuyến, Tiêu Kính Nam nháy mắt đã nghĩ đến kỷ niệm lần đó đi cùng bằng hữu gặp phải Thang Đông Trì, rồi sau đó mình bị đuổi ra ngoài.

Nhìn gương mặt nháy mắt đen thui, Thang Đông Trì đột nhiên nói: “Chẳng lẽ em sợ theo tôi đến ôn tuyến?”

Tiêu Kính Nam nhần lại nhần, cuối cùng vừa cắn răng vừa cười nói, “Như, thế, nào, có, thể. Tôi, đi!”

“...Biểu tình em thực dữ tợn.”

“Vậy đừng nhìn chăm chú a.” Tiêu Kính Nam xoay người, hai tay xỏ vào túi áo, chạm rãi đi vào nhà.

Ngay lúc Thang Đông Trì cho rằng hắn cứ như vậy vào nhà, Tiêu Kính Nam đột nhiên ngừng lại cước bộ.

“Nếu rảnh rồi liền đi.”

Nói xong liền bước nhanh vào nhà, như là ở phía sau có người thúc giục hắn chạy nhanh hơn.

Thang Đông Trì nhìn cái bóng dáng kia vội vàng biến mất ở trong tầm mắt.

Mặc dù gấu nhỏ ngốc không quay đầu lại, nhưng y vẫn có thể tưởng tượng ra bộ dáng gấu nhỏ ngốc vừa rồi nói ra câu ấy.

Có chút xấu hổ, có chút ngây ngốc, còn có bộ dáng giả bộ tự nhiên chống mộng mà đi.

Vừa suy nghĩ, Thang Đông Trì liền bật cười.

Đi nhanh như vậy, trong lát nữa cái mộng phía sau sẽ khó chịu cho coi.

“Lái xe.” Thang Đông Trì đóng cửa sổ xe.

Vì vậy...

Gấu nhỏ ngốc sau khi vào phòng ngủ cuối cùng cũng đi chậm lại, xoa thắt lưng cùng mộng thần cẩn thận tiêu sái đến bên giường ngồi xuống.

“Đau chết.” Nhíu mày thấp giọng một tiếng, “Vẫn là đổi cái quần mềm một chút.”

Cũng vì vậy...

“Mèo ngốc đừng kêu...”

“Ừ, ta bảo ngươi đừng kêu, không thấy cha ngươi thay quần áo sao.”

“Ngoan, đi tìm Teddy chơi.”

“A...Đừng cào chân ta a!”

“Hảo đi hảo đi, ngươi thắng, đừng cào loạn! Ta cho ngươi ăn..”

Lại cũng vì vậy, gấu nhỏ ngốc chỉ mặc một cái quần lót chậm rãi đi vào phòng vệ sinh, rót miêu lương, rồi lại xuống phòng bếp dưới lầu làm nóng sữa cho mèo rồi bưng lên.

Thời gian này đột nhiên phát hiện, kỳ thật trên lầu chỉ có phòng ngủ cùng phòng vệ sinh, không có phòng bếp là phi thường không hợp lý!

Nhất là tại thời điểm địa phương kia không thoải mái còn phải cao thấp lên xuống lầu.

Gấu nhỏ ngốc chống cằm nhìn mèo nhỏ ngốc vui vẻ ăn miêu lương, lại quay đầu nhìn Teddy đặt đầu giường.

“Haiz...”

Có lẽ hắn nên thật sự nghiêm túc suy xét mối quan hệ với Thang Đông Trì một chút.

Không thể mỗi lần như vậy đều mơ mơ hồ hồ.

Tiêu Kính Nam xoay người nằm ở trên giường.

Nhưng mỗi lần ở nhà suy nghĩ về vấn đề với Thang Đông Trì đều sẽ trở nên biến dạng, hơn nữa đã đột nhiên vô pháp khống chế.

Tựa hồ vĩnh viễn cũng không rõ sự tình, thời điểm tự hỏi “Sao lại biến thành như vậy?” thường thường trở thành “đã biến thành như vậy” rồi.

Di động đột nhiên vang lên hai cái, Tiêu Kính Nam chặt vật cầm lên xem—

“Lúc ăn cái gì nhớ chú ý miệng vết thương, cố gắng ăn thức ăn dễ tiêu hoá.”

Tiêu Kính Nam nhìn tin nhắn này đột nhiên cảm thấy chính mình thực khó bảo trì bộ dáng băng lãnh nghiêm túc tự hỏi vấn đề.

Liếm liếm nơi bị thương trên miệng.

Cầm điện thoại nghĩ nghĩ, thuận tay trả lời câu “Đã biết,” rồi mới nằm úp sấp trên giường.

Vậy, cứ thuận theo tự nhiên, rất nhiều vấn đề hà tất phải có câu trả lời rõ ràng.

Vài ngày sau, sự kiện thu mua oanh oanh liệt liệt dẫn đến vụ án lừa đảo phía sau.

Nguyên lai bị lừa tiền không chỉ có công ty Tiêu Kính Nam, mà còn có mấy công ty chuyên chở khác, số tiền lừa đảo trở nên rất lớn.

Cảnh sát bắt đầu tham gia điều tra, đuổi bắt nhân viên đang lẩn trốn, cuối cùng cũng tuyên bố đã bắt giữ được người.

Tiền thu lại tuy rằng không thể bù lại tổn thất to lớn, nhưng cuối cùng cũng khiến chuyện này chấm dứt, cũng cho Tiêu Kính Nam một cơ hội nghỉ ngơi.

Sau khi vụ án kết thúc hẳn vẫn thường xuyên liên lạc với Thang Đông Trì, nói chuyện công việc xong cũng bắt đầu tám chuyện tư, lần nào cuối cùng cũng nói đến đỏ mặt tía tai, nhưng một lần lại một lần đều nhận điện thoại của đối phương, cứ thế tuần hoàn vô hạn không dứt.

Vốn là nói mọi chuyện giải quyết xong sẽ đi ôn tuyền, kết quả ngược lại Thang Đông Trì bận đến mức không nghỉ tay được, chờ đến chân chính rảnh rồi thì cũng đã đầu mùa xuân.

Cuối cùng Thang Đông Trì quyết định xin nghỉ phép một tuần đi Nhật Bản, hảo hảo thả lỏng một chút.

Tiêu Kính Nam trước khi đi đem sự tình công ty đều xử lý tốt, rồi mới đem mèo nhỏ ngọc đến trạm thú y tốt nhất gửi nuôi.

Vốn cho rằng bản thân đối với chuyến du lịch lần này chẳng nhiều chờ mong, lại trong lúc thấy Thang Đông Trì mỉm cười đỡ hành lý cho mình, trong lòng có chút chờ mong.

“Bộ dáng em giống như một gần chết.” Thang Đông Trì tiếp nhận hành lý từ tay Tiêu Kính Nam, giao cho lái xe.

“Anh mới như vậy.” Tiêu Kính Nam nghiêng đầu nhìn mắt Thang Đông Trì, “Mắt gấu mèo rồi còn nói tôi.”

“Không có biện pháp, vừa nghĩ tới cùng em đi hưởng tuần trăng mật liền không thể ngủ ngon được.”

“..Cút đi, ai theo anh hưởng tuần trăng mật a!”

Thang Đông Trì nhìn gấu nhỏ ngọc nháy mắt mặt đỏ lên, “Đừng kích động, nước miếng phun đầy mặt tôi rồi.”

“...Phun lên da anh mới đẹp.”

“A..Vậy thì liếm đi, liếm càng nhiều càng tốt.”

“...Ghê tởm.”

32. Chương 32

Trong khoang hạng nhất không có người, Tiêu Kính Nam đổi dép lê tính toán trên máy bay đánh một giấc thoải mái, kết quả Thang Đông Trì tựa hồ căn bản không cho hắn ngủ, cứ luôn luôn hỏi mấy vấn đề nhàm chán.

“Trước kia không thấy anh nói nhiều như vậy a.” Tiêu Kính Nam nhắm mắt bất mãn than thở, nằm thẳng trên chỗ ngồi, đầu xoay hướng bên kia.

“Gần mực thì đen.” Thang Đông Trì nhú nhú mày, vươn tay xoay đầu gấu nhỏ ngốc về phía mình, “Huống hồ cùng chỉ nói nhiều với em mà thôi.”

“...Cùng ngủ một chút không được sao? Đường sức mà xuống máy bay.” Tiêu Kính Nam xoa tóc hai cái, hơi nhăn mi lại.

Nói xong nửa ngày không thấy hồi âm, Tiêu Kính Nam mở to mắt nhìn nhìn, phát hiện Thang Đông Trì tựa rất gần vào hắn.

“Ngô...” Nháy mắt bị hôn, Tiêu Kính Nam trong lòng ngựa chạy loạn xạ không ngừng.

Kính nhờ, nhớ kỹ đây trên máy bay có được không, tuy rằng vị trí cách xa, không gian cũng rất lớn, nhưng vạn nhất bị thấy...

“Tiên sinh, đây là chặn ngại yêu cầu.”

“Cảm ơn.” Tiêu Kính Nam nhìn Thang Đông Trì thập phần trấn định buông hắn ra, tiếp nhận chặn trong tay tiếp viên hàng không, rồi mới nhìn đến gương mặt cười sáng lạn của tiếp viên, lại lập tức ngoảnh đầu đi.

Tựa hồ lại cảm thấy không đủ, rõ ràng đứng thẳng xoay lưng đối diện bọn họ.

Cổ tình Thang Đông Trì còn nói một câu, “Chúng tôi nghỉ ngơi trước một lúc, trong chốc lát không có vấn đề gì cũng không cần đến đây.”

Tiếp viên hàng không cười đáp, trước khi đi còn hỏi nhiệt độ điều hoà có thích hợp hay không, rồi mới rời đi.

Mở chặn ra, đập lên người Tiêu Kính Nam, người kia một chút phản ứng đều không có.

Thang Đông Trì cũng không để bụng, sau khi nằm xuống đập một nửa chặn lên người mình, dù sao y cũng rất kiên nhẫn.

Quả nhiên, nghẹn qua ba phút, gấu nhỏ ngốc liền không nhịn được đột nhiên xốc chặn lên nghiêng người qua hung tợn nhìn y.

Thang Đông Trì khẽ cười nhắm mắt lại: “Sao vậy, không phải nói ngủ một chút hả.”

“...” Gấu nhỏ ngốc nghẹn, không còn gì để nói đành nằm xuống.

Không cần thiết phải so đo nhiều như vậy, dù sao xuống máy bay cũng không có ai nhận ra hắn.

Một bên vừa an ủi một bên dùng sức nhắm mắt.

Đột nhiên trên tay nóng lên, Tiêu Kính Nam trong lòng lại bắt đầu bồn chồn.

Các ngón tay đưa qua chậm rãi bao phủ, sờ soạng từng ngón, rồi mới giao nhau nắm chặt tay hắn.

Tiêu Kính Nam nhăn nài chờ đợi một lát, phát hiện Thang Đông Trì cũng không làm gì tiếp, vì vậy trộm mở mắt nhìn y.

Bên cạnh Thang Đông Trì đã nhắm mắt.

Nhìn trong chốc lát, Tiêu Kính Nam cũng nhắm mắt lại.

Dù sao tay giấu dưới chặn cũng không ai nhìn thấy được, cảm giác nắm tay như vậy thật ngây ngô, lại thật ấm áp.

Ngủ đến thời điểm thoải mái phát hiện có bàn tay không ngừng bóp bop gò má hắn, Tiêu Kính Nam bắt đầu phát phát tay.

“Tỉnh tỉnh, đến rồi.”

Thang Đông Trì nhìn bộ dáng hắn nhú mày rất thú vị, hai ngón tay sờ sờ giữa chân mày, nhẹ nhàng xoa xoa.

Tiêu Kính Nam bị hai ngón tay kia làm phiền, chỉ chớp mắt, miệng còn hàm hàm hồ hồ không biết nói cái gì.

Thang Đông Trì thấy thế chợt buồn cười, nghiêng qua căn cứ bờ môi của hắn, nhìn hắn bị đau che miệng lại, ánh mắt mỉa mai hoặc nhìn mình.

“Đừng lộ ra vẻ mặt này, trừ phi em không muốn xuống máy bay.”

Lời Thang Đông Trì hữu hiệu như phép thuật, Tiêu Kính Nam lập tức tỉnh táo lại.

Đúng rồi, hiện tại là trên máy bay, không phải ở nhà.

“Tay có thể buông ra rồi.” Tiêu Kính Nam quơ quơ tay, “Đã tê rần rồi.”

“Đã tê rần em còn ngủ ngon như vậy được.” Thang Đông Trì nắm lấy tay hắn, lật chăn lên còn nhiều lần ve vuốt.

Cảm giác ngứa ngứa như ma sát thần kinh, Tiêu Kính Nam một phen rút tay về, “Kệ nó đi, chốc lát sẽ hết.”

Thang Đông Trì cũng không để ý, tiếp tục nói: “Một lát nữa xuống máy bay có thể về khách sạn cất đồ trước, sau đó em muốn đi dạo một vòng cũng có thể, nhưng trước khi đến ôn tuyến em phải hảo hảo nghỉ ngơi, nếu không sẽ dễ dàng choáng váng đầu.”

“Kính nhờ, tôi cũng không phải lần đầu tiên đến ôn tuyến, anh đừng dài dòng.” Tiêu Kính Nam lắc lắc tay đã khôi phục cảm giác, “Hiện tại mới đầu tháng ba, không biết cây anh đào đã nở chưa.”

“Chưa nở hoa toàn bộ, nhưng khả năng sẽ có một hai cây nở rồi.”

“...Vô nghĩa.” Tiêu Kính Nam dựng thẳng chỗ ngồi, “nói cũng như không.”

Xuống máy bay, sau khi đến khách sạn cất hành lý, Thang Đông Trì vốn muốn mang Tiêu Kính Nam đi xung quanh một chút, nhưng không ngờ mới xuống cửa khách sạn đã bị xe ngăn lại.

Tiêu Kính Nam vẻ mặt khó hiểu nhìn người bước từ xe xuống, lại quay đầu nhìn Thang Đông Trì, đột nhiên có dự cảm không tốt lắm, muốn hỏi Thang Đông Trì có biết gì hay không, chợt nghe đối phương mở miệng trước.

“Ngài khỏe, Thang tiên sinh, Thang lão tiên sinh biết ngài đến Nhật Bản, đặc biệt để chúng tôi đến đón tiếp ngài về nhà nghỉ ngơi.”

“Không cần.”

“Nhưng vậy thật khó cho chúng tôi, Thang tiên sinh xin đừng gây khó dễ.”

“Tôi nói không cần.”

Thang Đông Trì lạnh lùng bộ dáng khiến tim Tiêu Kính Nam bất giác cũng lạnh theo.

Điều này làm cho hắn nghĩ đến lần đầu gặp Thang Đông Trì, nói chuyện cùng hành vi, trong mắt loé ra lưu quang lãnh khốc.

Hai bên còn đang giằng co, xe còn đang đậu đột nhiên mở cửa ra, những người vừa đứng trước mặt bọn họ lập tức tự giác đứng sang một bên.

Lão nhân tóc hoa râm ngồi trên xe nhìn về phía Thang Đông Trì, “Chết tử này đến ta cũng không muốn gặp?”

Thang Đông Trì nhếch môi: “Đại bá.”

Lão nhân gật gật đầu, “Lên xe.”

Thấy Thang Đông Trì còn đang do dự, nhìn về Tiêu Kính Nam bên cạnh, “Bằng hữu của cháu cũng đi.”

Tiêu Kính Nam bị nhìn trong lòng nhảy dựng.

Đây không phải là một người dễ ứng phó.

Bởi vì chỉ có đứng bên cạnh Thang Đông Trì mới dễ ý được, vừa nãy Thang Đông Trì gọi một tiếng đại bá, trong nháy mắt hơi hơi hạ thấp vai.

Đó là một loại bản năng xuất phát từ kính sợ.

33. Chương 33

Bởi vì áp lực cường đại, Tiêu Kính Nam một đường ngồi trên xe lưng thẳng tắp, cũng không dám thở mạnh ra ngoài.

Mặc dù Thang Đông Trì vỗ nhẹ lưng an ủi hắn, hắn vẫn không có cách nào trầm tĩnh lại.

Rất muốn biết nhà Thang Đông Trì rốt cuộc là làm gì, còn có vị đại bá này sao lại nghiêm túc như vậy.

Người trong lúc khẩn trương thường có rất nhiều ý tưởng, Tiêu Kính Nam suy nghĩ vô số khả năng, thậm chí tình cảnh bị bắt nhốt nghiêm hình tra tấn cũng đã nghĩ đến.

Thời điểm xuống xe chỉ thấy bả vai đau nhức, đùi bởi vì dùng sức quá độ có chút mềm nhũn ra, lại vẫn cứ tỏ ra bình tĩnh.

Thang Đông Trì đứng bên cạnh Tiêu Kính Nam, một đường theo đại bá lớn tuổi đi vào trong.

Mà Tiêu Kính Nam lúc này mới phát hiện vừa rồi lái xe chạy dọc theo bức tường vậy là bức tường vậy lại cái sân này.

Thành thật mà nói, hắn thật sự không nghĩ tới bây giờ có người ở độc môn độc viện (kiểu nhà mà ở giữa sân rộng, được bao quanh bởi tường cao) trong nhà, nhà như vậy hắn cho rằng chỉ trong hoạt hình mới có, hoặc là giống khách sạn ôn tuyền của bọn họ, cố ý tạo thành bộ dáng như vậy.

“Này...Nhà anh rốt cuộc là làm gì, sẽ không thật sự là xã hội đen đi.”

Mặc dù đã thật nhỏ giọng, nhưng vì xung quanh quá mức an tĩnh, vẫn cứ một chữ không sai truyền vào tai người đi phía trước.

Lão nhân phía trước đột nhiên quay đầu lại nhìn Tiêu Kính Nam liếc mắt một cái, khiến Tiêu Kính Nam sợ tới mức nghẹn một hơi ở đó, dừng bước, một cử động nhỏ cũng không dám.

Thang Đông Trì giật giạt môi, vươn tay nắm chặt tay Tiêu Kính Nam.

“Em đúng là con cộp giầy, như vậy liền sợ tới mức không nói được lời nào.”

“...” Tiêu Kính Nam vừa muốn phản bác, khoé mắt lại đảo đến lão nhân đang nhìn bọn họ, vì vậy khép miệng lại xấu hổ cười.

Có vài người thật sự mang lại cảm giác áp bách, khiến người khác không thể có hành động thiếu suy nghĩ.

Gấu nhỏ ngốc của chúng ta mới sẽ không thừa nhận chính mình nhất gan... Tuyệt đối sẽ không!

Ba người ngồi thẳng ở trong phòng.

Tiêu Kính Nam nhìn chén trà nhỏ đặt ở trước mặt mình.

Nói thực ra, một đường lại đây Tiêu Kính Nam đã sớm miệng khô lưỡi khô, nhưng áp suất không khí lúc này quá thấp, hắn cũng không dám vươn tay cầm lên.

Hơn nữa lúc này hẳn để ý rất nhiều vấn đề, ví dụ như tại sao đại bá của y biết bọn họ ở khách sạn ôn tuyền, tại sao muốn dùng phương thức này mang bọn họ đến, tại sao Thang Đông Trì giống như đối đại bá y có chút phản cảm, còn có... Tại sao còn muốn hẳn đồng thời chịu tội a!

Trời biết hẳn rõ ràng là khách du lịch a!

Ôn tuyền, hoa anh đào, rượu mơ... Hiện tại những điều này cách hẳn thật xa.

Thậm chí đèn trà cũng không dám uống, đây cũng bởi vì Thang Đông Trì.

“Uống trà.” Đại bá ngồi đối diện bọn họ cầm chén lên.

Tiêu Kính Nam nghe xong như được xá lệnh, lập tức cầm chén hướng miệng uống.

“Nóng...” Chén trà sờ lên không nóng, không nghĩ đến nước trà bên trong lại rất nóng. Tiêu Kính Nam chưa có chuẩn bị, đầu lưỡi bị phỏng.

“Không có việc gì đi? Tôi...”

“Tuổi còn trẻ đã thô ráp như vậy.”

Thang Đông Trì vốn định nói để tôi nhìn, kết quả bị đại bá một câu đánh gãy.

Tiêu Kính Nam vừa dùng tay che môi bị nóng, vừa nâng mắt lên nhìn đại bá, khẩu khí giáo huấn khiến hẳn lập tức xấu hổ cùng thẹn thùng đỏ mặt lên.

Hắn cũng không cố ý, muốn phản bác lại ngại Thang Đông Trì ở bên cạnh.

“Đại bá, thứ cháu nói thẳng, ngài đối với bằng hữu cháu quá nghiêm khắc, hẳn chính là đến làm khách.” Thang Đông Trì sờ sờ chén trà, cầm lên uống một hơi rồi nhẹ nhàng đặt xuống. “Thái độ ngài có chút thất lễ.”

Nói rất đúng a!

Tiêu Kính Nam ở trong lòng cảm thán, nhất thời cảm thấy hình tượng Thang Đông Trì toả sáng không ít.

Lão nhân ngồi trước mặt lại nhìn Thang Đông Trì, không nói gì.

Vì vậy Thang Đông Trì tiếp tục nói. “Uống trà là một quá trình hiểu rõ cuộc sống và tự nhiên, ngài thích uống như vậy, mà bằng hữu cháu thích uống như vậy, quy cũ cũng vốn là do chính người định.”

Lần thứ hai cầm lấy chén trà, đem trà còn sót lại một hơi rót vào miệng. “Có đôi khi cháu cũng thích uống trà như vậy.”

Chữ cuối cùng chấm dứt, cái chén cũng nhẹ nhàng buông.

“Quả nhiên là ương ngạnh.” Đại bá đối diện nhìn chén trà không, ánh mắt lần thứ hai trở lại trên người Thang Đông Trì.

Thang Đông Trì không có trả lời, cũng không có tránh tầm mắt của đại bá.

“Còn không tính toán trở về sao?” Không nghĩ tới đại bá lại mở miệng trước.

“Dạ, không trở lại, ba ba đi mất, mẹ một thân sinh sống, cháu muốn chăm sóc người.” Thang Đông Trì kiên định nói.

“Chính là...”

“Đại bá không cần hao tổn tâm trí, nếu muốn lưu lại, năm đó cháu đã ở lại.” Thang Đông Trì cắt ngang lời đại bá, hơi hơi thẳng lưng. “Hơn nữa lần này cháu tới nghỉ phép thả lỏng, không nghĩ đến quấy nhiễu ngài.”

“Lời khách sáo cũng đã nói, cũng không tất yếu phải tiếp tục.” Hơi hơi khoát tay áo, âm thanh lão nhân nghe có chút cảm thán, “Thật sự là lãng phí tài ba của cháu.”

“Xin hỏi...” Tiêu Kính Nam thật vất vả khiến đầu lưỡi hạ nhiệt, vừa mới nói hai chữ phát hiện Thang Đông Trì cùng đại bá đồng thời nhìn qua hẳn, vì vậy ngốc ngốc hề hề cười, “Rốt cuộc là cái gì tài ba? Còn có...”

Chạm chạm cái chén trước mắt, Tiêu Kính Nam cười đến khoe miệng giật giật, “Có thể cho tôi một chén trà nữa được hay không?”

Thang Đông Trì còn chưa kịp nói cái gì, đại bá của hắn đã một bước đứng lên trước, “Thất lễ.”

Vừa nói vừa đi ra ngoài, đi hai bước bỗng dừng lại, “Nếu đã đến, ở lại một ngày đi, hắn là cũng không ảnh hưởng kế hoạch nghỉ ngơi của các người.”

Tiêu Kính Nam nhìn lão đi xa, một lát sao mới đem cái đệm dưới mông rút ra, hoàn toàn thả lỏng ngồi ở trên thảm.

Thang Đông Trì nhìn vẻ mặt gấu nhỏ ngốc, tư thế vô cùng buồn cười, nhin không được cười hỏi, “Lại xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Kính Nam trắng mắt liếc Thang Đông Trì một cái, giận dữ nói, “Tay chân tôi đều đã tê rần, bàn chân cũng muốn chuột rút rồi.”

“Em sao lại gặp nhiều vấn đề như vậy.” Thang Đông Trì vươn tay qua nắm cổ chân gấu nhỏ ngốc, “Đánh golf thì xoay trật thất lưng cùng cổ, ăn sò thì bị cắt vào miệng, uống trà phỏng đầu lưỡi, ngồi mà cũng bị chuột rút...”

“Còn không phải bởi vì anh.” Gấu nhỏ ngốc bất mãn lập tức rút chân về, cong lưng chà qua chà lại, “Từ khi gặp được anh đều gặp phải chuyện không tốt.”

Dừng một chút, gấu nhỏ ngốc xòe bàn tay ra đếm, “Xe bị anh phá, mặt mũi bị anh làm mất, công tác bị anh bức làm, hiện tại kỳ nghỉ cũng bị anh phá hoại...”

Không đợi gấu nhỏ ngốc đếm ngón tay xong, Thang Đông Trì xen miệng nói, “Người cũng bị tôi thương.”

“...Vương bán đản. Lăn đi tìm chết!”

Thang Đông Trì nhìn gấu nhỏ ngốc tặc mao bình tĩnh mỉm cười.

Lời tác giả:

Gấu ngốc tiên sinh quả trách Thang Boss XDDDDD

(Gấu ngốc tiên sinh: Blahblahblahblahblahblah...)

(Thang BOSS bình tĩnh mỉm cười)

34. Chương 34

“Đến đây rồi, em muốn đi dạo xung quanh hay không?” Thang Đông Trì nhìn nhìn Tiêu Kính Nam đã uống năm chén trà hỏi.

“Cũng được.” Tiêu Kính Nam buông chén trà trong tay, “Dù sao hôm nay chúng ta cũng không rời khỏi đây được.”

Thang Đông Trì cười cười, kéo Tiêu Kính Nam từ dưới thảm lên. “Vậy đi thôi.”

Tiêu Kính Nam tránh tay Thang Đông Trì, lắc lắc tay “Tôi tự mình đi.”

“Sợ em đứng không vững.” Thang Đông Trì chia chia chân hắn nói. “Chân không phải tê sao?”

“Đã sớm tốt rồi.” Để biểu hiện bản thân đã khôi phục, Tiêu Kính Nam đứng lên trên thảm nhảy nhảy hai cái, “Thấy không?”

Thang Đông Trì gật gật đầu, vẫn là vươn tay nắm lấy tay Tiêu Kính Nam, “Như vậy an toàn hơn.”

“Tại sao?” Tiêu Kính Nam nhìn nhìn cánh tay có vẻ khó hiểu.

“Sợ em té ngã.”

Thang Đông Trì vừa nói vừa kéo hần ra ngoài, hơi hơi mang ý cười, ngữ khí thoải mái tự tại, Tiêu Kính Nam ồn ào hò hét đều bị bị chặn lại chặt chẽ.

Cảm giác bản thân giống con nít bị dắt đi dạo quanh sân, Tiêu Kính Nam biểu hiện ra cực đại bất mãn.

Bất luận Thang Đông Trì nói cái gì với hần, hần đều làm ngơ, mắt lé lé liếc liếc mây trên trời.

Nhưng chính bởi vì dạng này, hần không phát hiện dưới chân lòi ra một phiến đá, vì vậy mãnh liệt nghiêng người một chút.

Thang Đông Trì sửng sốt lắm rất nhanh đem hần kéo lại, phòng ngừa hần ngã xuống ăn đất.

“Em thấy chưa, còn không muốn bị dắt đi.”

“...” Tiêu Kính Nam khẽ cắn môi, cho Thang Đông Trì một cái liếc mắt xem thường.

“Hảo, đừng làm rộn không tự nhiên nữa.” Thang Đông Trì vươn tay xoa tóc hần, nhìn hần tức đến khó thở lại thu tay về, “Tôi dẫn em đi xem phòng trước đây tôi ở.”

Tiêu Kính Nam “hừ” một tiếng, kéo bước chân đi sau Thang Đông Trì.

Đi qua hành lang cùng một số phòng, Thang Đông Trì cuối cùng dừng lại trước một cánh cửa, vươn tay mở ra.

Không khí bên trong có chút hơi có mùi giấy mực, Thang Đông Trì nhìn quanh căn phòng được dọn dẹp sạch sẽ, quay đầu nhìn Tiêu Kính Nam nói, “Chính là nơi này.”

Tiêu Kính Nam cởi giày, bước vào trong vài bước liền ngừng lại: “Sao lại giống như có...cảm giác rất áp lực.”

Vừa nói vừa nhìn quanh phòng, đồ vật bên trong rất ít, không biết tại sao khiến hần không thấy tự nhiên, “Chẳng lẽ anh không có cảm giác này?”

“Không biết.” Thang Đông Trì đem giày cất kỹ, đi vào bên trong, “Trước kia khi còn bé đi học, mỗi khi được nghỉ sẽ ở lại đây.”

Ngồi xuống trên thảm, Thang Đông Trì nâng ánh mắt nhìn Tiêu Kính Nam, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh.

Tiêu Kính Nam cọ sát hai cái, mím miệng chậm rãi tiêu sái đến bên cạnh Thang Đông Trì, ngồi xuống xếp bằng.

“Em không ngạc nhiên gia đình tôi làm cái gì đi.” Thang Đông Trì nghiêng về phía sau, chống hai tay lên thảm nhìn về phía sân viện, “Kỳ thật suy nghĩ của em không sai, gia đình tôi chính là xã hội đen.”

Nhìn Tiêu Kính Nam hơi trừng lớn ánh mắt, Thang Đông Trì nói bổ sung “Nhưng tôi với nơi này không có quan hệ gì quá lớn, tôi vừa mới được sinh ra, ba ba liền mang mẹ cùng tôi rời khỏi nơi đây.”

Dừng dừng, Thang Đông Trì lại tiếp tục nói, “Ba của tôi không thích xã hội đen, tính cách hần cũng thập phần yếu đuối, cũng không thích hợp.”

“Rồi sao?” Gấu nhỏ ngốc thả lỏng một chân hỏi.

“Sau đó hằng năm đến kỳ nghỉ, bọn họ dẫn tôi đến nơi này chơi.” Thang Đông Trì ở trên thảm vuốt vuốt hai cái, “Kỳ thật tính cách của tôi không giống ba, ngược lại giống đại bá.”

“Àn...” Tiêu Kính Nam trả lời, nghĩ đến lúc mới gặp Thang Đông Trì, quả thực có cảm giác tương tự với đại bá y, “Vừa rồi đại bá nói lằng nhằng tài ba... Là chỉ cái gì?”

“Đừng nóng vội, đang chuẩn bị nói.” Thang Đông Trì nhìn bộ dáng vừa tò mò vừa bất mãn của gấu nhỏ ngốc, một lần nữa mỉm cười. “Em đối với kiếm đạo có hiểu biết nào không?”

Tiêu Kính Nam lắc đầu, “Không biết.”

“Tài hoa mà đại bá nói, kỳ thật là nói đến tài hoa kiếm đạo.” Thang Đông Trì ngồi ngay ngắn, chà xát tay. “Trong kỳ nghỉ tôi đến đây đều bị bắt học kiếm đạo, chủ yếu là để cường tráng thân thể, mà đồng thời với các hài tử cùng tuổi, tôi học tốt nhất.”

“Tốt đến trình độ nào?” Tiêu Kính Nam hỏi.

“Đánh bại lão sư ngay lúc đó.” Thang Đông Trì cẩn thận nghĩ nghĩ, “Khi đó, tôi hẳn là mười bốn tuổi, đại bá biết được rất vui vẻ, bởi vì kiếm thuật của ngài cũng rất không tồi.”

Nhìn gấu nhỏ ngốc vẻ mặt như đang nhìn lên cao thủ, y thoải mái cười cười: “Sau đó bọn họ yêu cầu tôi trở về Nhật Bản tham dự các giải đấu, còn muốn tôi học bắn súng, lúc ấy đại bá rất thất vọng, bởi vì con trai hẳn phương diện này không bằng tôi.”

“Tại sao cự tuyệt?” Tiêu Kính Nam nghiêng đầu nhìn Thang Đông Trì.

“Bởi vì ba ba không hi vọng tôi đi, hẳn cảm thấy chuyện này giống như là bồi dưỡng người kế nghiệp, sợ tôi trước khi trở thành người thừa kế thì đã bị mất mạng.” Thang Đông Trì giật bả vai. “Hẳn hi vọng tôi bình bình an an, mẹ của tôi cũng vậy, cho nên tôi cự tuyệt.”

“Thật là có chút đáng tiếc a...” Tiêu Kính Nam hơi xoay xoay đầu, đột nhiên nói, “Khó trách anh có được quái lực như vậy.”

Thang Đông Trì nhéo nhéo cổ tay, nhú nhú mi. “Có muốn thử một chút hay không?”

“... Thử cái gì?” Tiêu Kính Nam đột nhiên cảm thấy có chút không ổn, thân thể tự nhiên tạo ra một chút khoảng cách với Thang Đông Trì.

“Thử nhìn xem ‘quái lực’.”

Trong nháy mắt lời kết thúc, Thang Đông Trì duỗi tay ra ôm lấy cổ gấu nhỏ ngốc hôn lên, động tác nhanh đến mức gấu nhỏ ngốc không kịp phản ứng cũng đã bị áp đảo trên thảm, muốn động cũng không được.

“Ừ...” Tiêu Kính Nam mở to hai mắt lại hung hăng nhắm lại, hai tay tránh né nửa ngày chỉ cảm thấy trên cổ tay bị nắm giống như được còng lại.

Thang Đông Trì ngẩng đầu, nhìn bộ dạng gấu nhỏ ngốc há mồm thở dốc, liếm liếm môi.

35. Chương 35

Trong lúc gấu nhỏ ngốc còn đang ôm ờ, cửa đột nhiên truyền đến một tiếng “Thang tiên sinh,” khiến hẳn cả người cứng ngắc.

Lại nhìn Thang Đông Trì, cũng bộ một dạng gập quỳ mà nhìn cửa.

Hai giây sau, bọn họ bảo trì tư thế xinh đẹp như vậy nhìn thấy đại bá của Thang Đông Trì.

“Đại, đại bá...” Tiêu Kính Nam nhìn đối phương vẻ mặt âm trầm, mồm mép nhịn không được run lên vài cái, “Tôi, chúng tôi đang đánh chơi.”

“Phốc..”

Vừa dứt lời, Thang Đông Trì đột nhiên phụt cười, Tiêu Kính Nam liếc một cái xem thường.

Tiếng cười dừng lại, trong phòng lại yên tĩnh, im lặng đến quỷ dị, vô luận Tiêu Kính Nam ra ám hiệu với Thang Đông Trì nhiều như thế nào, y vẫn không nhúc nhích mà đặt hẳn dưới thân, bảo trì tư thế vừa rồi.

“Ăn cơm.” Đại bá nhìn trong chốc lát bắt đầu nói.

Mắt thấy đại bá nhượng mày, không khí vừa xao động lên lại lắng đọng lại, Tiêu Kính Nam bật người dậy ngây ngô cười đáp: “Chúng tôi hiện tại sẽ, hiện tại sẽ... Này, anh buông tay ra a! Đại bá gọi ăn cơm kìa.”

Cứ như vậy, ít nhất mông cũng không gặp hoa.

Đại bá, ngài tới quả đúng lúc, cảm kích ngài một cái.

Tiêu Kính Nam trong lòng hăng hái đang tính toán nhỏ nhặt, cười đến vui vẻ, khiến Thang Đông Trì rơi vào thế khó xử.

Vì vậy Thang Đông Trì nhìn chăm chăm gấu nhỏ ngốc đang vui a vui một chốc, vỗ vỗ gò má hần.

Động tác này giống như cảnh cáo hần lập tức ngừng ngây ngô cười.

A, xong rồi, hần sao lại quên được Thang Đông Trì là người “có oán tất báo, không cừu tìm cừu” (có thù phải trả, không có thù cũng kiếm cho ra mà trả =))) a!

Hai người tử thâm đứng lên, Thang Đông Trì mặt không biểu tình hướng đại bá gật gật đầu.

Mà trong lòng gấu nhỏ ngốc nhất thời trở nên thật lạnh lẽo mà.

Một bữa cơm an tường vô sự, chính là yên lặng không ai nói chuyện, khiến Tiêu Kính Nam gấp đồ ăn nhin không được nhìn sắc mặt đại bá, trên thực tế cũng không nhìn ra vui vẻ gì, trong lòng ngược lại càng thêm thấp thỏm bất an.

Cuối cùng đại bá không nhin được hỏi Tiêu Kính Nam: “Mông cậu ngồi trên đỉnh sao? Cứ động lui động tới!”

Tiêu Kính Nam bị nói như vậy mới ý thức được thì ra bản thân cứ vô thức nhích tới nhích lui, suy nghĩ lui tới, tự cho là nghĩ được một lý do thật tốt, vì vậy nói: “Tôi muốn đi nhà xí, ha ha...”

Còn không đợi hần cười xong đã vang lên một tiếng, dần dần người được cả mùi thối.

Tiêu Kính Nam nhất thời xấu hổ đến đỏ mặt rần rần.

Thang Đông Trì nhần mảy nhin cười nhìn hần, mà lúc này Tiêu Kính Nam xấu hổ đến mức trong mắt chỉ còn lại đại bá ngồi đối diện.

Vì vậy gấu nhỏ ngốc đỏ mặt, vì đại nghĩa mà nói: “...Thật xin lỗi, tôi nghĩ cần phải đi.”

“Mau đi đi.” Thang Đông Trì nhìn đủ, cuối cùng mở miệng giúp hần giải vây, nhưng thanh âm kia cũng không che giấu được ý cười rõ rệt.

Thang Đông Trì từ phía sau nhìn đôi tai hơi hơi đỏ của hần, cho đến khi hần rẽ vào địa phương không nhìn thấy được.

“Cháu cùng cậu ta...”

“Đại bá.” Thang Đông Trì cười cười lại trở nên nghiêm túc, “Cháu và cậu ấy rất tốt, hy vọng ngài không cần can thiệp.”

“Mẹ cháu biết không?” Cẩn nhắc trong chốc lát, đại bá hỏi.

“Từ nhỏ đến lớn, với cháu đồ vật hay người quan trọng nào, đối với mẹ cũng đều quan trọng. Tuy rằng có thể ngài cảm thấy cậu ấy không hiểu lễ nghĩa quy củ, có chút liều lĩnh, chính là với cháu mà nói...”

Dừng một chút, Thang Đông Trì tiếp tục, “Cậu ấy chỉ cần như vậy là được.”

“Nghĩa là.” Đại bá nhú mảy.

“Ý của cháu là.” Thang Đông Trì kiên định nói, “Cậu ấy chỉ cần như vậy là tốt nhất, không cần thay đổi bất cứ cái gì, đương nhiên, cũng không cần người khác ngoài cháu khiến cậu ấy thay đổi.”

“Trước kia cháu không dám nói với ta như vậy.” Đại bá phát phát tay, người bên cạnh lập tức dọn thức ăn đi.

“Ngài cũng nói, đó là chuyện trước kia.” Thang Đông Trì khẽ cười cười, “Nếu không còn gì nữa, cháu muốn đi ra ngoài tìm cậu ấy.”

“Đi ra ngoài tìm?” Nhìn bộ trà được mang tới, người lớn tuổi nhú mảy.

“Dạ.” Thang Đông Trì đứng lên hơi hơi cúi người, “Thất lễ.”

Lâu như vậy còn chưa trở về, khẳng định là...

Thang Đông Trì khoái trá cười cười, đến nơi mà gấu nhỏ ngốc đang đang ảo não có thể đi tới, vì vậy y ở trong sân tương đối sâu tìm được gấu nhỏ ngốc.

Nhưng là gấu nhỏ ngốc cũng không lộ ra ảo não như trong tưởng tượng của y, chỉ thấy hắc khoái trá chỉ lên cây anh đào duy nhất trong viện cười tươi rói, “Anh xem, nụ hoa nè, không lâu nữa sẽ nở đi.”

Thang Đông Trì đi đến bên cạnh, thật tự nhiên cầm tay hắc, nhìn lên những nụ hoa anh đào nhỏ bé cười nói, “Ủ, đúng vậy.”

Hình ảnh xinh đẹp duy trì không được bao lâu, nghiêng cứu trong chốc lát, gấu nhỏ ngốc đột nhiên hỏi: “Hả? Anh sao lại ra đây?”

“Không thấy em trở lại, tưởng em ngủ quên trong WC rồi.” Thang Đông Trì đáp.

“Anh mới ngủ trong WC.” Gấu nhỏ ngốc bất mãn bỏ tay ra: “Tôi chỉ là...”

“Em chỉ là lạc đường, hành lang cùng phòng ốc nơi này rất giống nhau, em liền quên đường trở về.” Thang Đông Trì hơi cong cong khoé miệng.

Gấu ngốc bị nói trúng tâm sự, ngây người thật lâu, liền phản bác: “Tôi mới không có!”

“Được rồi, không có thì không có.” Thang Đông Trì lần thứ hai giữ chặt tay gấu nhỏ ngốc, “Đêm nay ở lại đây, ngày mai chúng ta sẽ đi ôn tuyển.”

“Tuỳ tiện nha.” Gấu nhỏ ngốc tránh tránh không trốn được.

Vậy thì, cứ mặc y thôi, cảm giác nắm tay này tựa hồ cũng không hề tệ.

Lời tác giả:

Đại bá đột nhiên xuất hiện =w=

Gấu ngốc tiên sinh: Đại bá đột nhiên xuất hiện rất đáng sợ a...

Thang BOSS: Em đúng là con cọp giấy...

36. Chương 36

Tiêu Kính Nam nghĩ, dù sao cũng không rời đi được, vì vậy hỏi Thang Đông Trì ở đây có võ đường luyện tập không.

Thang Đông Trì gật đầu nói có, kéo Tiêu Kính Nam đi về phía võ đường.

Trong võ đường có người đang luyện tập, trong lòng Tiêu Kính Nam có chút hưng phấn, chân cũng bắt giắc lại gần cửa.

Thang Đông Trì nhìn vẻ mặt tò mò của hắc, nhanh bước theo hai bước đứng ở cửa, hai người đang một đối một luyện tập đột nhiên dừng động tác lại, hướng bọn họ nhìn qua.

Hơi hơi hé mắt, Thang Đông Trì đặt một tay lên bả vai Tiêu Kính Nam, một tay vẫy vẫy với người đang luyện tập.

Người nọ nói với người tập cùng hai ba câu, hơi hơi hành lễ sau đó tháo xuống mặt nạ bảo vệ.

Tiêu Kính Nam nhìn hắc hướng bọn họ đi tới, trong lòng có chút buồn bực.

“Đại ca, anh về lúc nào?”

“Mới trở về.” Thang Đông Trì vừa đáp vừa nắm bả vai Tiêu Kính Nam, “Đây là bằng hữu của anh, chúng ta đến đây nghỉ phép.”

“Rồi mới bị đại bá bắt được? Haha!” Nam nhân cười đến vui vẻ, hướng Tiêu Kính Nam gật đầu chào hỏi: “Anh hảo!”

“Cậu hảo!” Tiêu Kính Nam cũng gật gật đầu theo.”

“Đúng vậy.” Thang Đông Trì vỗ vỗ cánh tay đối phương, “Sao lúc ăn cơm không thấy chú?”

“Đại bá nói có khách đến, chính mình tự ăn a.” Nam nhân bất đắc dĩ cười cười. “Nếu sớm biết khách là anh, em sáng sớm đã tới rồi, hại em ở trong võ đường tránh né nửa ngày.”

“Ha ha, chú vẫn chán ghét xã giao như vậy.”

Tiêu Kính Nam nửa ngày nghe ngóng vẫn không chen vào được, hơi nữa người nam nhân này tựa hồ có quan hệ không tồi với Thang Đông Trì, có thể là quan hệ thân thích. Vì vậy hắn đem lực chú ý vào người đang luyện tập trong võ đường, thẳng cho đến khi nghe đối phương nói: “Muốn so một lần hay không,” lực chú ý của hắn mới bị kéo trở về.

Thang Đông Trì buồn cười nhìn gấu ngốc nhỏ bên cạnh đang vênh tai lên nghe, “Không thể so, nơi này là địa bàn của chú, anh cũng đã lâu không luyện.”

Nam nhân nhìn Thang Đông Trì lặng yên trong chốc lát, đưa tay xoa xoa mồ hôi trên trán, “Được thôi, không miễn cưỡng, nhưng là rất đáng tiếc.”

“Không có gì đáng tiếc cả.” Thang Đông Trì khẽ cười cười, “Như vậy hình tượng đại ca của anh trong lòng chú mãi dừng lại ở khoảng thời gian đó, quả thực rất tốt đi.”

“Anh còn dám nói vậy sao.” Nam nhân cười đến nhe răng.

“Có cái gì mà anh không dám chứ.” Thang Đông Trì cũng cười.

“Vậy so một lần a.” Tiêu Kính Nam đột nhiên xen miệng vào, “Không phải nói cái gì cũng dám sao?”

Thang Đông Trì đưa ánh mắt chuyển qua Tiêu Kính Nam, “Em muốn xem?”

Trong lúc nhất thời, trên mặt Tiêu Kính Nam có chút quẫn bách, lúc này hắn không biết nên trả lời muốn hay không muốn.

Nếu trả lời muốn, thực giống như là bản thân rất chờ mong, nếu trả lời không, có khả năng sẽ không thấy được bộ dáng Thang Đông Trì trên võ đường, hắn thật sự rất tò mò.

Không đợi hắn giãy dụa xong đã phát hiện hai người kia đều nhìn chăm chú hắn, vì vậy đành phải cong cong cổ.

Thang Đông Trì nghĩ nghĩ, “Vậy được rồi, so một chút.”

Nam nhân bên cạnh cười trong sáng, “Chịu từ bỏ hình tượng đại ca huy hoàng?”

Thang Đông Trì nhướn lông mày từ chối cho ý kiến.

Mặc kiếm phục vào, đeo đồ bảo hộ, theo thói quen cầm lấy kiếm trúc sờ sờ, Thang Đông Trì đột nhiên cảm thấy có chút phiền muộn.

Song phương đứng đối diện trên võ đường, trọng tài hướng hay người nói thời gian thi đấu là ba hiệp.

Tiêu Kính Nam ngồi ở một bên nhìn Thang Đông Trì cầm kiếm trúc, quả thật rất có khí thế.

Không biết có phải ảo giác của hắn hay không, mà cảm thấy không khí xung quanh Thang Đông Trì trở nên vô cùng khác biệt.

Tiêu Kính Nam theo bản năng run run, cảm thấy tóc gáy trên lưng mình đều dựng thẳng đứng.

Vẫn là Thang Đông Trì sau này tuyệt vời hơn a.

Trọng tài ra hiệu trận đấu bắt đầu.

Đối phương ra tay đầu tiên, kiếm hướng vào mặt Thang Đông Trì. Thang Đông Trì hướng người qua một bên, đưa tay khẽ quất một cái lại nhanh chóng trở về thế tấn công, phản kích lên bụng đối phương, nhưng cũng bị đối phương tài tình ngăn trở cùng hoá giải.

Một lần công kích thăm dò chấm dứt, song phương rất có ăn ý mà dừng động tác.

Tiêu Kính Nam mở to hai mắt nhìn, thập phần khẩn trương, nhưng chỉ sau hai giây, thanh kiếm tre giao nhau vẫn chưa hoàn toàn dứt ra, Thang Đông Trì lần thứ hai phát động tấn công, rất nhanh đánh vào cổ tay đối thủ.

Đối phương không nghĩ tới Thang Đông Trì sẽ trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà phản kích, vì để tránh bị tấn công vào điểm yếu mà phải nghiêng thân thể lùi lại, Thang Đông Trì cũng không có đình chỉ động tác, mà rất nhanh và chính xác đánh lên mặt đối phương, động tác sạch sẽ lưu loát.

“Mặt.” Trọng tài kêu.

Song phương trở lại thế phòng thủ giữa võ đài, ghi nhận kết quả.

Tiêu Kính Nam đột nhiên buồn chán.

Hắn không hiểu rõ quy tắc, còn xem trận đấu cái gì a, rốt cuộc như thế nào mới là thắng hẳn đều không hiểu được.

Chỉ biết là Thang Đông Trì tựa hồ thắng một hiệp.

Tiêu Kính Nam nhìn người ở trên sàn đấu, đột nhiên cảm thấy bộ dáng Thang Đông Trì mặc kiếm đạo phục cầm kiếm trúc thật sự rất uy phong.

Không bằng chờ sau khi về nước, nhờ y chỉ giáo cũng không tồi.

Do đó gấu nhỏ ngốc dốt đặc cán mai lại xem hăng say như vậy, hắn cảm thấy nam nhân kia không phải là đối thủ của Thang Đông Trì.

Vô lý do mà tin tưởng, đại khái là bởi vì Thang Đông Trì ở trong lòng hắn vẫn luôn là một tên quái vật đi.

Đem Thang Đông Trì tưởng tượng thành Godzilla, gấu nhỏ nhện không được nở nụ cười toe toét.

Mà Thang Đông Trì bị tưởng tượng thành Godzilla cũng không có cô phụ kỳ vọng của hắn, thể công sắc bén không ngừng, tốc độ ra kiếm càng lúc càng nhanh, sau khi sát hợp lại nhanh chóng tách ra tiếp tục tiến công.

Vì vậy thời điểm trọng tài tuyên bố trận đấu kết thúc, hắn còn ngây người thật lâu.

“Vui như vậy?” Sau khi bọn họ tháo đồ bảo hộ, Tiêu Kính Nam vẫn còn há to miệng đi.

“Thắng hai hiệp là toàn thắng.” Thang Đông Trì cười cười, tiếp nhận nước đối phương đưa tới.

“Cách nhiều năm, nhưng thực lực vẫn không giảm.” Nam nhân cười cười, hướng Tiêu Kính Nam nói, “Vừa rồi quên không tự giới thiệu, tôi gọi là Thang Đông Văn.”

“Tiêu Kính Nam.” Vừa nói vừa rút chân lại.

“Không, đã có thụt lùi.” Thang Đông Trì nói với Thang Đông Văn, “Nếu là trước đây, tốc độ càng nhanh hơn nữa.”

“Quái vật a.” Thang Đông Văn cảm thán.

Tiêu Kính Nam vừa nghe liền vui vẻ, vừa mở miệng muốn bổ sung, ánh mắt nhìn thấy Thang Đông Trì nhú mày nhìn hắn, bỗng cảm thấy không ổn, vì vậy nuốt lời vào bụng mà cười liên tiếp “ha ha ha.”

37. Chương 37

“Thật sự không tính toán trở về sao?” Thang Đông Văn tiếp nhận đề tài “ha ha ha” của Tiêu Kính Nam, “Anh có biết đại bá rất muốn anh trở về.”

“Có chú ở đây là được rồi.” Thang Đông Trì vừa nói vừa cời bảo hộ, “Anh đã cùng đại bá nói qua, lần này chỉ làm khách du lịch.”

“Em vẫn còn thiếu chút nữa.” Thang Đông Văn sờ các đốt ngón tay.

“Chỉ là một chút.” Thang Đông Trì vỗ vỗ bả vai của hắn, “Bất quá như vậy là đủ rồi, sự nghiệp gia tộc đã phát triển đến quy mô hiện tại này, cũng đã đến thời kỳ bão hoà an ổn, sau khi kế thừa có thể làm được cái gì thì hãy làm, đừng để bản thân chịu áp lực quá lớn.”

“Anh lại có thể nói thoải mái như vậy.”

Thang Đông Trì cười cười, khoe mắt nhắm Tiêu Kính Nam bên cạnh vẫn luôn nhìn y thoát đồ bảo hộ, vì vậy nói qua: “Em thích?”

Tiêu Kính Nam quay đầu, “Àn. Nhìn qua rất suất.”

“Em là đang khen tôi?” Thang Đông Trì lại hỏi.

“...Tôi chưa có nói anh...Khụ khụ, thôi được, anh rất đẹp trai.”

Không nên hờ một tí lại dùng ánh mắt uy hiếp người a, quá đáng.

Gấu ngốc trong lòng âm thầm rơi lệ.

“Anh có thể mặc thử xem sao a.” Thang Đông Văn nói.

“Có thể chứ?” Tiêu Kính Nam bật người, hai mắt toả sáng.

“Có thể.” Thang Đông Trì nói thay Thang Đông Văn, “Quần áo hắn vẫn còn đi.”

“Còn.”

Vì vậy sau khi Tiêu Kính Nam đổi y phục, tinh thần trở dậy, lấy điện thoại di động ra muốn chụp ảnh lưu niệm.

Thang Đông Trì có chút dở khóc dở cười giúp hắn chụp ảnh, rồi mới bắt đầu dạy hắn cầm kiếm.

Đứng rất gần, lại là tư thế tay giữ tay, đột nhiên khiến hắn liên tưởng đến lúc đó Thang Đông Trì dạy hắn đánh golf.

Dự cảm không tốt dâng lên rất nhanh lại bị áp chế, Tiêu Kính Nam tự nói với mình, xưa đâu bằng nay.(đại khái ý em có thể là bây giờ em bớt ngơ/xui hơn, hoặc Thang BOSS thương em hơn, không làm gì với em =)))))

“Tôi chán thử một chút, anh nhìn thử xem.”

Liên tục hạ vài đường đều được Thang Đông Văn bên cạnh khích lệ bảo rất tiêu chuẩn đẹp trai, Tiêu Kính Nam trong lòng có chút lảng lảng, bắt đầu nóng lòng muốn thử.

“Em muốn chán tôi?” Thang Đông Trì nhếch khoé miệng một cái.

“Thử một chút có sao đâu.”

Thăm nghĩ một lần cũng sẽ không sao, Thang Đông Trì dùng một nửa lực hướng hắn hạ kiếm.

Kỳ thật Tiêu Kính Nam phản ứng rất nhanh, hắn đưa tay cản, vấn đề nằm ở chỗ sức lực không đủ.

Chỉ cảm thấy tay tê rần, kiếm trúc hắn nắm bị bắn ngược về phía trán của mình.

Thang Đông Trì sững sốt, lại thấy Tiêu Kính Nam đã bưng kín cái trán.

“Không có việc gì đi?” Thang Đông Văn đứng ở một bên hỏi.

“Không sao không sao?” Tiêu Kính Nam vội vàng hướng hần xua tay, rồi mới trừng Thang Đông Trì, muốn búng tay y.

Thang Đông Trì đẩy tay hần ra, nhìn cái trán có chút đỏ lên của hần, “Tôi không dùng lực a.”

“...” Anh đi chết đi, đồ quái vật.

“Không chơi nữa?” Thang Đông Trì tiếp tục nói, “Đi thay quần áo, lần sau tôi hảo hảo dạy em.”

“...” Gấu nhỏ ngốc yên lặng đi thay quần áo.

Trong trường hợp như vậy nói cái gì cũng đều mất mặt cả thôi, còn không bằng cái gì cũng không nói.

Thang Đông Văn nhìn Tiêu Kính Nam, “Bằng hữu anh rất thú vị a.”

“Cậu ấy rất ngốc (1)” Thang Đông Trì khoái trá cười.

“Àn, cảm giác không giống như người chung chí hướng với anh.” Thang Đông Văn dừng một chút, “Suy nghĩ so với anh đơn giản hơn nhiều.”

“Ừ, chú nói không sai.” Thang Đông Trì nhìn Tiêu Kính Nam vừa chăm rãi đi vào trong phòng thay đồ vừa xoa xoa tóc.

“Anh và anh ấy... Không chỉ là bằng hữu đi.” Chần chờ một khắc, Thang Đông Văn vẫn hỏi ra miệng.

Cảm giác thật sự rất thân mật, người kia là đại ca Thang Đông Trì của hần, Thang Đông Trì làm sao có khả năng thân mật với một người như vậy.

Không nghĩ tới Thang Đông Trì ngược lại rất thẳng thắn gạt đầu, điều này không khỏi khiến Thang Đông Văn kinh ngạc.

Tại sao?” Thang Đông Trì nhìn Tiêu Kính Nam vừa kéo quần áo vừa đi ra khỏi phòng thay đồ hỏi.

Thang Đông Trì đứng lên, “Bởi vì cậu ấy rất ngốc.”

Thang Đông Văn nhìn y đi đến bên cạnh Tiêu Kính Nam, còn thuận tay chà xát tóc của hần, nói câu gì đó rồi mới vào phòng thay đồ.

Vốn định trong lúc Thang Đông Trì đi thay đồ nói bóng gió gì đó một chút, không ngờ Tiêu Kính Nam lại bước đến trước hần hỏi về cuộc sống của Thang Đông Trì ở Nhật Bản trước kia.

Nhìn vẻ mặt vừa tò mò vừa lúng túng của Tiêu Kính Nam, Thang Đông Văn liền chọn chuyện trước kia bọn họ chọi để mèn mà kể, Tiêu Kính Nam cười đến “từ trong ra ngoài”, cho đến khi Thang Đông Trì từ phòng thay đồ đi ra, hần vẫn bảo trì bộ dáng thái dương hoa nở ngây ngô cười.

Lúc ăn cơm buổi tối đại bá không tham gia, vì vậy ba người bọn họ dị thường thoải mái, thả lỏng ăn đồ ăn cùng uống rượu.

Thang Đông Văn vẫn cứ liên tục kể chuyện hồi còn bé của bọn họ, Tiêu Kính Nam vừa nghe vừa uống, ngẫu nhiên còn cười nhạo Thang Đông Trì một chút.

Thang Đông Trì ngồi ở bên cạnh nhìn hần hưng phấn đến đỏ bừng hai má, nhắc nhở: “Tửu lượng kém uống ít thôi.”

Tiêu Kính Nam vừa muốn mở miệng đã nghe Thang Đông Văn bên cạnh tiếp lời: “Em cảm thấy tửu lượng của anh ấy cũng không tệ lắm a.”

Bị nói như thế, Tiêu Kính Nam có chút đắc ý liếc Thang Đông Trì một cái, sau đó gạt gạt đầu vỗ vỗ cái bình bên cạnh, “Uống cái này đi.”

Kỳ thật từ lúc bữa ăn bắt đầu, Tiêu Kính Nam cũng đã chú ý cái bình này, chính là Thang Đông Trì không nói, hần cũng không tiện hỏi, hiện tại vừa nghe là rượu đã nẩy lên hứng thú.

Thang Đông Văn “này” một tiếng đã bị Thang Đông Trì liếc một cái, tự động chuyển thành tiếc ho khan, Tiêu Kính Nam không có chú ý, đem bình đặt giữa chân, mở ra ngửi ngửi, “Hả, giống như có vị ngọt?”

Thang Đông Trì chạm vào chén Tiêu Kính Nam, “Uống là biết.”

Tiêu Kính Nam cân nhắc nửa ngày, hình như không tệ, vì vậy cầm cái muôi ở bên trong mức ra một ít, thấy Thang Đông Trì nhìn nhìn hần, bèn cầm lấy cái chén uống một ngụm nhỏ.

“Thật là ngọt.” Tiêu Kính Nam cân nhắc, “Là rượu gạo sao? Giống như có cả hương hoa.”

“Vị giác không tồi, bên trong có hoa anh đào.” Thang Đông Trì nhìn nhìn hần một hơi lại một hơi mà uống, cười nói: “Là đại bá tự mình ủ.”

“A...uống rất ngon.” Tiêu Kính Nam nhìn chén rượu không cười cười, “Lại uống nữa đi.”

Một giờ sau, rượu trong bình còn lại hai phần ba, gấu nhỏ bắt đầu mơ mơ màng màng, trầm trầm không rõ ràng mọi chuyện.

Thang Đông Trì nhìn đầu lười hần hồ ngôn loạn ngữ, nhếch khoé miệng một cái.

“Anh không phúc hậu a.” Thang Đông Văn lắc đầu, “Rượu này mạnh như vậy, anh thế nhưng lại để anh ấy uống nhiều như thế.”

“Là chính cậu ấy muốn uống đi.” Thang Đông Trì đặt gấu nhỏ mơ mơ hồ hồ ngồi lên người mình, âm hiểm mỉm cười, “Anh không ép buộc cậu ấy.”

Thang Đông Văn dựng ngược tóc gáy, hần nhìn người kia đã uống rượu say đến quên cả trời đất.

A, thế như lại nguyện ý ở cùng đại ca một chỗ, nếu anh ta không phải rất ngốc, thì chính là giác ngộ rất cao, ít nhất sẽ không phải chịu khổ.

Huynh đệ, tự mình cầu phúc đi.

Bên kia, Thang Đông Trì tâm tình vui sướng đem gấu nhỏ ngốc đi qua hành lang, hướng về phòng ngủ.

Mà gấu nhỏ ngốc nắm trong tay một đám tóc của Thang Đông Trì, nghiêm túc thưởng thức, thỉnh thoảng ngáy ngô cười một cái, rồi lại hỏi một số phần đề rất phức tạp so với tuổi hiện giờ.

Thang Đông Trì kiên nhẫn nghe, đột nhiên cảm thấy, bộ dáng thoát nhìn rất chán ghét trong trí nhớ, bây giờ tựa hồ cũng không còn chán ghét nữa.

Chờ đến lúc vào phòng ngủ, gấu nhỏ ngốc chơi tóc của y đến mệt, đôi thành hai tay dùng sức ôm cổ y.

Thang Đông Trì đem người thả xuống chần đã được trải ra trước, gấu nhỏ ngốc lộ ra làn da vì rượu mà phỉm hồng, ở trên chần xoay lui xoay tới điều chỉnh tư thế ngủ.

...Nhìn qua thật ngon miệng.

Vì vậy Thang Đông Trì ngồi xổm xuống, cởi áo khoác, rồi lại cởi nút áo lên.

Gấu nhỏ ngốc phản ứng có chút trì độn, Thang Đông Trì cởi khoá thắt lưng hần, kéo quần hần xuống rồi mới xoay người ôm lấy thân thể hần, như là ôm một lò sưởi nhỏ.

Sau đó, gấu nhỏ ngốc không rõ sự tình cho nên cong lưng cọ chần, Thang Đông Trì vươn tay cầm lấy tay hần đặt lên mặt mình.

Nhìn nhìn gấu nhỏ ngốc hai mắt nhắm lệ uông uông chà cái mũi, Thang Đông Trì đưa tay cao thấp xoa xoa bờ môi của hần, mỉm cười.

“Ai cho em uống nhiều như vậy, ngốc chết!”

Chú thích: (1) Nguyên bản là , qt dịch là “Hần thiếu căn cân.” Google trans là “Tình mạch hần nhỏ.” =))) Ta không hiểu gì, đoán đại khái ý bảo em gấu nhỏ ngốc gì gì đó. Search hình ảnh của câu này thì ra cái ảnh phía trên *chỉ chỉ*. Thấy có vẻ giống giống mặt em Nam, nên quất luôn =)))

38. Chương 38

Ngày hôm sau, Tiêu Kính Nam bị Thang Đông Trì đánh thức, sáng sớm đến gặp đại bá cùng Thang Đông Văn nói lời tạm biệt.

Tiêu Kính Nam mắt nhắm mắt mở mơ mơ hồ hồ bị Thang Đông Trì mang trở về khách sạn ôn tuyền của bọn họ.

“Mệt thì ngủ thêm một lúc, tỉnh ngủ chúng ta đi ôn tuyền.” Thang Đông Trì vừa dứt lời đã thấy gấu nhỏ gấu không thể chờ đợi được mà nằm úp sấp trên giường, chẳng thèm khiêu nại mà trực tiếp lăn ra ngủ.

Thay hân đắp chăn, đem hành lý sắp xếp một chút, Thang Đông Trì cũng lên giường ngủ bên cạnh.

Sau khi tỉnh dậy, hành trình thuận lợi hơn rất nhiều, Tiêu Kính Nam cùng Thang Đông Trì hai người đi thường hưởng thụ ở ôn tuyền.

Trong lúc Tiêu Kính Nam cũng bọc khăn tắm trên đầu, miệng học theo người khác ồn ào “Kimochi~(1)”, bộ dạng hân không thể lẫn lộn trong nước khiến Thang Đông Trì bật cười.

Thời gian nghỉ phép cũng trôi qua rất nhanh, hai người cùng ăn mì sợi, đến địa phương ăn vặt, cũng thỉnh thoảng đi mua một ít đồ quý hiếm Nhật Bản, cũng như đến nhà sách mua tiểu thuyết cũng tạp chí số lượng có hạn, còn mua một ít đồ mỹ nghệ.

Tiêu Kính Nam nhìn thấy cái gì cũng đều chụp ảnh lưu niệm, Thang Đông Trì liền mặc kệ hân chụp ảnh xung quanh, chơi mệt thì tìm một quán cà phê ven đường ngồi nghỉ, lật lật xem ảnh cùng ăn một ít điểm tâm.

“Mệt chết đi được...” Tiêu Kính Nam trở lại khách sạn liền ngồi thẳng lên ghế sofa, không chịu đứng lên.

Thang Đông Trì nhìn hân chết dĩnh ở trên ghế, đá đá ý bảo hân đi tắm rửa trước, nhìn hân giãy dụa nửa ngày mới đứng lên chậm rãi đi vào phòng tắm.

Thang Đông Trì nhìn hân đóng cửa lại liền bắt đầu sắp xếp vật phẩm mua được, ngẫm lại mấy ngày vừa rồi trôi qua thật quá nhanh, ngày mai đã phải trở về nước.

Đột nhiên cảm thấy trong phòng hơi rung nhẹ, Thang Đông Trì phản ứng ngay lập tức, buông đồ vật trong tay ra chạy đến mở cửa phòng tắm, không quản Tiêu Kính Nam có đang mặc gì hay không liền ôm hân ngồi xổm xuống, “Đừng động.”

Tiêu Kính Nam sửng sốt liền bắt đầu khẩn trương, vừa rồi trong chớp mắt hân còn tưởng là do bản thân quá mệt mỏi.

“Động đất?!”

“Ân.” Thang Đông Trì vừa đáp vừa giữ đầu của hân, “Đừng lo lắng, chốc lát sẽ hết.”

Trong không gian rung lắc, hai người cứ thế ngồi bên nhau.

Kỳ quái chính là, cảm xúc vốn khẩn trương liền bởi vì một câu an ủi của Thang Đông Trì mà biến mất.

Bất tri bất giác Tiêu Kính Nam vươn tay ôm lấy thắt lưng Thang Đông Trì.

Thang Đông Trì rất nhanh cảm nhận được, gấu nhỏ góc kia đang cọ cọ tóc nở nụ cười.

Quả nhiên chấn động một lúc liền ngừng lại, tình huống không phải là nghiêm trọng.

Tiêu Kính Nam ngẩng đầu nhìn xung quanh một chút, nói: “Ngừng...”

“Ân.” Thang Đông Trì chậm rãi buông tay, mắt nhìn thấy cơ thể vẫn còn ướt cùng cái móng trơn láng của gấu nhỏ góc, nghiêng người qua hôn một cái, “Không có việc gì. Em tắm đi, đừng để bị cảm.”

Tiêu Kính Nam lúc này mới ý thức được tình trạng của mình, vội vàng buông tay ra đứng lên, “Tôi tắm sạch, anh ra ngoài đi.”

Thang Đông Trì đứng lên theo đi ra ngoài phòng tắm, “Có việc gì cứ gọi tôi.”

Tiêu Kính Nam trong lòng nghĩ còn có thể có chuyện gì a, ngoài miệng vẫn cứ “ừ” một tiếng.

Vừa tắm rửa vừa nghĩ đến vừa rồi Thang Đông Trì ôm mình ngồi xổm xuống, lại bỗng nhiên nghĩ đến Thang Đông Trì hôm nay lại an ổn như thế, nếu đổi lại là bình thường, nhất định là cởi sạch áo quần cùng hân tắm rửa mới đúng.

Trái lo phải nghĩ tắm a tắm, vừa lau tóc vừa đánh giá nam nhân đang ngồi bên giường sắp xếp đồ đạc.

Kỳ thật người này đối với hân rất tốt, mặc dù có lúc rất ác liệt, nhưng là...

“Tôi tắm xong rồi.” Tiêu Kính Nam nói.

“Àn, tôi lập tức tắm.” Thang Đông Trì buông đồ trong tay, đi vào phòng tắm.

Tiêu Kính Nam nằm ở trên giường xem TV, trong TV xuất hiện thông báo về trận động đất vừa rồi, điều này lại khiến hân không nhận được mà nghĩ tới lúc này Thang Đông Trì ôm hân trong phòng tắm.

Y là người rất nhẫn nại, có đôi khi cũng thật bá đạo, nhưng mỗi khi ôm hân, lại khiến hân cảm thấy... Thật an toàn.

Này có thể xem như là có chút thích đi.

Gấu ngốc nhỏ ngẩng đầu nhìn trần nhà.

Kỳ thật là đã thích đi.

... Tuy rằng rất không nguyện ý thừa nhận, hân làm sao có thể thích một quái vật như vậy a.

Vì vậy chờ lúc Thang Đông Trì tắm xong nằm trên giường, gấu ngốc nhỏ vẽ mặt không tự nhiên hướng bệnh cạnh Thang Đông Trì nhích a nhích tới, phát hiện Thang Đông Trì cũng không có để ý, miệng khẽ hừ một tiếng lại tiếp tục nhích lại gần.

“Em là đang yêu thương nhưng nhớ.” Thang Đông Trì lật người lại, nằm phía trên Tiêu Kính Nam, khuỷu tay chống hai bên đầu của hân.

“Không có a.” Tiêu Kính Nam tròn mắt chuyển loạn, chính là không nhìn Thang Đông Trì.

“Nói dối cần thận cái mũi biến dài.”

Thang Đông Trì vừa nói vừa cúi đầu chạm vào mũi hân, hôn lên bờ môi của hân.

Tiêu Kính Nam nội tâm giãy dụa, buông mở khớp hàm để cho y tiến vào.

“Hôm nay thật đặc biệt ngoan nha.” Thang Đông Trì thuận tay sờ từ xương quai xanh xuống, một đường chạm vào quần lót, “Vốn nghĩ ngày mai lên máy bay nên đêm nay cho em hảo hảo nghỉ ngơi, hiện tại xe ra... Vẫn không cần đi.”

Tiêu Kính Nam một câu cũng chưa nói, thời điểm hôn môi liền ôm lấy Thang Đông Trì ở trên người mình.

Ấu yếm quen thuộc dường như trở nên có chút khác lạ, cả cảm giác ở bên nhau cũng mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Vốn là trong toàn bộ quá trình hân đều nghĩ làm sao để đào thoát được, làm sao để phản kháng được.

Vì vậy một khi đã nghĩ tới không phản kháng nữa... Hân thế nhưng lại cảm thấy có chút khẩn trương.

Tiêu Kính Nam trong lúc Thang Đông Trì vận động đều ôm lấy lưng y, tiết tấu càng lúc càng nhanh khiến nhịp tim hết thấy đều rung lên mãnh liệt.

Gấu ngốc nhỏ cuối cùng nhận không được mở miệng: “Chậm một chút...”

Thang Đông Trì cúi đầu hôn môi gấu ngốc nhỏ: “Ng ngoan, nhắm mắt lại sẽ không hôn mê.”

“...”

“Em cứ coi như là đang động đất đi.”

“...”

Làm sao có khả năng trở thành động đất a! Hồn dân~!!!
Gấu ngốc nhỏ đành phải ở sâu trong nội tâm mà gào thét.

Lời tác giả:

Động đất động đất ngày ngốc không phân biệt rõ ràng lắm XDDDD

(Gấu ngốc tiên sinh: Động đất nha động đất nha a a a a a)

(Thang BOSS: Đừng lộn xộn, ngoan.)

Chú thích: (1) Kimochi: Ta đi tìm ý nghĩa từ này, thì thấy bảo là trong truyện hentai Nhật Bản, các nhân vật nữ khi làm chuyện ấy ấy, kiểu dối lòng kêu đừng đừng này nọ, sau đó sẽ kêu lên kimochi, đại khái đại biểu là “sướng” đó. Haha =))) Cho nên em Nam chắc là cứ kêu sướng sướng vậy đó =)))

39. Chương 39

Tiêu Kính Nam cơ hồ là một đường mơ màng theo Thang Đông Trì trở về nước, rồi lại một đường mơ màng theo Thang Đông Trì trở về nhà.

Sau khi tắm rửa, Tiêu Kính Nam cơ hồ là nhắm mắt sờ soạng bò lên giường, một người khác sau khi đã được dập hoả ở trong phòng tắm thay hần đắp chăn, mở máy tính ra bắt đầu công tác.

May mắn là, các bưu kiện thông thường cũng đã xem xét, có thể xử lý đều xử lý xong, công việc tồn đọng không phải là quá nhiều.

Thang Đông Trì quay đầu nhìn gấu nhỏ ngốc đã yên mộng đẹp, quay đầu tiếp tục làm việc.

Bọn họ bắt đầu thường xuyên gọi điện, ăn cơm.

Hẹn cùng đến phòng tập thể dục luyện tập.

Dần dần, Tiêu Kính Nam phát hiện tâm tính mình so với dĩ vãng khá lên nhiều, trạng thái tinh thần so với lúc trước cũng tốt lên.

Vì vậy sau khi vận động xong, Tiêu Kính Nam nói như vậy với Thang Đông Trì.

Thang Đông Trì nghe xong gật gật đầu, “Sinh mệnh nằm ở vận động, những lời này nói rất có đạo lý.”

Tiêu Kính Nam nghe xong gật gật đầu, chợt nghe thấy Thang Đông Trì tiếp tục nói: “Hôm nay em đến nhà tôi ăn cơm đi.”

“Nhà anh tôi cũng không phải chưa từng đến.” Tiêu Kính Nam thuận miệng trả lời.

“Tôi nói chính là nhà mẹ của tôi đó.” Thang Đông Trì đưa khăn mặt sạch sẽ cho Tiêu Kính Nam, “Đã một thời gian tôi không gặp mẹ, cũng nên đi rồi.”

“A.” Tiêu Kính Nam gật đầu, lập tức lại nói: “Tôi đi không phải rất kỳ quái sao?”

“Không sao, coi như mang bạn đến, bà ấy cũng thích náo nhiệt.”

“Bà ấy sẽ không nhìn ra đi...” Tiêu Kính Nam trong lòng có chút chật vật.

“Sẽ không, tôi không nói, em không nói, bà ấy sẽ không biết.”

“...Vậy được rồi.”

Vì vậy gấu ngốc nhỏ ôm một loại tâm tình kỳ diệu theo Thang Đông Trì đi mua lễ vật, lại mua đồ ăn sáng, sau khi lên xe nghe y gọi điện cho mẹ y nói là muốn dẫn bạn tới dùng cơm.

Nhưng không biết tại sao, hần cảm thấy mình đã quên một chuyện rất quan trọng, mi mắt hần cứ giật giật. Tâm tư duy trì như vậy cho đến khi hần từ xa thấy mẹ của Thang Đông Trì mới dừng lại.

Hần cuối cùng cũng nhớ ra bản thân đã quên một chuyện rất quan trọng.

Một phen giữ chặt Thang Đông Trì đang đi phía trước, “Này... Anh sao lại không nói cho tôi biết bà ấy là mẹ của anh a!”

Thang Đông Trì nhìn hần, ánh mắt mang chút nghi vấn.

Vì vậy Thang Đông Trì tiến thêm một bước giải thích: “Cái kia...Chúng ta làm sao quen được, anh không có quên đi! Tôi lúc ấy ở ven đường dây dưa...” Chẳng phải là mẹ của Thang Đông Trì ở trước mắt này sao!

“A, đúng vậy.” Thang Đông Trì buồn cười nhìn nhìn biểu tình cả kinh của hần.

“...Tôi đi về trước.”

Tiêu Kính Nam xoay người muốn đi, đã bị Thang Đông Trì từ phía sau giữ lấy cổ áo, “Mẹ của tôi không mang thù như vậy, đi thôi.”

“Không được...Tôi không đi.”

Tiêu Kính Nam vừa nói vừa muốn đi, lại bị Thang Đông Trì một đường kéo kéo, “Không có việc gì, đừng lo lắng.”

“Không cần...Mau thả ra...”

“Kháng nghị vô hiệu.” Thang Đông Trì vẫn cứ chặt chẽ kéo cổ áo Thang Đông Trì đi về phía trước.

“Được rồi được rồi. Anh buông ra.” Tiêu Kính Nam xoay người, sửa sang lại quần áo cùng cổ áo có chút nhăn, “Nếu mẹ anh đánh tôi thì phải làm sao đây?”

“Mẹ của tôi sẽ không.” Thang Đông Trì chớp chớp mắt, khoái trá nói, “Đi, tôi bảo hộ cho em, cô vợ xấu đi lấy lòng mẹ chồng.”

“Anh mới là cô vợ xấu.”

... Ít nhất cũng phải là cô vợ đẹp đi.

Gấu nhỏ ngốc ảo não suy nghĩ.

Meo meo— Không đúng a! Tại sao lại là cô vợ???

Một đường ồn ồn ào ào tiêu sái đi đến trước cửa, đem đồ ăn giao cho người kia, “Mẹ, đây là bạn của con.”

“A! Cậu vào trong ngồi a.” Thang mẹ tiếp nhận đồ ăn, rất vui vẻ dẫn bọn họ vào phòng, Tiêu Kính Nam đi sau Thang Đông Trì nháy nháy mắt.

Vào phòng, Thang mẹ liền hỏi Thang Đông Trì, “Bạn của con tên gọi là gì a?”

“Thưa dì, con là Tiêu Kính Nam.” Không đợi Thang Đông Trì trả lời, Tiêu Kính Nam khẩn trương đáp trước.

“Vậy dì liền gọi con là tiểu Tiêu đi.” Thang mẹ mở súp cá ra, “Không biết tại sao, dì có cảm giác trông con rất quen mắt a.”

“...Vậy sao...ha ha ha.” Tiêu Kính Nam gãi gãi tóc, cười đến khoe miệng co rút.

“Đúng vậy, có chút quen mặt.” Thang mẹ vỗ vỗ sofa, “Các con ngồi trước.”

Tiêu Kính Nam vội vã gạt đầu, xoay người ngồi trên ghế sofa, thời điểm ngẩng đầu phát hiện Thang Đông Trì nhìn hần cười.

“Anh cười cái gì a, có gì buồn cười.” Tiêu Kính Nam bất mãn nhắc hai tiếng, hơi hơi động bả vai.

Thang Đông Trì ngồi xuống bên cạnh hần, thuận tay xoa nhẹ trên ót hần một phen, “Đừng khẩn trương, một lát nữa mẹ tôi nấu đồ ăn, hương vị rất ngon.”

“... Không được, tôi vẫn là nên đi bây giờ.”

Tiêu Kính Nam từ ghế salon đứng lên, thắt lưng lại bị giữ chặt từ phía sau, mãnh liệt kéo ngồi lại trên ghế salon.

Ngã chông vó lên ghế salon, Tiêu Kính Nam gian nan quay đầu lại liếc Thang Đông Trì một cái.

Thang Đông Trì buông tay ra cười nói, “Ngoan ngoan ngồi xuống, không cần lộn xộn.”

“...A.”

Hắn không phải là hèn nhát, nhưng mỗi lần Thang Đông Trì cười nhìn hắn như vậy, hắn sẽ lại gặp chuyện chưa biết tốt hay xấu...

Khụ khụ, nhưng hậu quả sẽ phi thường không tốt.

Vì vậy Tiêu Kính Nam sau đó giúp Thang mục mục bưng thức ăn lên bàn, Thang mục mục còn khen hắn là hài tử chăm chỉ, khích lệ như vậy ngược lại khiến hắn luống cuống chân tay.

Thang Đông Trì sắp kỹ bát đũa, kéo ghế dựa bên bàn ăn ra.

Lúc ăn cơm Thang mục mục thuận miệng hỏi bọn họ làm sao quen nhau, Tiêu Kính Nam cảm giác máu trong người như đóng băng, ấp úng nửa ngày vẫn là Thang Đông Trì bảo nhờ hợp tác kinh doanh mà quen biết.

Sau đó lại tiếp tục hàn huyên một chút.

Ngay tại lúc Tiêu Kính Nam cảm thấy mọi chuyện đều đại cát (thuận lợi, may mắn), Thang mục mục đột nhiên nói, “A, dĩ nhớ ra rồi!”

Gấu nhỏ nhỏ nheo mắt, kiên quyết đem đầu chôn xuống bát cơm, trong khăn trương chờ đợi câu tiếp theo của Thang mục mục, quả nhiên ——

“Đông Đông, cậu ấy không phải là người khiến ta ngã sấp xuống đường đi.” Thang mục mục nhìn chăm chú đỉnh đầu của gấu nhỏ nhỏ. “Đúng rồi, khó trách cảm giác có chút quen mặt.”

Tiêu Kính Nam bởi vì hai chữ “Đông Đông,” mà bật cười, nhưng thần kinh rất nhanh lại trở nên căng thẳng.

Thang Đông Trì ngấm đỉnh đầu của gấu nhỏ nhỏ, khoảng cách giữa tóc và bát chỉ có một tẹo, vì vậy gấp đồ ăn đưa bỏ vào khe hở đó, chờ sau khi hắn ngẩng đầu lên, y lại gấp cho mẹ mình một ít thức ăn.

“Dạ, chính là cậu ấy.”

“Cháu a...” Thang mục mục sau khi xác thực có chút kích động mà đứng dậy, đi đến bên cạnh Tiêu Kính Nam.

Tiêu Kính Nam không dám ngẩng đầu nhìn bà, trong lòng bắt đầu nổi trống.

Lời tác giả:

Gấu nhỏ tiên sinh gặp gia trưởng & gấu nhỏ tiên sinh bị quở trách XDĐĐĐĐ

(Gấu nhỏ tiên sinh: Tôi không đi.... QAQ)

(Thang BOSS cười: Cô vợ xấu sợ gặp mẹ chồng a)

(Gấu nhỏ tiên sinh: *nhe răng* Cẩn anh cẩn anh!!!)

40. Chương 40

“Tiểu Tiêu, cháu có biết chạy nhanh như vậy rất nguy hiểm không a.” Thang mụ mụ đưa tay chụp cánh tay Tiêu Kính Nam: “Cháu thật khiến dì lo lắng muốn chết, chạy nhanh như vậy...Hoàn hảo là chỉ doạ dì một chút, nếu thật sự đụng vào người thì biết làm sao?!”

Trong nhất thời Tiêu Kính Nam bị ngữ khí lo lắng chỉ trích này làm bối rối, không biết trả lời sao, nhưng Thang mụ mụ rất nhanh đã tiếp tục nói.

“Có thể mạng của gì không đáng giá bằng cái xe của cháu, nhưng là rất nguy hiểm, hiểu chưa? Thời điểm đèn tín hiệu hiện lên, tốc độ đi qua nhanh như vậy, vạn nhất có người lao tới thì sẽ đâm chết người, rất không nên!”

Tiêu Kính Nam lúc ấy ngại bà nói dài dòng nên mới nói loạn, nghe bà đem cả câu nói kia ra nói, trên mặt một trận trắng một trận hồng, thừa dịp bà nghỉ lấy hơi bèn vội vàng nói.

“Thang mụ mụ, hôm đó cháu không phải cố ý nói dì không đáng giá bằng xe cháu, cháu lúc ấy muốn ra ngoài chơi...” Tiêu Kính Nam càng nói càng nhỏ, “Cho nên nói chuyện có chút không lựa lời.”

“Cháu thật sự không cố ý.” Tiêu Kính Nam cuối cùng ngẩng đầu, “Thật xin lỗi.”

“Được rồi, cũng đã qua lâu như vậy...” Thang mụ mụ lại quay đầu hướng Thang Đông Trì, “Con phải trông coi tiểu Tiêu cẩn thận a, không thể để hấn lái xe tốc hành nữa, biết không?”

“Đã biết.” Thang Đông Trì nhìn gương mặt đỏ bừng của Tiêu Kính Nam, “Mẹ, ăn cơm đi.”

“Ai, biết sai liền sửa là tốt.” Thang mụ mụ vỗ vỗ đầu Tiêu Kính Nam, “Huống chi... Sau này Đông Đông hấn mang lại cho cháu không ít phiền toái đi.”

Đâu chỉ là phiền toái a, quả thật là làm yếu mệnh mà!

Nghĩ đến đây, Tiêu Kính Nam ngẩng đầu nhìn Thang Đông Trì, y hướng hấn nhếch nhếch miệng, lộ ra một cái mỉm cười đầy sắc thái uy hiếp.

“Không có!” Tiêu Kính Nam vừa thấy cái mỉm cười kia liền thep phản xạ có điều kiện lắc đầu, “Anh ấy...mang cháu đi khám thất lưng, còn có lần trước bị rách miệng cũng là anh ấy đưa đi bệnh viện, cứu tiểu miêu, công ty cháu xảy ra chuyện cũng là anh ấy giúp đỡ.”

“Cho nên...Tuy rằng ngay từ đầu đúng là...Nhưng sau này...”

Nhìn sau ót gấu nhỏ gốc đã đỏ mồm, Thang Đông Trì nhìn không được liền cười ra tiếng.

Bị cười như thế, Tiêu Kính Nam xấu hổ có chút không nhìn được, im miệng không nói thêm gì nữa, ngược lại Thang mụ mụ bộ dạng thực sự hiểu rõ gật gật đầu.

“Đông Đông nhất định mang lại cho cháu nhiều phiền toái, đứa con trai này dì biết.” Thang mụ mụ cầm dưa, “Bất quá bản chất hấn không xấu, các cháu cũng xem như không đánh nhau không quen biết... Ha ha, được rồi, ăn nhiều một chút, mùi vị thức ăn cũng không tệ lắm đi.”

“Hấn là rất ngon miệng.” Thang Đông Trì nhìn tay gấu nhỏ, “Mẹ xem, cậu ấy còn nắm dưa trên tay không chịu buông ra.”

Hả?!

Bị y nói như vậy, Tiêu Kính Nam lập tức nhìn tay phải của mình, quả nhiên là chặt chẽ cầm dưa.

“Ai nói gì cũng không đặt dưa xuống,” Thang Đông Trì nhìn gấu nhỏ gốc đang chăm chú nhìn tay mình, “phải là rất thích đi.”

...Hấn chính là quá khản trương mà theo bản năng nắm chặt chiếc dưa a! Thật mất mặt.

Thang mụ mụ cười ý bảo bọn họ nhân lúc thức ăn còn nóng mà ăn nhiều hơn, nói chuyện cũng không vì chuyện này mà trở nên lo lắng đề phòng.

Hai người ăn cơm xong rửa bát cho Thang mụ mụ, sau khi nghe dặn dò liền rời đi.

“Mẹ anh nhìn qua đã lớn tuổi a.” Trên đường, Tiêu Kính Nam đánh giá Thang Đông Trì mới mở miệng nói.

“Ừ, mẹ của tôi so với ba lớn hơn gần mười tuổi.” Thang Đông Trì nói xong nghiêng đầu, quả nhiên nhìn thấy Tiêu Kính Nam há miệng trừng mắt, “Rất lạ sao?”

“Ừ...Có chút.” Tiêu Kính Nam ngậm miệng sờ sờ cái mũi của mình, “Nếu như hiện tại điều này cũng không quá ngạc nhiên, nhưng nếu là trước kia, sẽ có rất nhiều áp lực a.”

“Ừ, mẹ của tôi quả thật không dễ dàng.”

“Àn...” Tiêu Kính Nam không biết nên nói gì tiếp, nhất thời trở nên im lặng.

Qua một khắc, Thang Đông Trì nhìn đường phía trước hỏi: “Muốn đi đâu hay không?”

“Àn...?” Gấu nhỏ ngốc thúc đẩy đại não hoạt động.

Quán bar?

—— Không nên không nên, ai biết người này có lại đi tìm trò chơi kỳ quái với rượu hay không.

Cửa hàng bách hoá?

—— Cũng không được, hai đại nam nhân đi dạo tiệm bách hoá mua đồ vật trông rất ngốc.

Khu trò chơi?

—— Liếc vị kia bên cạnh...Vẫn là, không hợp phong thái.

Bãi tắm?

...Ách, vẫn là nên đổi nơi khác.

“Nghĩ ra không?” Thang Đông Trì hỏi.

Gấu nhỏ ngốc vỗ đầu, linh cảm vừa hiện lên, “Nếu không đến nhà của tôi đi.”

Thang Đông Trì không có lên tiếng trả lời, gấu nhỏ lại chân thành nói tiếp, “Anh còn chưa vào lần nào, hơn nữa ba ba của tôi cũng đã đi công tác.”

“Hảo.” Thang Đông Trì vừa lòng cười cười. “Gần đây em rất có tinh thần tự giác.”

“Àn?”

Gấu nhỏ sững sốt, đem lời vừa rồi mình nói phân tích một lần... Meo meo

Đây không phải là lời mời trắng trợn đi.

Tiêu Kính Nam há miệng thở dốc, vừa định nói đối địa phương các cũng được, Thang Đông Trì lại giống như phát giác được, đoạt lời hắt trước, “Hí khúc liên hoa lạc vô hồi (chắc là lời nói ra không thu hồi được), quyết định vậy đi.”

Nhìn Thang Đông Trì sâu xa bộ dạng, gấu nhỏ ngốc biết mình sắp gặp tai ương, hơn nữa cũng là lỗi bản thân... Dẫn sói vào nhà.

Xe dừng lại trước cửa nhà mình, gấu nhỏ ngốc gian nan đi ở phía trước, một tên sắc lang tùm tùm cười theo phía sau.

Người giúp việc chào một tiếng, Tiêu Kính Nam mang Thang Đông Trì vào phòng của hắn, cửa phòng mới mở ra, một đoàn đồ vật liền lăn lăn tới.

Thang Đông Trì nhìn kỹ, là mèo con ngày đó cứu được.

Nó đang muốn đi cắn ống quần Tiêu Kính Nam, thấy y dừng lại hành động, nâng một móng vuốt ngăn đầu nhìn hắn.

Thang Đông Trì cảm thấy thú vị, muốn ngồi xổm xuống đùa nó, kết quả mới ngồi xuống một nửa, mèo kia liền nhảy lên cửa sổ chạy trốn, đồng thời còn nâng cao cảnh giác nhìn y.

Tiêu Kính Nam cười đắc ý, “Hắc hắc, không thể cưỡng cầu a~”

Thang Đông Trì nhìn nhìn hắn, “Em và nó đồng loại hút nhau...Đây là cái gì?”

“Cái gì?” Tiêu Kính Nam còn chưa phản bác liền theo tầm mắt Thang Đông Trì nhìn qua—

“Muốn chết hả? Mèo ngốc!!”

Đồng tử nháy mắt phóng đại, Tiêu Kính Nam vội vàng muốn đem đồ vật dưới giường đá vào lại, lại bị Thang Đông Trì tùy ý lôi kéo cổ áo phía sau đầu.

“Ha ha ha!” Thang Đông Trì lại gần một bước đều thấy rõ, “Em thế nhưng lại giữ lại!”

“Loại đồ vật này chẳng lẽ có thể tùy tiện ném ở bên ngoài sao?” Tiêu Kính Nam lạnh mặt.

Không sai, vật kia chính là đồ vật tình thú trước kia Thang Đông Trì đặt mua cho Tiêu Kính Nam, khiến Tiêu Kính Nam thẳng mắng là biến thái đồ vật.

Mấy thứ này vẫn luôn hảo hảo nằm dưới giường, kết quả hôm nay bị mèo ngốc lôi ra ngoài, còn cắn luôn cái túi bọc. Nếu không nhờ nó, hắn thật sự quên là có một túi đồ như thế tồn tại, hơn nữa hiện tại hắn có chút hối hận đem đồ vật này bỏ trong túi trong mà không nhét vào hộp các tông...

“Không tồi... Vừa lúc đêm này có thể thử xem.” Thang Đông Trì quay đầu hướng hắn mỉm cười. “Đề nghị như vậy, em thấy sao?”

“...Thật không tồi, phi thường không tồi.”

Tiêu Kính Nam nói xong bỏ chạy, lại bị Thang Đông Trì nhanh tay lẹ mắt mạnh mẽ vững chắc bế lên từ phía sau.

Kết quả ——

“Không... mèo con đang nhìn...A...” Gấu nhỏ ngốc nhìn mèo ngốc đang nhòm nhòm bọn họ, cơ hồ muốn đào một lỗ trên giường chui xuống.

“Không sao, một ngày nào đó nó cũng sẽ có nhu cầu.”

“Thật sự không được... Ngô...A...Đem ra...Lấy cái vòng ra...” Gấu nhỏ ngốc mắt lệ uông uông múa may bị dây thừng trói hai tay lại.

“Như vậy không thoải mái?” Người nào đó bật công tắc rung, hỏi.

“...Buông ra...Cầu anh...” Gấu nhỏ ngốc nhỏ giọng mũi cầu xin tha thứ.

“Em đã cầu tôi, vậy...” Người nào đó rộng lượng tuyên bố, “Chính mình tự ngồi lên đi.”

“...”

Gấu nhỏ ngốc đỏ mặt lặng yên.

Người nào đó nhe răng mỉm cười, âm mưu thực hiện được.

Ngày hôm sau...

“Kiếp trước của tôi nhất định là nghiệp chương, ngay từ đầu bị anh phá xe, bây giờ cũng bị...A...”

Gấu nhỏ ngốc hai mắt ướt sũng, cắn răng nằm ở trên giường, sáng sớm tỉnh lại cũng rất sinh động để cho người nào đó ở bên cạnh tùy ý chặt chẽ ôm thắt lưng tiến vào, hai tay dùng sức nắm gấu Teddy vốn là đặt ở đầu giường kia như là để hả giận.

Người nào đó sờ sờ hai má gấu nhỏ ngốc, nhẹ nhàng từ mặt hôn lên bờ môi của hắn.

“Nếu là phá xe của em...Ân...Vậy để tôi có cơ hội ‘bồi’ em đi.”

“Đi tìm chết đi...A! Mèo ngốc còn đang nhìn...! Ân...A ...a... Không cho phép nhìn...!”

“Đừng phân tâm...Ngoan.”

Thái dương đã dâng lên, mèo con ghé vào cửa sổ lười biếng ngáp một cái, co người thành một đồng nhỏ nhỏ. Mà với hai người này, một ngày mới vừa lại bắt đầu.

Chính Văn Hoàn

41. Chương 41: Phiên Ngoại 1

Tiêu Kính Nam cảm thấy gần đây có chút phiền não.

Căn nguyên phiền não kia đến từ —

“Thang thúc thúc, hôm nay muốn dẫn Duệ Duệ đi đâu chơi? Có thể lại đi công viên không, lần trước có rất nhiều trò chơi chưa có chơi.”

Nhìn Thang Đông Trì vẻ mặt sùng nịch muốn gật đầu, Tiêu Kính Nam cắn răng yên lặng đem ghi chú “hai người đi xem phim” cuối tuần trong điện thoại xoá bỏ.

Không sai, sau khi xác định quan hệ, hẳn thường cùng Thang Đông Trì ở chung.

Đối với chuyện này, ba của hắn ngược lại mắt nhắm mắt mở không có nhiều lời cái gì.

Chính là sau khi hai người hảo hảo sinh sống với nhau, lão ba chính mình đem cháu ngoại trai của đồng học của biểu tỷ của bằng hữu này ném cho hắn, rồi sau đó lão ba đem mẹ mẹ lên máy bay đi du lịch châu Âu, tất cả phương tiện liên lạc đều cắt đứt. Mặc hắn bất mãn bùng nổ, gọi qua vẫn là: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không ở trong khu vực phủ sóng.” hoặc là, “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.”

Sau khi trong lúc nóng nảy đập hư hai cái điện thoại, Tiêu Kính Nam cuối cùng cũng tiếp thu, cố gắng đối diện với hiện thực, đem bạn nhỏ tên “Hoàng Thiên Duệ” trở về nhà của hắn với Thang Đông Trì.

Bạn nhỏ Thiên Duệ sau khi nhìn thấy Thang Đông Trì, lập tức trở thành khắc tinh của Tiêu Kính Nam.

Cô nhóc dùng tốc độ ánh sáng chiếm lấy rất nhiều vị trí của Tiêu Kính Nam, ví dụ như giường lớn ở giữa phòng ngủ Thang Đông Trì, ví như chỗ ngồi bên cạnh Thanh Đông Trì khi xem tivi, ví như một vị trí trong bồn tắm xa lớn khi Thang Đông Trì đang tắm, ví như bia trong tủ lạnh đồng thời biến thành các loại đồ uống cùng sữa của bạn nhỏ, thời điểm mèo con ngồi nằm phơi nắng cũng đều nằm bên cạnh bạn nhỏ mà cọ cọ, quả thực không có lương tâm!

A, đừng có hỏi Tiêu Kính Nam có kháng nghị hay không.

Quay trở lại ngày đầu tiên bạn nhỏ nhìn thấy Thang Đông Trì, cũng sau khi gọi Thang Đông Trì là Thang thúc thúc, hắn đã bắt đầu cảm thấy sinh hoạt không còn có thiên lý.

Thật vất vả đợi đến ban đêm, Tiêu Kính Nam bị bạn nhỏ giằng co một ngày cuối cùng khoải trá đem cô nhóc đến phòng rồi trở lại phòng ngủ của mình, khoải trái nằm trên giường, khoải trá tính toán cùng Thang Đông Trì làm chút việc thiếu nhi không nên nhìn, bạn nhỏ kia lại không thèm gõ cửa mà mở cửa vào.

Hai người đang cảm xúc tăng vọt bị sợ hãi mà nảy lên, bởi vì bình thường sẽ không ai quấy rầy, cho nên căn bản không nghĩ tới khoá cửa.

Tiêu Kính Nam nhìn nhìn thân ảnh nhỏ nhỏ đang đứng ở cửa, rũ đầu nhìn tiểu đệ đệ bị ai vài phút, Thang Đông Trì bình tĩnh mở đèn trên tủ đầu giường, hỏi có chuyện gì xảy ra.

Bạn nhỏ Thiên Duệ anh dũng vô địch nói đơn giản một câu: “Cháu sợ, muốn cùng Thang thúc thúc cùng ngủ” đã bại Tiêu Kính Nam, khiến hắn mặt mím cười nội tâm tức giận bất bình sang phòng ngủ bên cạnh.

Cho nên...

“Hảo.” Thang Đông Trì ngẩng đầu khỏi tờ báo nhìn thời tiết bên ngoài, “Sau khi chúng ta ăn cơm xong liền xuất phát được không?”

“Hảo~” Cô nhóc cười cong ánh mắt, từ trên ghế nhảy xuống đến bên cạnh Thang Đông Trì, Thang Đông Trì thấy thế cười cười, đem cô nhóc ôm lên, đặt trên chân của mình, tiếp tục xem báo chí, thuận tiện trả lời vài vấn đề câu hỏi kỳ quái của bạn nhỏ Thiên Duệ.

Thấy Thang Đông Trì quả nhiên đáp ứng rồi, mõ gấu nhỏ ngốc một tia hi vọng cuối cùng cũng bị chặt đứt, liền điểm tâm cũng không muốn ăn, tâm tình oán niệm bùng nổ không xong đỡ trán, xoay người, lên lầu, nằm ngủ. Động tác có thể nói là mây bay nước chảy, rất sinh động lưu loát.

Hắn có thể oán giận cái gì, đó là cục diện rối rắm ba ba ném cho hắn, Thang Đông Trì còn chưa ngại phiền, hắn còn có thể so đo cái gì, thật buồn bực a.

Thang Đông Trì quay đầu nhìn nhìn, cười sờ sờ đầu bạn nhỏ: “Duệ Duệ tự mình ăn cơm trước được không, thúc thúc đi gọi Tiêu thúc thúc xuống dưới ăn cơm.”

“Dạ ~” Hoàng Thiên Duệ chớp chớp mắt, khanh khách cười to, “Tiêu thúc thúc là mèo làm biếng.”

Thang Đông Trì ôm cô bé đứng lên, đặt nhóc ngồi trên ghế, thu hồi báo chí để qua một bên, khẽ cười lắc đầu.

Em ấy không phải mèo làm biếng, mà là gấu heo nhỏ lười biếng.

Đến trước phòng ngủ của hắn phát hiện trên giường không có người, chán thì loạn thất bát tao.

Vì vậy y đi đến phòng ngủ của mình, gấu nhỏ ngốc kia quả nhiên đang chơi xấu trên giường bọn họ, nửa nằm úp sấp.

Nhìn hắn nhăn mày, Thang Đông Trì nằm vật xuống bên cạnh hắn, vươn tay qua chạm vào trán hắn, lại cong ngón tay, dùng khớp ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi của hắn, “Tĩnh tĩnh.”

Mõ gấu nhỏ ngốc đáp lại là quay đầu về phía bên kia.

Thang Đông Trì thấy thế cười cười, từ phía sau ôm thắt lưng hắn, thân thể dán vào, đầu chôn nhẹ vào gáy, vừa một đường hôn dọc lên cổ, vừa vuốt ve làn da bóng loáng bên hông của hắn.

Tiêu Kính Nam giật giật thân thể, âm thanh nhỏ ma sát trên giường có chút phiền tình, người phía sau mơ hồ không rõ mà thấp giọng gọi tên hắn, cắn cắn vành tai, hơi thở nóng bỏng ấm áp, khiến thân thể hắn không nhịn được mà hơi hơi cứng lên.

Thang Đông Trì biết hắn tỉnh, bắt động thanh sắc tiếp tục khiêu khích người trong ngực, nhìn lỗ tai hắn nháy mắt đỏ lên, trong lòng rất vui vẻ.

“Ân!” Cánh tay đang quấy rối bên hông đã sờ vào bên trong quần lót, Tiêu Kính Nam muốn làm ngơ cũng không làm ngơ được nữa, định xoay người lại phát hiện Thang Đông Trì ôm thật chặt.

“Đừng động, để anh phục vụ em một chút, gần đây em hay tự tìm bất mãn.”

Người nào đó lại dùng thanh âm trầm thấp khêu gợi ghé vào lỗ tai hắn nói chuyện, cái này phạm quy à nha!

“Em mới không...Ân...Anh thiếu... A ư...” Bạn học Tiêu Kính Nam không nhịn được ngẩng đầu lên thở dốc.

Đáng giận, rõ ràng đều là dùng tay, khoái cảm so với dùng tay hắn càng mãnh liệt hơn, cái này tuyệt đối có vấn đề.

Ngón tay linh hoạt, mỗi động tác đều khiến thân thể hắn bừng tỉnh dục vọng, đại khái cũng lâu rồi không có làm, cảm xúc dâng cao không thể vãn hồi, đạt cao trào so với bình thường cũng nhanh hơn nhiều.

Rên rỉ bắn ra trong tay Tiêu Kính Nam, môi bị y khẽ cắn, đầu lưỡi âu yếm lẫn nhau, cảm giác thật tốt.

Đương nhiên, những lời này là một chút suy nghĩ trong lòng của Tiêu Kính Nam, hắn mới sẽ không nói ra.

Mặc kệ hắn vẻ mặt xuân tình sáng sớm bị Thang Đông Trì nhìn nhìn cái thấu triệt để vậy.

Tiêu Kính Nam xoay người trong ***g ngực của y, mặt đối mặt hôi môi trong chốc lát. Thang Đông Trì lấy khăn lau khô tay, sau đó lại nhéo nhéo mũi hắn: “Dậy chưa? Đi ăn sáng nào.”

“Em mới không cần đi.” Tiêu Kính Nam nhắm mắt lại, phần hận nghĩ tới thế giới tốt đẹp của hai người, nếu không có tiểu quỷ kia thì thật tốt.

“Lần trước em cũng không đi.” Thang Đông Trì nửa ôm hắn ngồi dậy, buồn cười mà nhìn hắn giống như bị thoái hoá xương, lưỡi biếng bám dính lên người mình, “Đứa bé kia là thân thích của em mà.”

“Chính là nhóc ta thích anh hơn a.” Mỗ gấu nhỏ ngốc bắt mãi than thở.

“Đó là vì em không kiên nhẫn, không để ý đến nó.” Thang Đông Trì xoa tóc hắn, trêu chọc: “Hay là em không muốn cùng anh đến công viên trò chơi?”

“... Nơi đó có gì mà chơi.” Gõ ngón tay của mình, Tiêu Kính Nam không muốn thừa nhận đối với lời nói của Thang Đông Trì có chút động tâm. Hắc hắc, cùng Thang Đông Trì đi công viên trò chơi, hắn là rất buồn cười đi.

Thang Đông Trì nhìn đôi mắt hắn loạn chuyển, biết nội tâm gấu ngốc đã dao động, hí mắt hỏi: “Thật sự không đi?”

“Được rồi, nếu anh muốn em đi,” mỗ gấu nhỏ ngốc quả nhiên nhượng bộ, ngồi dậy, “Em đi.”

Vừa lòng vỗ vỗ vai của hắn, Thang Đông Trì đứng lên mở tủ quần áo ra: “Mặc cái gì?”

“Em muốn áo màu cam và quần dài màu kem.”

Tiêu Kính Nam vừa nói vừa đi vào phòng tắm, chờ hắn đánh răng rửa mặt xong, quần áo đã được đặt chỉnh tề trên giường.

Được rồi, Tiêu Kính Nam hít sâu một hơi, điều chỉnh tâm tình một chút, thay quần áo, lại cấp tốc cho mèo ăn, sau đó đi xuống lầu.

42. Chương 42: Phiên Ngoại 2

Dưới lầu, Thang Đông Trì cùng bạn nhỏ Thiên Duệ đang chơi trò “Đoán chữ qua cử chỉ.” Tiêu Kính Nam vừa yên lặng gặm bữa sáng, vừa nhìn Thang Đông Trì khoa tay múa chân, bộ dáng rất thú vị.

“Ăn xong rồi.” Tiêu Kính Nam vừa nói vừa đi qua hướng bọn họ, Thang Đông Trì quay đầu nhìn nhìn, cười vẫy tay với hắn.

Tiêu Kính Nam nghi hoặc khom lưng xuống, Thang Đông Trì lấy khăn tay xoa xoa miệng hắn. “Ăn cơm xong cũng không lau miệng.”

Nghe vậy, Tiêu Kính Nam nhìn bạn nhỏ Thiên Duệ nhin không được mà cười to, trừng mắt liếc Thang Đông Trì một cái, “Em...”

“Xuất phát đi.” Không để hắn nói xong, Thang Đông Trì lên tiếng trước.

Vì vậy mỗ gấu nhỏ ngốc lời còn chưa nói xong, bị bạn nhỏ lớn tiếng cười nhạo dành cho qua.

Hỗn đản, chỉ biết khi dễ người ta.

Trên đường đi đến công viên trò chơi đều lú lú rú rú tiếng nói chuyện của bạn nhỏ.

Thành thật mà nói, cô nhóc Thiên Duệ là đứa bé tương đối ngoan, có lúc bướng bỉnh nhưng cũng biết nghe lời, dù sao sự tò mò cùng quan sát của trẻ con thì không thể nào áp chế được, cho nên dọc đường đi Tiêu Kính Nam đành phải lựa chọn dựa đầu lên cửa xe, tiến vào mộng đẹp.

Bên ngoài ánh nắng tươi sáng, sau khi xuống xe tâm tình của Tiêu Kính Nam cũng chẳng tốt lên mấy, nhưng cũng bị thời tiết đẹp dễ làm hưng trí.

Thang Đông Trì dắt Thiên Duệ đi ở phía trước, dẫn đi theo phía sau. Người đàn ông trước mặt một thân tây trang, thắt lưng gầy cùng đôi chân dài, dáng người thật sự đẹp miễn chê.

Đang nghĩ đến vui vẻ, người đàn ông phía trước đột nhiên quay đầu lại, “Đi nhanh chút nào.”

“A.” Gấu nhỏ ngốc gật gật đầu, ba ba chạy hai ba bước đến bên cạnh Thang Đông Trì.

Thang Đông Trì vừa lòng gật đầu, “Àn, biểu hiện không tồi.”

“Cảm ơn ngài khích lệ!”

Gấu nhỏ ngốc nhỏ nhúng mày, khẩu khí có chút đùa cợt, bộ dáng không ai bì nổi kia vào trong mắt Thang Đông Trì cũng là có chút đáng yêu.

Trong lòng hơi hơi nóng lên, miệng vẫn lạnh lạnh một câu: “Em nếu không ngoan, anh ở nơi này làm em.”

Gấu nhỏ ngốc bị áp bách thành thói quen cứng lưng ngậm miệng lại, một hồi sau mới phát hiện lúc này là ban ngày giữa công chúng a.

Làm? Làm cái đầu anh!

Há miệng thở dốc muốn phản kích, chỉ thấy bạn nhỏ Thiên Duệ đã kéo Thang Đông Trì chạy chậm theo, “Thang thúc thúc nhanh lên, chúng ta đi chơi ghế bay.”

Tiêu Kính Nam buồn bực đá thảm cỏ bên đường, mấy đại thúc bên cạnh lập tức mắng hắn, “Này, cậu trai, đừng đá loạn cỏ, bên cạnh có bảng thông báo có thấy không?”

Tiêu Kính Nam nghiêng đầu nhìn nhìn, thật là có bảng thông báo, viết: “Tôi còn rất non, xin đừng dẫm lên tôi.”

“...”

Người trong lúc không may, đá đá cỏ nhỏ cũng sẽ bị giáo huấn a, cứu mạng...

Gấu nhỏ ngốc mặt xám xịt nhanh chóng rời xa thảm cỏ, hướng chỗ Thang Đông Trì mà chạy đến.

Mỗi ghế bay có hai chỗ, Thiên Duệ muốn ngồi cùng Thang thúc thúc, vì vậy Tiêu thúc thúc phải ngồi một mình.

Phía trước truyền đến thanh âm hi hi ha ha, khiến trong lòng Tiêu Kính Nam càng buồn bực hơn.

Ngồi ghế bay xong, liền chơi thuyền hải tặc, chơi thuyền hải tặc xong lại đến công viên nước, rất nhanh cũng đến giờ cơm trưa.

Tiêu Kính Nam xếp hàng mua thức ăn nhanh, nghe được tiểu quỷ thì thầm buổi chiều muốn đi bảo tàng phi thuyền vũ trụ khám phá không gian, đột nhiên cảm thấy nhân sinh thật u ám.

“Thang tiên sinh sao?” Phía sau truyền đến thanh âm nữ nhân, Tiêu Kính Nam theo bản năng quay đầu lại nhìn nhìn.

Người phụ nữ này hẳn đã quá ba mươi, nhưng bảo dưỡng rất tốt, nhìn qua cũng đẹp mắt, bên cạnh cũng có một tiểu quỷ, cùng tiểu quỷ nhà mình cũng không lớn hơn nhiều lắm.

“Trần thái thái ngài khoẻ.” Thang Đông Trì rất nhanh nhận ra thân phận đối phương, mỉm cười nắm tay với nàng.

“Anh hảo, thật là trùng hợp ngẫu nhiên.” Trần thái thái cúi đầu đánh giá đứa bé bên cạnh, tầm mắt qua qua lại lại trên mặt đứa bé, “Mang tiểu hài tử đến chơi sao?”

Thang Đông Trì vừa thấy liền biết nàng hiểu lầm, nhưng cũng không giải thích, cười gật gật đầu: “Trần tiên sinh không có đến đây sao?”

“Hắn có việc.” Trần thái thái cười cười, “Nếu gặp nhau rồi không bằng chúng ta cùng đi.”

Nhóm người lớn đang nói chuyện, hai đứa nhóc cũng lú lú hần huyền, Thang Đông Trì nhìn Thiên Duệ rất muốn cùng đối phương đến viện bảo tàng, vừa muốn chịu theo đứa nhỏ, cũng không tìm ra được lý do cự tuyệt.

“Được.” Thang Đông Trì gật đầu.

Tiêu Kính Nam nghe được, lại chậm chạp không có mở miệng, sau khi mua ba phần đồ ăn, xoay người: “Mua xong rồi, đi thôi.”

Thang Đông Trì giữ chặt cánh tay hắn: “Đây là Trần thái thái tập đoàn Trần thị.”

“Trần thái thái ngài hảo.” Tiêu Kính Nam trả lời có lễ, nụ cười trên mặt cũng không sai biệt.

“Đây là Tiêu gia công tử sao? Cậu hảo.”

Công tử cái đầu của cô a, ghét nhất giọng điệu xưng hô như vậy.

Mặc kệ trong lòng oán thăm rất nhiều, nhưng vẫn theo lễ tiết vươn tay ra cầm.

Nhìn ra gấu ngốc nhà mình bất mãn, Thang Đông Trì thoáng nghiêng người, “Chúng ta đi kiếm chỗ ngồi, chút nữa rồi ăn.”

Nhưng là sau đó, Tiêu Kính Nam cũng không làm được cái gì.

Thang Đông Trì cùng Trần thái thái đáng ghét kia vừa đi cùng nhau, rõ ràng đã kết hôn rồi mà còn phóng mị nhãn với Thang Đông Trì, không biết làm cái quỷ gì. Hai tên tiểu quỷ cũng kết bạn mà chơi, hắn yên lặng đi phía sau, còn chạy tới chạy lui, tiểu quỷ muốn ăn kem hắn đi mua, tiểu quỷ chơi mệt cũng là hắn tìm khăn tay và nước...

Tiêu Kính Nam có chút không rõ hần ngốc như vậy là vì gì, thời tiết dù có đẹp ra sao, cũng không có chút quan hệ nào với hắn.

Nhìn một nam một nữ sóng vai đi phía trước, gấu ngốc không biết sao tâm tình mất mát đến cực điểm, đem một nửa ly kem đang ăn ném vào thùng rác, tiến lên hai bước vỗ vỗ bả vai Thang Đông Trì, “Tôi đột nhiên nhớ ra bản thân có chút việc riêng, phải đi trước.”

“A, như vậy sao.” Trần thái thái vừa nói vừa nhìn Thang Đông Trì, kỳ thật nàng rất kỳ quái vì sao hai người kia lại mang hài tử đến đây chơi, nhưng cũng thức thời không có hỏi nhiều.

“Ngại ngừng, làm mất hứng, hôm nào tôi sẽ mời uống trà. Gặp lại sau.”

Tiêu Kính Nam lưu loát nói xong, lại lễ độ hướng Thang Đông Trì gật gật đầu, “Thang tiên sinh, đi trước, hôm nào lại tán gẫu.”

Không nhìn Thang Đông Trì đang phát ra áp suất, Tiêu Kính Nam xoay người rời khỏi tầm mắt của bọn họ.

Tuy đây không phải là lỗi của Thang Đông Trì, nhưng thật sự đã rất ngu ngốc, hắn không muốn tiếp tục đi nữa, vẫn là trở về chăm mèo ngốc đi.

Mở cửa nhà, mèo nhỏ khoái trá một đoàn lăn tới.

Tiêu Kính Nam ôm nó lên, đá dép lên đi đến ghế salon ngồi.

Rất nhiều vấn đề, hắn chưa từng hảo hảo nghĩ qua.

Từ khi bị bắt tiếp thu Thang Đông Trì, đến khi đã tự nhiên tiếp nhận Thang Đông Trì.

Hắn tựa hồ cho tới bây giờ cũng chưa nghĩ qua tương lai của bọn họ, chỉ là thoải mái yên tâm mà ở bên nhau qua từng ngày.

Thiên Duệ xuất hiện khiến hắn đột nhiên hiểu được, kỳ thật Thang Đông Trì rất thích trẻ con, sự nhặn nhại của y đối với trẻ con thậm chí còn vượt xa chính mình.

Như hôm nay, một nam một nữ sóng vai, lại có hài tử vây xung quanh, cảm giác hài hoà về tương lai càng rõ ràng hơn là bọn hắn như bây giờ.

Mèo ngốc ngẩng đầu kêu meo meo một tiếng, hiếm khi nó ở trong tay mình không có lộn xộn chạy loạn.

Tiêu Kính Nam đẩy cái mông phì phì của nó, buông tay nằm vật trên ghế salon. Mèo ngốc kia cũng chạy tới cuộn tròn bên tay hắn, vì vậy hắn vươn tay nhẹ nâng cầm nó, xem nó thoải mái xoay người, cái bụng hướng lên trời.

Nhắm mắt lại, hình ảnh bốn người lại hiện lên.

Tiêu Kính Nam không biết vì sao bản thân lại để ý những chuyện vụn vặt, lại mặc kệ mà đắm chìm trong suy nghĩ, cho đến khi sắc trời bên ngoài đã tối, mới bất đắc dĩ từ trên ghế salon đứng dậy kiểm tra cho mình một chút đồ ăn.

43. Chương 43: Phiên Ngoại 3

Từ sau khi hắn rời đi được vài giờ, Thang Đông Trì cũng không gọi điện nhắn tin, chẳng lẽ tán gẫu với Trần thái thái kia vui lắm hay sao.

Có lẽ y tức giận rồi.

Không, tức giận phải là mình mới đúng, tuy rằng không thể phủ nhận bản thân rời đi trước, để Thang Đông Trì ở lại công viên trò chơi.

...Vẫn là nên gọi điện cho y đi.

Gấu ngốc cúi đầu lặng lẽ nhắc điện thoại lên gọi, phát hiện đối phương đang bận máy, vì vậy gấu ngốc ảo não đem đi động thả vào trong túi quần, phần hận mở tủ lạnh lấy trứng cho vào bát.

“Thang Đông Trì đáng chết, liên cứ vậy mặc kệ không hỏi! Cũng không biết đuổi theo! Chán ghét! Hồn damn!”

Gấu ngốc tiên sinh nhìn bát chăm chú, vừa dùng sức đánh trứng gà vừa oán niệm than thở.

Đúng lúc này, đi động đột nhiên vang lên, khiến hắn sợ nhảy dựng, tay buông bát trứng gà, theo bản năng muốn chụp lấy, rồi mới nghe một trận loảng xoảng lách cách cùng với tiếng mèo kinh hách hỗn hợp vang lên.

Tiêu Kính Nam nhìn nhìn một đồng trứng gà hỗn độn, cảm giận lấy đi động ra, cái thứ đầu xỏ kia vẫn còn kêu.

“Uy!” Thanh âm bất mãn phát tiết cảm xúc bất mãn của hắn.

“Cho em hai mươi phút, đến công viên trò chơi.” Người đầu dây bình tĩnh nói.

“Vì cái gì! Tôi không đi!” Hừ, Tiêu Kính Nam tại đây muốn đuổi là đuổi muốn kêu là kêu sao?!

“Vì em là gấu ngốc của anh, nếu em không đi thì anh về bắt em đi, tốt nhất mau lại đây.”

Thanh âm đối diện nghe thật khoái trá, nhưng Tiêu Kính Nam cơ hồ có thể lập tức tưởng tượng được nụ cười vi diệu của Thang Đông Trì khi nói những lời này, nhiệt độ xung quanh lập tức giảm xuống năm độ C.

“Tôi...Mẹ nó treo máy rồi.” Còn chưa kịp biểu đạt bất mãn, bên kia cũng đã cúp điện thoại.

Tiêu Kính Nam nhìn nhìn phòng bếp, đi ra ngoài ném mình lên ghế salon.

Một bụng thô tục cùng cảm xúc bất mãn bùng nổ!

Bất quá liên tưởng đến những lần trước... Được rồi, trước mặt Thang Đông Trì, hắn vẫn nên ngoan ngoãn là người muốn đuổi là đuổi muốn kêu là kêu đi.

Vì em là gấu ngốc của anh — Hừ, ai là gấu ngốc chứ.

Trong lòng nghĩ như vậy, khoé miệng không tự giác cong lên.

Lúc ra cửa, mỗ gấu nhỏ ngốc không quên vì mình biện giải một chút.

Không phải là hèn nhát, mà là biết thức thời, ần.

Hai mươi lăm phút sau đi vào công viên trò chơi, ngừng xe, lại phát hiện công viên trò chơi vốn dĩ nên đóng cửa rồi vẫn còn đang bật đèn.

Có chút kỳ quái bước lại gần cổng lớn, rõ ràng thấy Thang Đông Trì đứng trước cổng nhìn hướng hắn đi tới.

“Bảo tôi đến làm gì?” Tiêu Kính Nam liếc mắt đứng trước mặt người đàn ông, lại nhìn trái nhìn phải, “Tiểu quỷ kia đâu?”

“Em đến muộn.” Thang Đông Trì nói xong, nhìn hắn lập tức tròn mắt, mỉm cười, “Đều thôi vậy, chúng ta đi thôi.”

Nói xong kéo hắn xoay người bước đi.

“Đi đến chỗ nào a...”

“Chơi trò chơi.”

Công viên trò chơi ban đêm rất đẹp, nhưng là xung quanh quá yên tĩnh, khiến gấu nhỏ có chút không nữ, theo Thang Đông Trì một đường đi vào trong, phát hiện nhân viên làm việc vẫn chưa có rời đi.

Thang Đông Trì ghé qua tiệm kem mua một ly kem sô cô la, đưa cho Tiêu Kính Nam: “Này.”

“A.” Tiêu Kính Nam ngây ngơ nhìn cây kem, đại não vẫn chưa phản ứng kịp.

“Ăn a.” Thang Đông Trì quay đầu nhìn bộ dáng hắn nhìn chăm chú vật đang nắm trong tay, không nhịn được mà nở nụ cười.

“...” Gấu nhỏ ngốc cầm ly kem lên liếm a liếm.

Thang Đông Trì nhìn nhìn, nghiêng qua hỏi hắn: “Ăn ngon sao?”

“Ăn...”

“Anh cũng nếm một ít.” Vừa nói vừa nắm tay hắn đưa qua.

Tiêu Kính Nam sững sốt ngẩng đầu, môi đối phương đã dán lại, tràn ngập vị sô cô la. Không có phòng bị mà bị hôn, ly kem đang ăn trong tay mỗ gấu nhỏ ngốc rơi xuống đất.

Thang Đông Trì không để bụng, giữ đầu của hắn hung hăng hôn một trận, lấy khăn tay từ trong túi ra, lau sạch miệng của hắn, “Có phải em rất muốn đi tàu lượn siêu tốc?”

Tiêu Kính Nam nháy mắt mấy cái.

Không sai, ban ngày hắn lưu luyến tàu lượn chạy siêu tốc thật lâu, nhưng bởi vì nhóc con còn quá nhỏ không chơi được, cho nên hắn đành nhìn nhìn rồi rời đi.

Không nghĩ tới động tác nhỏ bé như vậy Thang Đông Trì đều chú ý.

Cho nên, bây giờ là đang bồi thường hắn sao?

Nghĩ đến đây, mắt Tiêu Kính Nam sáng rực, tâm tư loạn thất bát tao buổi chiều lúc này cũng đã bị quăng lên chín tầng mây.

Nghiêng đầu nhìn người đàn ông đứng bên cạnh hắn, trong ánh mắt hiện lên một tia giảo hoạt, hắn mỉm cười sáng lạn, mềm giọng: “Thang thúc thúc, cháu muốn chú dẫn cháu đi chơi tàu lượn nha~”

Xuất ý hồ liêu (bất ngờ) Thang Đông Trì thế nhưng không có phản bác, chính là cúi đầu cười cười, “Đi thôi, bạn nhỏ Tiêu Kính Nam.”

Tàu lượn chạy ba lượt mới đã nghiền, thuyền hải tặc phải ngồi trên mũi thuyền, ngồi cáp treo cũng phải hai lần... Không có người khác trong công viên trò chơi, gấu nhỏ ngốc cứ việc điên cuồng.

“Thang thúc thúc, chúng ta đi vòng đu quay đi.” Tiêu Kính Nam cuối cùng cũng điên đủ quyết định nghỉ ngơi một chút. Thang Đông Trì tất nhiên không phản đối, gặt đầu theo hắn ngồi vòng đu quay.

Cửa đóng lại, vòng đu quay chậm rãi đi lên, cảnh đêm thành phố, thật sự rất đẹp.

Hai người, cũng thật đẹp.

“Chơi vui vẻ không?” Thang Đông Trì cười hỏi.

“Rất vui vẻ.” Gấu nhỏ ngốc ngồi một bên nhìn ra ngoài, tựa hồ cũng không phát hiện có cái gì không ổn.

“Vây là được rồi,” Thang Đông Trì tiếp tục nói, “Chúng ta bây giờ tính toán sổ sách đi.”

Tim nhảy dựng. Gấu ngốc tiên sinh ý thức được nguy hiểm lập tức bật dậy xoay người ngồi nghiêm chỉnh, “Tính sổ? Vì sao?”

Thang Đông Trì nhìn dáng vẻ khấn trương của hắn thấy thật buồn cười, vì vậy nói. “Ban ngày anh có nói rồi.”

Đầu óc gấu nhỏ ngốc loạn chuyển, nhưng cũng không nghĩ ra nguyên cớ, “Ban ngày nói cái gì...?”

“Anh nói ‘Em nếu không ngoan, anh ở nơi này làm em.’ Em thấy sao?” Thang Đông Trì hảo tâm nhắc nhở, nhìn vẻ mặt hắn như bị rút gân, khoái trá hạ kết luận: “Buổi chiều em chẳng ngoan, chính mình tự chạy về, em nói anh phải làm sao?”

Lời tác giả:

Cảm tạ lễ vật cùng bình chọn của mọi người, cảm ơn cổ vũ cùng ủng hộ của mọi người.

(Thang BOSS: Ngoan, đeo khăn quàng cổ lên)

(Gấu ngốc tiên sinh: Không cần~)

(Thang BOSS cười: Lặp lại lần nữa?)

(Gấu ngốc tiên sinh: A! Khăn quàng cổ thật đẹp, là muốn em mang sao? Được!)

(Thang Boss tiếp tục cười: Ân...Ngoan)

(Nội tâm gấu ngốc tiên sinh: Q_Q)

Trời bắt đầu lạnh, mọi người chú ý giữ ấm, đừng để cảm nha~~

44. Chương 44: Phiên Ngoại 4

Tiêu Kính Nam chỉ cảm thấy dây thần kinh trong não mình giờ phút này đứt cái phụt, trước sau phải trái nhìn nhìn, phát hiện không có lối thoát hiểm, vô cùng hối hận tại sao hắn lại đề xuất vòng đu quay, thật sự là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

“Lại đây.” Thang Đông Trì nói.

“Bỏ qua đi...” Tiêu Kính Nam xấu hổ cười cười rút người về phía sau, tốc độ của vòng quay sao chậm như vậy a, cứu mạng a, hắn không muốn ở trong này bị ăn kiện mặt tịnh a!

“Lại đây.” Thang Đông Trì lặp lại, “Tự giác được khoan dung, kháng cự bị trị nghiêm.”

Chống lại ánh mắt Thang Đông Trì, Tiêu Kính Nam nhắm mắt lại bị ai bản thân mình một giây, cong thân thể đi qua, ngoài miệng còn lầm bầm lầm bầm, “Quá ép bức đi.”

Thang Đông Trì không để bụng, ý bảo hắn ngồi trước người mình, từ phía sau ôm lấy thắt lưng, cũng lưu loát xoay đầu hắn lại hôn lên.

Hôn môi cùng âu yếm khiến thân thể hắn nổi lên phản ứng kịch liệt, nơi xa lạ không che chắn khiến thân thể Tiêu Kính Nam dị thường mất cảm.

Tình cảm mãnh liệt tràn đầy, Thang Đông Trì thuận tay cởi bỏ khoá quần của hắn, hắn đột nhiên có chút kích động.

“Không...Nơi này...A!” Dục vọng bị nắm chặt, cao thấp âu yếm, Tiêu Kính Nam rên rỉ một tiếng lập tức ngậm miệng lại.

Hỗn đản, nơi này tuy rằng không có người, nhưng là...

“Dừng, dừng lại...” Cảm giác bản thân đang ở trong tay Thang Đông Trì, Tiêu Kính Nam xoay xoay thân thể bắt đầu giãy dụa.

“Dừng lại?” Thang Đông Trì cười lắc đầu, vỗ vỗ mông hắn: “Được rồi, cho em lựa chọn, hoặc là dùng thân thể, hoặc là dùng miệng.”

“...” Nói vậy có khác gì không nói đầu a!!!

“Muốn cái nào?” Thang Đông Trì vừa hỏi vừa cởi quần của hắn.

“...Dùng miệng!” Chịu nhục nói xong, gấu ngốc nắm lấy quần mình im lặng bị ai một phen.

“Tốt lắm, đến đây đi.” Thang Đông Trì tiêu sái tách đầu gối ra.

Tiêu Kính Nam ôm quần ngồi xổm xuống nhìn nhìn giữa hai chân y, “Về nhà rồi làm được không?”

“Không được.” Thang Đông Trì không để hắn đổi ý, trực tiếp chế trụ cổ hắn, mang ý uy hiếp, “Nhanh lên, thời gian không có nhiều, em cũng không muốn cho người khác nhìn thấy đi.”

Tiêu Kính Nam nội tâm cùng trên mặt lệ rơi, cắn răng kéo khoá kéo xuống, đem dục vọng đã đứng thẳng nuốt vào miệng, cũng thôi miên bản thân coi như đang ở nhà, ân, ở nhà.

Thang Đông Trì vừa xoa tóc của hắn, vừa hưởng thụ phục vụ không được tự nhiên của người yêu, vừa cảm thán: “Đêm đẹp quá.”

...Mẹ nó, y nhất định là cố ý.

Theo động tác của hắn, Thang Đông Trì cảm giác dục vọng dâng tràn mọi nơi trong thân thể, lại chậm chậm mắc kẹt trong hoàn cảnh xấu hổ.

Mổ gấu nhỏ ngốc nâng đôi mắt đắm lệ ương ương, bộ dáng cầu xin được giúp đỡ lại thật sự quá...mê người.

Thang Đông Trì hít sâu một hơi kéo hắn lên, cúi đầu hôn hôn bờ môi của hắn, “Anh muốn đi vào trong thân thể của em.”

“Cái gì!?”

Vốn dĩ tưởng rằng đối phương tính toán từ bỏ ý đồ, biểu tình gấu nhỏ ngốc kinh ngạc dừng đầy đủ ở trong mắt Thang Đông Trì, y cười cười thuận tay đẩy người kia nằm xuống.

Tiêu Kính Nam còn chưa hiểu mọi chuyện ra làm sao, theo bản năng dùng tay chống lên chỗ ngồi, quần cũng rớt xuống dưới.

“Hảo, chính là như vậy, đừng động.” Thang Đông Trì không cho hắn cơ hội đổi ý, nhanh chóng kéo quần lót hắn xuống, từ phía sau tiến nhập.

“A! Khó...”

Không biết điều gì kích thích nam nhân phía sau, động tác cùng biên độ trều sắp so với bình thường càng kịch liệt hơn, Tiêu Kính Nam quả thật vô pháp tưởng tượng vị trí của bọn họ từ phía dưới nhìn lên sẽ trái phải lắc lư đến trình độ nào, thật sự là mất mặt.

“Chờ...Giống như...A..a...Dừng lại...Ân...Vòng quay...”

“Ân...Không có việc gì, anh sắp xếp rồi.” Thang Đông Trì sờ sờ bên trong bắp đùi hắn, cúi đầu gặm cổ hắn, nhìn cái cổ nhảy cảm mỉm cười, “Biết em sẽ làm mình làm mẩy, cho nên đặc biệt bảo bọn họ lúc vòng quay lên cao nhất dừng lại mười phút.”

Gấu nhỏ ngốc bị đỉnh đến không chịu được có chút choáng váng, tầm mắt nhìn đến những ngọn đèn đường huy hoàng mãnh liệt, khiến hắn xấu hổ luống cuống vùi mặt vào trong cánh tay, tất cả những chuyện này thật sự quá điên cuồng.

“Lần sau đừng tùy tiện rời đi.” Giọng nói Thang Đông Trì có chút ẩm ướt, gợi cảm vô cùng, “Thiên Duệ là nhóc con thân thích của em nên anh mới nhẫn nại, tất cả đều vì có liên hệ với em.”

Tiêu Kính Nam sửng sốt quay đầu, môi lập tức bị ngăn chặn.

Cảm thụ tình cảm bá đạo, Tiêu Kính Nam chần chờ một khắc liền đáp lại.

Tình huống hiện tại, chẳng phải là thế giới riêng của hai người mà hắn luôn tâm niệm sao, tuy rằng nơi này có hơi điên cuồng một chút.

“Thang tiên sinh, thời gian ngài bao vẫn chưa có kết thúc.” Nhân viên công viên trò chơi nhìn Thang Đông Trì lễ phép nhắc nhở.

“Ừ, tiểu quỷ nhà tôi mệt rồi, phải về trước.” Thang Đông Trì công gấu nhỏ ngốc trên lưng đi về phía trước, “Tiền không cần trả lại, yêu cầu vô lý của tôi, khiến mọi người mệt mỏi rồi.”

Từ công viên trò chơi đến bãi đỗ xe kỳ thật không xa, Thang Đông Trì lại cố ý thả chậm bước chân, cảm nhận trọng lượng trên lưng kia mang lại bao nhiêu là ấm áp.

Gấu nhỏ ngốc ôm cổ của y, đầu đặt lên hõm vai y, ghé vào trên lưng mơ mơ màng màng, “Thiên Duệ đâu...?”

Thang Đông Trì cười cười, sâu trong ánh mắt nụ cười đều mang một cổ sùng nịch nồng đậm, “Ồ nhà mẹ anh, đừng lo lắng.”

“A...”

Ngay lúc Thang Đông Trì cho rằng gấu nhỏ ngốc mơ hồ ngủ rồi, lại nghe hắn nói: “Chúng ta bớt thời gian đi thăm mẹ một chút đi, một mình mẹ sẽ tĩnh mạch.”

Thang Đông Trì nghiêng đầu nhìn hắn, một hồi lâu sau mới hơi hơi cong khoé miệng,

“Ừ.”

Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-thuong-doi-thu-mot-mat-mot-con>